

Giới thiệu Thiếu Niên Tuyệt Sắc

Truyện Thiếu Niên Tuyệt Sắc tác giả Cổ Mạn truyện ngôn tình này với cốt truyện khá là mới lạ và đặc sắc, tình tiết tình cảm nhẹ nhàng nhưng đầy sức hút đối với độc giả thích thể loại ngôn tình này.

“Nó là con chúng ta thật sao?”

Quý Bình vẫn đứng lặng ở một bên cũng không hề cảm thấy câu nói của vợ quá kinh ngạc, anh gãi gãi đầu nói:

“Lúc đầu anh cũng không tin, nhưng là thật đó. Ngày hôm qua khẳng định chỉ có mình em sinh con trong bệnh viện.”

Lí Hồng không tự chủ được hôn đưa bé trong tay:

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bắt đầu chơi game

Vừa mới sinh xong, Lí Hồng ôm con của mình, cô cũng sờ nhìn đứa bé trong lòng đang ngủ say sưa, hồi lâu mới ngẩng đầu hỏi chồng mình:

“Nó là con chúng ta thật sao?”

Quý Bình vẫn đứng lặng ở một bên cũng không hề cảm thấy câu nói của vợ quá kinh ngạc, anh gãi gãi đầu nói:

“Lúc đầu anh cũng không tin, nhưng là thật đó. Ngày hôm qua khẳng định chỉ có mình em sinh con trong bệnh viện.”

Lí Hồng không tự chủ được hôn đưa bé trong tay:

“Con chúng ta thật là xinh xắn!” Trong khi cả hai vợ chồng cô tưởng mạo rất đối bình thường.

Có người nói trẻ mới sinh ra đều giống nhau, mặt nhăn nhăn nhọt nhọt, căn bản nhìn không ra xinh hay xấu, nhưng mà đứa trẻ nhà họ Quý này sinh ra lại là bạch ngọc đáng yêu hiếm thấy. Khi bé dần dần lớn lên, vẻ đẹp kinh người lại càng lộ rõ.

Một ngày Lí Hồng cùng chồng đùa giỡn nói:

“Chúng ta đi xét nghiệm DNA đi, nhờ đâu đem nhầm con người ta về nuôi làm sao?”

Lời này bị bà nội Quý nghe được, bà nội giận dữ mắng:

“Bảo Bão như thế nào mà không giống đứa nhỏ nhà ta?” Sau đó xoay người trở về phòng, lấy ra mấy tấm ảnh chụp từ xưa đưa cho hai vợ chồng xem.

“Hai đứa xem, đây là hình mẹ của mẹ chụp hồi còn trẻ. Bảo Bảo khẳng định là di truyền từ bà ấy.”

Trong tấm ảnh đen trắng là một cô gái tóc thắt bím, dung mạo rung động lòng người. Lí Hồng nhìn kỹ con mình, quả nhiên có vài phần tương tự.

“Gien nhà mình thật quá kì lạ!” – Cô cảm thán, cách nhiều thế hệ như vậy mà cũng có thể di truyền.

“Đúng vậy.” Bà nội thở dài

“Nhớ ngày xưa, mẹ của mẹ mỗi lần dẫn mẹ ra đường, không biết bao nhiêu người vây xem, đáng tiếc mẹ theo gien cha, rồi lại gả cho ông chồng xấu.”

Ông nội Quý hiền lành khụ một tiếng, cúi đầu lật xem báo.

Đứa trẻ mỗi ngày một lớn, mỗi ngày một đáng yêu, đưa tới vô số người tò mò. Đứa trẻ cũng rất ngoan ngoãn, tự chơi một mình mặc cho người lớn muốn xem gì thì xem.

Đứa trẻ trước khi 3 tuổi vẫn chưa có tên. Ông bà nội, ông bà ngoại, ba, mẹ, tổng cộng là sáu vị giáo sư, thế nhưng ngay cả một cái tên cũng đặt không được, đến khi bé sắp vào nhà trẻ, mới miễn cưỡng đặt một đại danh, họ Quý, gọi là Quý Từ Hòa.

Ngày đầu tiên vào nhà trẻ, Tiểu Hòa đã bị một bé gái mạnh mẽ hôn lên mặt để lại đầy nước miếng, ngay sau đó bị một bé trai mạnh mẽ khác ôm áp một cái. Tiểu Hòa liền oa oa khóc lớn, vì thế những đứa trẻ khác cũng khóc theo, nhà trẻ biến thành một nơi hỗn loạn. Lúc tan học lại bị bà mẹ đến đón con thấy Tiểu Hòa thật sự quá xinh đẹp, thừa dịp cô giáo nhà trẻ không chú ý, lừa mang cậu về nhà chơi một chuyến.

Quý gia đến đón mà không tìm thấy Tiểu Hòa, lập tức báo cảnh sát, thành ra hỗn loạn thêm lần nữa. Cuối cùng tìm thấy Tiểu Hòa rồi, Quý gia và cả thầy cô trong nhà trẻ đều cảm thấy một ngày như già đi mười mấy tuổi.

Chuyện như vậy lại xảy ra thêm vài lần nữa khiến cho bà nội rất tức giận.

“Bảo Bảo không đi học nữa, chúng ta tự mình dạy. Chúng ta đều là giáo sư, chẳng lẽ dạy không nổi một đứa nhỏ?”

Mọi người đều nhất trí, thế là Tiểu Hòa bắt đầu ở nhà học tập.

Ông bà nội ngoại đều đã về hưu, vốn nhàn rỗi nên sinh ra buồn chán, hiện tại có một đứa cháu trai đáng yêu để dạy dỗ, thật sự là niềm vui cho người già.

Nhưng Quý Tử Hòa ngoại trừ vẻ xinh đẹp kinh người, trí lực lại thường thường không xuất chúng, bà nội luôn cảm thấy đáng tiếc, ông nội lại cao hứng.

“Tiểu Hòa xinh đẹp như vậy, thêm thông minh tuyệt đỉnh thì là thần tiên rồi.”

Con cháu bình thường vẫn là tốt.

Ông bà hai bên dạy thành quen, vì thế dạy từ từ đi lên: tiểu học, sơ trung, trung học. Tiểu Hòa vừa được 16 tuổi, sang năm sẽ thi vào đại học, Quý gia mới bắt đầu phát sầu.

Mười mấy năm ở nhà, Tiểu Hòa thiếu người cùng nói chuyện, mọi thứ đều lơ mơ không hiểu, kiến thức không nói, thế nhưng dần dần có chút chứng tự bế, khách đến nhà cũng tránh đi không gặp. Đứa trẻ xinh đẹp ngày xưa đã bị mọi người dần quên lãng mất rồi.

“Chỉ là chứng tự bế còn con, có thể chữa được.” – Bà ngoại vì Tiểu Hòa mà cất công gọi điện hỏi học sinh tâm đắc của mình, Phương Chính – một nhà tâm lý học khá nổi tiếng.

“Nhưng Tiểu Hòa không muốn đi ra ngoài tiếp xúc với mọi người.” – Bà ngoại lo lắng nói:

“Một năm chỉ đi ra ngoài vài lần, bình thường đều ở trong nhà hoặc ra ban công mà thôi.”

“Bất cháu đi ra ngoài cũng không tốt, dễ dàng sinh tâm lý đối nghịch. Như vậy đi...” Phương Chính đáp:

“Cô cho cháu nó chơi trò chơi đi, trò Mộng Du Giang Hồ đang rất thịnh hành, trai gái già trẻ đều chơi. Tiểu Hòa chơi trò chơi có thể học đối nhân xử thế, tương lai sẽ mong chóng khỏi bệnh thôi.”

“Trò chơi? Có ổn không?” – Bà ngoại hơi chần chừ.

“Cô ơi!” – Phương Chính không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Game online bây giờ khác những game online bạo lực mê muội lí trí trước kia lắm. Tiểu Hòa có thể thông qua trò chơi học được rất nhiều điều. Hiện tại nước ta còn đề nghị các học sinh phải có thêm thời gian để chơi trò chơi đó. Ở bên trong trò chơi còn có thể kiếm tiền, có người còn lấy được cả văn bằng Trung y nữa. Đúng rồi, trò chơi này còn có thể điều chỉnh dung mạo bên ngoài.” – Phương Chính liệt kê rất nhiều ưu điểm, sau đó còn hỏi:

“Cô cảm thấy trò chơi như vậy không tốt cho Tiểu Hòa sao?”

Thế là đúng sinh nhật 16 tuổi, Tiểu Hòa nhận được quà sinh nhật là một bộ trò chơi thật to.

Tiểu Hòa sờ sờ khoang thuyền trò chơi, quay đầu hỏi bà ngoại:

“Phải nằm vào bên trong sao ạ?”

Đôi mắt đen như mực của cậu tràn đầy sự hiếu kỳ, hàng mi dài nháy nháy che đi cặp mắt kinh diễm.

“Đúng vậy.”

Bà ngoại nhân từ xoa xoa đầu cậu.

“Ông bà không chơi sao?”

“Ông bà già rồi không chịu nổi sức ép, Tiểu Hòa chơi vui vẻ nhé, nghe nói bên trong cảnh sắc vừa chân thực lại vừa rất đẹp.”

Tiểu Hòa gật gật đầu, nóng lòng muốn thử, cậu mở khoang thuyền trò chơi, nằm vào.

Không gian tối sầm, sau đó sáng lên nhưng không có hình dạng, chỉ nghe thấy âm thanh.

[Hoan nghênh đi vào Mộng Du Giang Hồ, đang quét số liệu người chơi, xin chờ trong giây lát.]

[Quá trình hoàn tất. Mời nhập tên nhân vật.]

Trước mặt Tiểu Hòa xuất hiện một người diện mạo giống y như mình, có điều hai mắt trống rỗng vô hồn. Tiểu Hòa cảm thấy rất thần kỳ, nhìn ngắm một hồi, hệ thống lại nhắc nhở cậu lần nữa.

[Mời nhập tên nhân vật.]

Từ Hòa suy nghĩ một hồi, nói: “Tiểu Hòa Lưu Thủy.”

[Châm ngôn của Mộng Du Giang Hồ là cung cấp cho người chơi một giấc mộng còn thiếu hụt trong hiện thực. Bạn có thể giữ nguyên thuộc tính như bên ngoài. Trí lực, thể lực, diện mạo bên ngoài có thể được điều chỉnh, biên độ điều chỉnh là $\pm 100\%$, xin hỏi bạn lựa chọn như thế nào?]

Tiểu Hòa nhíu mày:

“Không thể chọn tất cả sao?”

[Không thể.]

Tiểu Hòa trầm thất vọng, cậu rất muốn thêm trí thông minh.

“Tôi điều chỉnh diện mạo.”

[Diện mạo thay đổi trong biên độ $\pm 100\%$, mời bạn lựa chọn điều chỉnh biên độ]

Tiểu Hòa nhìn hình dạng của mình, nói:

“Nâng lên 100% .”

[Đang điều chỉnh, xin chờ.]

...

Tiểu Hòa ngáp một cái, một chút thay đổi cũng không có.

“Xong chưa?”

[Thành thật xin lỗi, người chơi Tiểu Hòa Lưu Thủy, diện mạo bạn được đánh giá quá cao, hệ thống không thể điều chỉnh nâng lên được nữa, chỉ có thể sửa chữa biên độ xuống -200% .]

Công ty Mộng Du Giang Hồ, trong phòng điều hành game, trước màn hình máy tính lớn.

“Không thể nào, tại sao lại có người về bề ngoài bị hệ thống phán định không thể nâng lên được, thật là hiếm gặp.”

Hơn trăm kỹ thuật viên lập tức sôi nổi.

“Lần trước Thu Thủy Y Nhân biên độ nâng lên chỉ có thể đạt tới 93% đã muốn chấn động toàn bộ Mộng Du Giang Hồ, người này lại toàn không thể nâng lên?”

“Đúng vậy, làm sao có thể được. Lúc trước thời điểm hệ thống được đặt ra là dựa theo XXX, XXXX, XXXXX tiêu chuẩn. Những mỹ nữ đó đều có thể nâng lên mức 100% , chẳng lẽ có người so với các mỹ nữ đó còn xinh đẹp hơn 100% .”

“Khả năng có lẽ không chỉ 100% .”

“Trời ạ, tôi muốn gặp mặt người này quá!”

“Thật đáng tiếc, chúng ta chỉ có thể nhìn số liệu, không thể nhìn thấy hình dáng của người ta, quyền hạn của chúng ta chỉ đến thế thôi.”

“Đừng nóng. Người ta ra nhập giang hồ rồi, tôi khẳng định so với Thu Thủy Y Nhân còn chấn động hơn, đến lúc đó sẽ gặp được thôi. Tôi đoán chỉ cần một giờ nữa, chúng ta có thể gặp được.”

Trong tiếng ồn ào huyền ảo, kỹ thuật viên vừa lên tiếng đầu tiên bỗng nhiên kêu to:

“Hắn hạ xuống 150% kìa!”

“Không thể nâng điện mạo? Vậy hạ xuống 100% đi.”

[Đang điều chỉnh. . . Điều chỉnh xong.]

Tiểu Hòa nhìn nhìn.

“Xuống thêm 50%.”

Một luồng sáng phát ra, sau đó hình người trước mắt cậu biến thành một thiếu niên mặt mày thanh tú.

“Tốt lắm, dễ như vậy.” – Tiểu Hòa rất hoàn lòng.

[Hoan nghênh người chơi Tiểu Hòa Lưu Thủy, trí lực bình thường, thể lực bình thường, điện mạo thanh tú, tiến vào Mộng Du Giang Hồ.]

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chỗ ngủ tốt

Sau một luồng sáng màu trắng lóe lên, Tiểu Hòa mở to mắt, trước mắt là một thôn xóm cổ đại nhỏ. Tiểu Hòa dùng sức đập đập mặt đất, có cảm giác vững chắc, cậu lại hái một đóa hoa ngừ ngừ, hoa cũng có mùi thơm ngát. Cậu sờ y phục cổ đại trên người mình, cảm giác cũng rất thật.

“Thật thần kì.” Xem ra trong phần thuyết minh hệ thống nói đây là trò chơi giữ đến 99% độ chân thực hoàn toàn không phải là lừa gạt người.

Tiểu Hòa cười rộ lên, má lúm đồng tiền ở một bên má như ẩn như hiện. Cậu quay đầu nhìn xung quanh, nơi này phong cảnh hữu tình, hoàn toàn giống cảnh sắc chốn bồng lai tiên cảnh như trong sách vở miêu tả. Tiểu Hòa thoải mái đi dạo xung quanh, tâm trạng rất hứng thú. Giờ phút này cậu hoàn toàn không giống một người chơi game, ngược lại rất giống một du khách đang đi thưởng ngoạn.

Đi dạo một vòng, một đứa trẻ cột tóc chạy đến.

“Ca ca, chơi với đệ đi.”

“Được.” Tiểu Hòa cảm thấy vui vẻ, hỏi:

“Chơi cái gì?”

Cậu và đứa trẻ chơi một lúc lâu trò tung hứng viên đá. Vài người chơi có kinh nghiệm đi qua chỗ Tiểu Hòa đều cười cười:

“Lại có tên ngốc bị lừa.”

“Đúng vậy, đứa trẻ này căn bản không có nhiệm vụ cùng phần thưởng gì giá trị.”

“Chính xác, lần trước có một tên không tin, ngồi chơi với nó vài giờ, kết quả là được ăn một con cá.”

“Con cá đó có phải là loại cá thần kỳ không? Giúp công lực tăng lên sao?”

“Cá đúng là rất thần kì!” – Một người chơi khác chậm rãi nói:

“Ăn xong làm cho độ đói khát giảm 10%.”

“Ha ha ha.” Đám người cười rộ lên.

Một người chơi tốt bụng chạy tới chỗ Tiểu Hòa nói:

“Cậu đừng lãng phí thời gian với nó, nhìn cậu là biết vừa mới vào trò chơi, rảnh thì đi lên diễn đàn nhìn xem thông tin nhiều vào, tránh đi lạc đường.”

“Cám ơn.” Tiểu Hòa quay đầu, hơi nở nụ cười.

“Không có gì.” Người chơi kia cười to, gật đầu rồi đi.

Thật ra tung hứng đá cũng không phải trò chơi hay, nhưng bọn họ ít nhất cũng phải cùng cậu chơi một chút rồi mới rời đi chứ nhỉ?

Chơi lâu, Tiểu Hòa nhứt chí, cầm viên đá trong tay:

“Không chơi nữa!”

“Đừng mà, ca ca chơi với đệ đi, sẽ có quà tốt tặng cho huynh.” – Đứa trẻ giảo hoạt nói.

Nếu như đứa trẻ này là một người chơi, cậu sẽ chơi tiếp cùng nó. Đáng tiếc Tiểu Hòa là người mới chơi game, trước khi chơi chỉ nhìn một chút thuyết minh, biết đây là NPC. NPC là nhân vật trong trò chơi do công ty sắp xếp, không phải người thật. Những người không ngừng chạy tới chạy lui mới là người chơi thật. Họ biết giết quái có thể đạt điểm kinh nghiệm, sau đó thăng cấp, giết càng nhiều quái thì cấp càng cao.

Tiểu Hòa không biết nên khóc hay nên cười, cậu sờ đầu đứa trẻ:

“Đệ chỉ là một đứa trẻ thì lấy gì đưa cho huynh?”

Không chơi nữa, bây giờ tìm một chỗ ngủ mới là tốt. Tiểu Hòa ngẩng đầu nhìn bầu trời, đến giờ đi ngủ rồi.

Trò chơi này chân thực như vậy, hẳn là có thể đi ngủ. Cậu nhìn thấy một ngôi nhà tranh không tề, không biết có thể vào đó ngủ một giấc hay không?

“Tiểu Hoàng, ngôi nhà tranh kia có chủ hay không?”

Tiểu Hòa chỉ ngón tay vào một nhà tranh cách đó không xa. Nhà tranh rất nhỏ, bên ngoài chỉ nhìn thấy một chiếc giường qua cửa sổ, ánh mặt trời đỏ rực chiếu vào giường, khiến Tiểu Hòa rất muốn nằm trên đó mà lăn lộn.

Tiểu Hòa bình thường học bài thấy chán đều chạy đến ban công nhỏ trước nhà để ngủ, vài lần sau thì bị bà nội phát hiện, cậu luôn bị kéo về phòng học bài. Bà nội nghĩ rằng, đã không thông minh, thì phải chăm chỉ để bù vào. Bởi vì bộ dạng cậu so với người bình thường quá xinh đẹp, cho nên càng phải nỗ lực hơn, đỡ bị người ta nói dung mạo xinh đẹp nhưng lại là người ngốc, chẳng khác nào gồi thêu hoa bên trong nhồi cỏ.

Bà nội yêu cầu rất cao, Tiểu Hòa vốn tư chất bình thường, phải nói quá trình học tập khổ không nói nổi.

Bây giờ đang ở trong trò chơi, bọn họ không thể quản được cậu rồi. Tiểu Hòa say mê nhìn vào cái giường êm ái kia.

“Nhà tranh đó là nhà của đệ, lâu quá không có ai ở.” – Tiểu Hoàng rầu rĩ không vui nói.

“Nhà của đệ sao? Có thể cho huynh mượn ngủ một giấc?”

Ánh mắt Tiểu Hoàng sáng lên:

“Nhưng huynh phải chơi với đệ.”

“Được. Huynh chơi với đệ.” Tiểu Hòa miễn cưỡng gật đầu.

“Nhưng chỉ có thể chơi một lúc nữa thôi, huynh muốn đi ngủ.”

Tiểu Hòa lúc tỉnh táo chơi không thắng Tiểu Hoàng, hiện tại lại buồn ngủ nên càng thua thê thảm, sau khi liên tiếp thắng hơn mười ván Tiểu Hoàng mới tạm hài lòng.

“Ca ca đi ngủ đi, ngủ dậy đệ mời huynh ăn cá.”

“Được. Rất tốt.”

Tiểu Hòa lập tức say giấc nồng trên giường trong nhà tranh. Nằm trên giường lăn lộn hai cái, cậu bật cười thoải mái, trò chơi này cũng thú vị thật.

Vậy là Tiểu Hòa ngủ một giấc suốt cả buổi chiều.

Lúc cậu tỉnh dậy liền cảm thấy đói bụng, Tiểu Hoàng bèn cho cậu ăn một con cá.

“Tiểu Hoàng, tay nghề đệ khá lắm, cá ăn rất ngon.”

Đứa trẻ khôn khéo nói:

“Vậy huynh tiếp tục chơi với đệ, đệ sẽ bắt cá nướng cho huynh ăn, được không?”

“Cái này...”

“Huynh còn có thể ngủ trong nhà tranh của đệ nữa.”

“Đồng ý!” Tiểu Hòa gật đầu.

Vì thế, Tiểu Hòa cứ như vậy mà bắt đầu cuộc sống trong game. Mỗi ngày login 4 giờ, bởi vì thời gian thật so với thời gian ảo trong trò chơi chênh lệch theo tỉ lệ 1:3, cho nên cậu ở trò chơi mỗi ngày đến 12 giờ.

Tiểu Hòa luôn bắt đầu một ngày bằng việc chơi, ngủ, ăn cá, có đôi khi còn cùng Tiểu Hoàng với bọn trẻ khác ở trong thôn đi ra ngoài chơi đùa. Không biết vì nguyên nhân gì, có lẽ do bọn Tiểu Hoàng là NPC cho nên quái vật bên ngoài thôn chưa bao giờ chủ động công kích cậu. Tiểu Hòa cũng lười đi đánh quái nên tất nhiên cậu vẫn chưa có cơ hội thăng cấp.

Cậu dần dần cũng thấy các dân làng khác, cậu bắt đầu giúp họ làm chút việc nhỏ, ví dụ như nhổ cỏ chẳng hạn, vậy nên phần thưởng đạt được đều là thức ăn.

Còn những việc được trưởng thôn giao phó, Tiểu Hòa cho tới bây giờ vẫn không làm.

Chẳng hạn như hôm nay:

“Tiểu Hòa à, con hổ ở phía Đông của thôn lại ăn hai con dê nữa, Tiểu Hòa cậu đi trừ hại giúp dân làng đi.”

“Trưởng thôn, cháu vẫn cấp 0!”

Tiểu Hòa khó xử nói, sau đó thuận tay kéo một người chơi đi ngang qua.

“Huynh cấp mấy?”

“Ta cấp 12. Chuyện gì vậy?”

“12.” – Tiểu Hòa có chút hâm mộ, nhưng nghĩ đến những người chơi này giết nhiều gà, chó, sói mới lên được 10 cấp, cậu lập tức không còn ý này nữa.

“Có nhiệm vụ giết hổ, huynh có muốn làm hay không?”

“Wow! Nhiệm vụ tốt nhất của thôn Tân thủ – thôn trưởng giao phó giết hổ sao? Nhiệm vụ này chỉ có một phần mười cơ hội nhận được, cậu tốt bụng như vậy sao?”

“...”

Tiểu Hòa kéo hấn đi đến chỗ trưởng thôn.

“Trưởng thôn, cháu đem anh hùng giết hổ về cho ông, cháu đi đây.”

Vì thế, đã ba tháng trôi qua, Tiểu Hòa vẫn còn lưu lại ở thôn Tân thủ, cấp bậc vẫn như cũ là cấp 0.

“Tiểu Hòa, con ở trò chơi có quen được nhiều bạn bè không?” – Bà ngoại cậu hỏi trong lúc đang dạy cậu học.

“Có ạ!”

Tiểu Hòa gật đầu, có chút chột dạ. Tuy rằng cậu không hiểu sự tình lắm, nhưng mơ hồ vẫn nhận ra ý đồ của mọi người là để cậu chơi game.

Nhưng mà, cậu cùng người trong thôn quan hệ cũng khá thân thiết, xem như không hề lừa gạt bà ngoại một chút nào.

Lại nói tiếp cậu từ nhỏ được Quý gia bảo hộ rất tốt, rất ít có cơ hội tiếp xúc cùng bạn bè cùng tuổi. Đến nay đã 16 tuổi mà tính cách vẫn rất trẻ con, nhưng lại không tỏ ra bướng bỉnh hay hướng ngoại.

Những ngày ở Tân Thủ thôn đã gọi lên tính trẻ con trong cậu, cả ngày chơi các trò chơi thú vị, còn cùng Tiểu Hoàng học câu cá, dần dần cũng hoạt bát hơn xưa.

Bà ngoại vui mừng gật đầu.

Bà nội cũng lập tức khen ngợi cậu:

“Trò chơi này thật tốt. Bảo Bảo sau khi chơi thì thói quen hay đi ngủ đã giảm đi nhiều.”

Tiểu Hòa lặng lẽ thề lười, cậu ngủ đủ trong game rồi mà!

Hôm nay ôn tập xong một môn, Tiểu Hòa nhanh chóng nằm vào khoang thuyền trò chơi.

Thảm cỏ của thôn vừa mới hiện ra, Tiểu Hòa đã nghe hệ thống thông báo.

[Người chơi Tiểu Hòa Lưu Thủy, ở trò chơi đã nửa năm mà chưa sát hại quái vật, hoàn thành nhiệm vụ Nhân Từ Nương Tay. Hệ thống thưởng cho khả năng thiên phú Quái Vật Chi Hữu Tinh, kỹ năng Từ Tâm Thủ Chi Thủ Y. Đây là nhiệm vụ duy nhất, không thể lặp lại.]

Tiểu Hòa ngẩn ra vài giây, sau đó mở ra bảng theo dõi thuộc tính nhân vật của mình:

Người chơi: Tiểu Hòa Lưu Thủy

- Tiên thiên thuộc tính:
- Trí lực: trung
- Thể lực: trung
- Mị lực: trung
- Kỹ năng:
- Nội công: 0
- Võ công: 0
- Kỹ năng sống:
- Câu cá: cấp 5
- Kỹ năng khác:
- Từ Tâm Thủ Chi Thủ Y: cấp 1, chữa thương cho quái vật
- Thiên phú:
- Quái Vật Chi Hữu Tinh: cấp 1, quái vật

Đây là cái gì vậy?

Tiểu Hòa cũng không để ý, đóng bảng thuộc tính lại. Một lúc sau lại nghĩ, Thủ Y – không lẽ có thể chữa bệnh cho con chó Đại Hoàng của Tiểu Hoàng sao?

Đại Hoàng hai ngày nay bệnh rất nặng, Tiểu Hoàng cả ngày ủ rũ, quên cả việc chơi đùa, cả ngày đều chăm sóc con chó. Tiểu Hòa nghĩ vậy liền lập tức đi đến chỗ Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng quả nhiên ngồi ở cửa, ôm Đại Hoàng đang hấp hối, nước mắt lưng tròng.

Tiểu Hòa cũng không biết có thể chữa khỏi hay không nên không dám mạnh miệng, cậu ngồi xổm bên cạnh Đại Hoàng nhìn một lúc mới sử dụng kỹ năng “Từ Tâm Thủ Chi Thủ Y”

Một vòng bạch quang bao phủ ở trên người Đại Hoàng, nhưng hệ thống lại thông báo:

[Đại Hoàng của Tiểu Hoàng, cấp bậc vượt qua phạm vi sử dụng kỹ năng của Tiểu Hòa Lưu Thủy, trị liệu thất bại]

Tiểu Hòa chán nản, chẳng trách bà nội thường nói cậu không thông minh, ngay cả con chó nhỏ cũng không cứu được.

Cậu lại không biết rằng, Đại Hoàng tuy không phải NPC nhưng cũng là sủng vật của NPC, cấp bậc so với chó hoang bình thường cao hơn 10 cấp, cậu không thể nào chữa dễ dàng được.

Ủ rũ một hồi, Tiểu Hòa bỗng nhiên nảy ra một ý.

“Tại sao mình lại không đi luyện kỹ năng này chứ? Thăng cấp là có thể cứu được Đại Hoàng rồi!”

Giống như câu được nhiều cá, kỹ năng câu cá liên tiếp cấp thôi. Thật ngốc!

Tiểu Hòa vui vẻ, nhảy dựng lên:

“Tiểu Hoàng đợi huyênh nhé.” rồi chạy về hướng ngoại thôn.

Quái vật bên ngoài thôn phân bố theo thứ tự là gà nhà cấp 1, gà rừng cấp 2, dã cầu cấp 3... Càng đi ra xa, cấp bậc quái vật càng cao.

Những quái vật này quả nhiên không chủ động tấn công Tiểu Hòa. Cậu nhắm tới một con gà, sử dụng đao chưa từng dùng qua của người chơi mới,

chém một nhát, gây nên một chút thương tổn cho con gà.

Con gà bị chém bắt đầu công kích Tiểu Hòa, hung hãn mổ lên người cậu. Lượng máu trên người lập tức giảm đi một nửa, Tiểu Hòa lùi xuống hai bước, bắt đầu sử dụng kỹ năng “Thủ ý”.

Con gà được ánh sáng trắng bao phủ, hệ thống thông báo:

[Trị liệu thành công, thuần thực tăng 1%]

Cổ con gà ngừng chảy máu, sau đó nó ngậy người vài giây rồi bỏ đi.

Tiểu Hòa chém gà hết nửa ngày, trị liệu cũng nửa ngày, khi độ thuần thực tăng lên 50% thì bỏ đao, nằm xuống.

Mệt chết mắt. Cứ như vậy thì bao giờ mới thăng cấp đây.

Phong Hồi Tuyết nhìn cậu thật lâu, từ lúc cậu bắt đầu giết con gà đầu tiên đến bây giờ.

Phong Hồi Tuyết là cao thủ trong top 100, lần này chạy tới Thôn Tân thủ để giúp em họ thăng cấp. Đáng tiếc cô em họ này lại có thói quen đến muộn, gần hơn nửa giờ, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Phong Hồi Tuyết chán đến chết tựa vào cây to ở cửa thôn, đến khi sắp lăn ra ngủ thì bị tên tân thủ với động tác giết gà vụng về và hành vi trị liệu gà hấp dẫn.

Chờ đến khi tên tân thủ nằm trên mặt đất, Phong Hồi Tuyết mới đi đến gần cậu:

“Cậu nằm như vậy không sợ gà vậy đến tấn công sao?”

Tiểu Hòa mở to mắt, thấy một người chơi xa lạ đứng bên cạnh, cúi đầu nhìn cậu.

Tiểu Hòa ngồi dậy, lắc đầu nói:

“Không sợ, chúng nó sẽ không chủ động tấn công tôi.”

Phong Hồi Tuyết lúc này mới thấy rõ bộ dáng của tân thủ, hàng mi thanh tú đen dài, gã không khỏi cười nói:

“Bộ dạng cậu cũng không tệ, tương lai rất có triển vọng, nói không chừng sẽ là một soái ca.”

Tiểu Hòa nghe vậy thì vui vẻ cực kỳ, tăng độ hào cảm cho gã lên rất nhiều. Cho đến bây giờ không có ai trong game khen cậu đẹp trai, còn tương lai thì chưa biết được. Cậu hỏi lại:

“Thật sự đẹp trai?” – Trên mặt uất hận không thể lấy gương mà nhìn cho kĩ.

Phong Hồi Tuyết bật cười ha hả, cảm thấy cậu nhóc này rất đáng yêu.

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Luyện kỹ năng.”

Dù Phong Hồi Tuyết chơi game đã lâu, cũng chưa thấy qua phương pháp luyện kỹ năng kiểu này, không khỏi có chút tò mò.

“Luyện kĩ năng gì mà phải là như thế?”

Tiểu Hòa cực kì mệt, cảm thấy giải thích rất phiền toái, cậu trực tiếp đem bảng thuộc tính nhân vật của mình cho gã xem.

Phong Hồi Tuyết sững sốt một chút, gã lần đầu tiên nhìn thấy người không có cảnh giác như vậy, nhưng gã cũng không phải người hay câu nệ, liền ghé mắt nhìn xem.

Vừa nhìn thấy gã liền lập tức ngả ngửa ra.

Cấp 0 không nói, còn cái kỹ năng kia cùng thiên phú. . .

“Quái Vật Chi Hữu Tinh là như thế nào mà nhận được?”

“Hình như hệ thống nói nửa năm không có đánh quái.”

“Nửa năm. . .” Gã nhìn dòng cấp 0 thật to, hết chỗ nói nổi.

“Siêu yếu” Phong Hồi Tuyết đưa ra lời bình.

“Mộng Du Giang Hồ cấp bậc tuy rằng khó thắng, nhưng nửa năm tuyệt đối có thể thắng lên cấp 30. Cấp 30 còn sợ quái vật cấp 10 sao? Hơn nữa Quái Vật Hữu Tinh có thể thắng cấp, nhưng thắng cấp như thế nào? Chẳng lẽ muốn thắng cấp 2 cần phải 1 năm không giết quái vật? Vậy cậu chơi trò này làm gì?”

“Còn có thú y, cậu đi đâu tìm quái vật bị thương để trị liệu? Chẳng lẽ đem quái vật bị người ta vắt và đánh cứu sống trở về? Mà nếu cậu đánh, chính cậu trị, vậy cậu không thể giết chết quái vật, vĩnh viễn không thể thắng cấp.”

Phong Hồi Tuyết nói nửa ngày, rồi lại cảm thán:

“Hệ thống thật là biến thái!”

“Không quan tâm”

Tiểu Hòa cũng có chút thất vọng, còn tưởng rằng về sau có thể không sợ quái vật, có thể đi chơi khắp nơi nữa chứ, ai ngờ thắng cấp khó như thế.

“Tôi giúp cậu vậy.”

Phong Hồi Tuyết dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì làm, rút ra trường kiếm. Kiếm quang lóe sáng, gà xung quanh ngã xuống, nhưng không tử vong.

Cao thủ như gà, giết gà dễ như ăn cháo, thế nhưng muốn cho tất cả những con gà với huyết lượng thấp không chết thì là một việc vô cùng khó khăn.

Công phu của gà người khác đều không khỏi kinh ngạc thế nhưng Tiểu Hòa lại không có cảm giác gì, cậu vui vẻ chạy đến chỗ những con gà bị thương.

Ánh sáng bạc lóe lên, hệ thống không ngừng thông báo.

[Trị liệu thành công, thuần thực độ thêm 1]

[Trị liệu thành công, thuần thực độ thêm 1]

Cậu trị liệu rất chuyên tâm, ngay cả Phong Hồi Tuyết đi rồi cũng không biết.

Hệ thống thông báo:

[Từ Tâm Thủ Chi Thú Y thăng cấp]

Cậu mở ra bảng kỹ năng, kỹ năng đã thay đổi.

Kỹ năng khác:

· Từ Tâm Thủ Chi Thú Y: cấp 2, chữa thương cho quái

Trở lại thôn, cậu liền giúp Đại Hoàng chữa bệnh. Sau khi sử dụng mười mấy lần trị liệu, Đại Hoàng cuối cùng cũng đứng được lên, sủa gâu gâu vây quanh Tiểu Hòa chạy hai vòng, rồi đi tìm chó cái Tiểu Hoa nhà thôn trưởng.

Tiểu Hoàng mừng rỡ lau nước mắt nói:

“Ca ca, cảm ơn huynh đã cứu Đại Hoàng. Đệ có việc muốn nói với huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sự trở lại của Kiếm Tiên

Tiểu Hòa trị khỏi bệnh cho Đại Hoàng xong liền cảm giác như đạt được thành tựu lớn, giờ Tiểu Hoàng nói như vậy, cậu lại nghĩ đây là trò chơi, làm chuyện tốt không chừng có thể nhận được phần thưởng, hai mắt cậu không khỏi sáng lên:

“Tiểu Hoàng, chẳng lẽ đệ muốn đưa cho huynh cái gì sao?”

Cậu không tham, chỉ là tò mò muốn biết sẽ được thưởng cái gì thôi.

“Không có.”

Tiểu Hoàng cúi đầu.

“Là về chuyện nhà tranh.”

“Nhà tranh?” Tiểu Hòa càng vui vẻ.

“Không lẽ đệ định tặng nó lại cho ta?”

“Không phải thế.” Tiểu Hoàng lắc đầu, áp ứng nói:

“Ca ca, đệ lừa huynh đó. Nhà này không phải của đệ.”

“...” – Tiểu Hòa tỏ ra thất vọng

Cậu nghĩ ở đây đã lâu như vậy mà không có ai hỏi, chỉ có mấy người chơi đến khảo sát, thấy không có lợi ích gì liền bỏ đi.

Căn nhà này rõ ràng vô chủ mà.

Tiểu Hòa nở nụ cười tươi tắn:

“Không phải nhà đệ thì là nhà vô chủ rồi, sau này huynh có thể ngủ ở đây thoải mái.”

Không ngờ Tiểu Hoàng lại nói tiếp:

“Nhưng mà... hôm nay chủ nhân của ngôi nhà đã trở lại!”

—

Tiểu Hòa ngồi xổm trước cửa nhà tranh, cậu không cam lòng nên đẩy đẩy cánh cửa, quả nhiên cửa khóa trái, không phải là hép hờ như trước kia.

“Sao lại giành nhà với tôi chứ!” – Tiểu Hòa uể oải, về sau cậu biết đi nơi nào để ngủ đây?

Ngồi một lúc, cậu đang chuẩn bị đứng dậy đi tìm chỗ ngủ tốt khác thì trong nhà bỗng vang lên một giọng nói đàn ông khàn khàn:

“Chàng trai trẻ ở bên ngoài, đã đến đây rồi thì vào đây ngồi chơi đi.”

Cửa tự mở ra.

Tiểu Hòa lúng túng đi vào, chẳng lẽ nhưng lời oán giận của cậu bị người ta nghe thấy sao?

Trong phòng đồ đạc vẫn như cũ, mấy bông hoa cậu hái ngày hôm qua vẫn cắm trong ống trúc trên bàn. Một người đàn ông trung niên nằm trên chiếc giường cậu vẫn hay nằm, sắc mặt vàng như nến, ánh mắt mệt mỏi khép hờ.

Tiểu Hòa lên tiếng:

“Đại thúc, thúc bị bệnh phải không?”

Người kia không trả lời, mở to mắt hỏi:

“Những ngày ta không ở nhà, cậu là người trông nom quét dọn sao?”

Tiểu Hòa gật đầu nói:

“Mỗi ngày cháu đều đến đây ngủ trưa.” Nói xong có phần ngượng ngùng, rõ ràng là cậu chiếm nhà người ta, lại còn oán giận người ta nữa chứ.

“Nhà này ánh sáng mặt trời chiếu vào tốt lắm, Cảm Nhi thích nhất ngồi ở vị trí này đánh đàn, ta thì ở bên ngoài luyện kiếm.”

Người đàn ông trung niên vuốt ve cây cổ cầm bên người, thần thái giống như đang hoài niệm về những chuyện xưa cũ.

Tiểu Hòa không biết cách an ủi người khác, cậu suy nghĩ một hồi, nói:

“Cháu cũng thích nơi này.”

Người đàn ông nở nụ cười:

“Cậu là người tâm địa hiền lành, mau lại đây ta nhìn cho rõ.”

Tiểu Hòa đi đến gần, người đàn ông cầm lấy tay cậu, lại sờ trên người cậu mấy chỗ, lắc đầu:

“Đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

Tiểu Hòa hỏi: “Đáng tiếc cái gì ạ?”

“Cậu tư chất bình thường, sợ là không thể kế thừa tinh hoa của ta.”

Về mặt người đàn ông trở nên âm trầm.

“Chẳng lẽ tuyệt thế kiếm thuật của Kiếm Tiên Mộ Dung Châu ta từ nay sẽ thất truyền ư?”

“Nếu cậu trí lực thượng thừa, ta có thể truyền cho cậu Phiêu Vân Bộ Pháp. Nếu cả trí lực lẫn thể lực thượng thừa, có thể truyền cho cậu Xuất Vân Tâm Pháp. Nếu cả 3 thuộc tính đều thượng thừa, có thể học Phá Vân Kiếm Pháp. Đáng tiếc...”

Người đàn ông nói xong lại nhìn kĩ tướng mạo của cậu. Tuy rằng so với người bình thường thì thanh tú hơn vài phần, xong ông ta lại lắc đầu:

“Bề ngoài cũng chỉ là trung thượng. Nếu như diện mạo tuyệt đỉnh thì có thể kế thừa Thiên Mị Cầm Phổ cùng Thiên La Thân Pháp của Cầm Nhi, Thiên La Tụ cũng sẽ truyền cho ngươi. Đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Tiểu Hòa nghe ông nói nửa ngày, thành ra ù rù. Cậu tuy rằng không nghĩ mình sẽ học tâm pháp, nhưng nghe được chính mình ngay cả điều kiện học cũng không có, cậu không khỏi cảm thấy có chút khó chịu trong lòng, lại nghĩ rằng bà nội nói rất đúng, cậu quả nhiên tư chất rất bình thường.

Cuối cùng cậu nói một câu:

“Bộ dạng cháu cũng không tệ lắm đâu, mọi người đều nói vậy.”

Mộ Dung Châu lắc đầu như cũ.

Tiểu Hòa lại nói:

“Thúc có thể ra bên ngoài tìm, nếu không cháu giúp thúc tìm, những điều kiện mà thúc nói chắc chắn sẽ có rất nhiều người phù hợp.”

Trò chơi này cho phép sửa chữa một loại thuộc tính, cho nên yêu cầu của Kiếm Tiên cũng không phải là quá cao.

Tiểu Hòa lại không biết rằng muốn học được thuộc tính của Kiếm Tiên ngoại trừ trí lực, thể lực, sức quyến rũ thượng thừa ra còn có một số điều kiện khác, ví dụ như độ hào cảm hay cơ duyên... Độ hào cảm khác nhau, điều kiện truyền thụ cũng khác nhau. Những lời Kiếm Tiên nói với cậu chỉ là những điều kiện thấp nhất để học võ công của ông mà thôi.

Kiếm Tiên nói:

“Ta tự biết không lâu nữa tinh hoa của mình sẽ bị thất truyền. Vì vậy ta không ngại đường xa vạn dặm mang theo tro cốt của Cầm Nhi về quê hương. Dọc theo đường đi ta đã chú tâm quan sát nhưng không tìm được người hợp ý. Cậu tuy rằng hợp ý ta, nhưng tư chất lại ở mức bình thường.”

Kiếm Tiên lúc trước nói chuyện vẫn nằm trên giường, lúc này lại đột nhiên ngồi dậy, nghiêm mặt.

“Tiểu huynh đệ, ta có hai việc muốn nhờ vả, không biết cậu có đồng ý nhận hay không?”

Trước mặt Tiểu Hòa xuất hiện một hộp thoại.

Nhận hay không nhận nhiệm vụ che dấu: “Di Chúc Kiếm Tiên”.

1- Nhận.

2- Không.

Tiểu Hòa thấy Kiếm Tiên đang hấp hối, cậu không chút do dự gật đầu chọn “nhận”.

Kiếm Tiên không biết lấy cái hộp ở đâu ra, nói:

“Trong này có mấy quyển sách, đều là tinh lực suốt đời của ta, ghi lại tất cả nội công, kiếm thuật, khinh công, thân pháp cùng một số võ học tâm đắc của ta. Còn có cầm phổ cùng võ công của Cầm Nhi. Mấy thứ này nếu thất truyền chắc chắn hậu thế sẽ vô cùng hối tiếc, mong cậu thay ta tìm kiếm truyền nhân.”

Tiểu Hòa ngây thơ không biết chính mình đã tiếp nhận đồ vật rất có giá trị, cậu gật đầu:

“Vâng!”

“Bên trong còn có quần áo và trang sức, một ít đồ chơi, nếu cậu thích thì có thể giữ mà dùng.”

Kiểm Tiên cười nhẹ.

“Việc thứ hai.” – Ông chỉ vào một lọ làm bằng bạch ngọc:

“Bên trong là tro cốt của Cẩm Nhi. Chờ ta chết đi, cậu hãy hỏa táng ta, hợp cùng Cẩm Nhi, sau đó rải vào dòng suối nhỏ bên trong thôn. Cẩm Nhi lúc còn sống rất thích du ngoạn khắp nơi, sau khi ta chết đi lại có thể cùng nàng ngao du thiên hạ.”

Kiểm Tiên lưu luyến nhìn khắp căn phòng, nói:

“Nếu cậu làm xong hai việc này, gian nhà nhỏ này sẽ thuộc về cậu.”

“Cám ơn đại thúc.”

Kỳ thực trong tất cả các phần thưởng nhiệm vụ của NPC, nhà tranh nhỏ do Mộ Dung Kiểm Tiên thưởng cho cậu thật sự rất keo kiệt, không đáng giá nhắc tới. Nhưng Tiểu Hòa tâm địa thiện lương, lập tức vui vẻ nói lời cảm tạ.

Kiểm Tiên lại nở nụ cười nhẹ, không nói thêm gì nữa. Tiểu Hòa nhìn một lúc mới phát hiện nụ cười của ông cứng ngắt, Kiểm Tiên ôm theo cổ cảm của nương tử mà đi rồi.

Tiểu Hòa đứng lặng trước giường Kiểm Tiên, tuy rằng vừa mới gặp gỡ ông, cũng biết ông chỉ là một NPC trong game nhưng cậu vẫn cảm thấy thương xót.

Cậu đang nghĩ tiếp theo nên làm gì thì nghe thấy bên ngoài nhà tranh có rất nhiều tiếng bước chân đi lại. Một âm thanh réo rắt cất lên:

“Các chủ Nguyệt Tại Thủy Thiên của Thiên Thủy các cầu kiến Mộ Dung tiên sinh.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên một thân bạch y, hiên ngang đứng trước gian nhà lợp bằng cỏ tranh, dung mạo tuấn nhã mang ý cười, quả nhiên là bậc quân tử ôn nhu như ngọc.

“Kéo kẹt” một tiếng, cửa nhà tranh từ bên trong mở ra.

Tiểu Hòa thò đầu ra, nhìn thấy một đám người đông đến nghẹt thở ngoài cửa, cậu hoảng loạn nhảy dựng lên.

“Các người là ai?”

Tiểu Hòa nói còn chưa nói xong, một âm thanh nhẹ nhàng từ xa vọng đến:

“Văn bối Hạ Khinh Y, cầu kiến Mộ Dung tiên bối.”

Người còn không biết ở nơi nào, âm thanh lại như kẻ cạnh bên tai.

Tiểu Hòa mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy một nam tử mặc áo xanh dắt một con lừa dần xuất hiện ở cửa thôn, bộ dạng từ tốn tiến đến nơi này.

Người đó còn chưa đến gần, phía sau nhà tranh lại vang một tràng cười thoải mái

“Ha ha ha, Khinh Y huynh, Thủy Thiên huynh đều kéo đến, Soái Ca thế gia chúng ta cũng đến xem nào nhiệt.”

Sau đó ôm quyền hướng nhà tranh nói:

“Soái Ca thế gia: Suất Suất Suất, Suất Lại Suất, Suất Thêm Suất... Bái kiến Kiểm Tiên tiên bối.”

Hạ Khinh Y hơi chấp tay:

“Đã lâu không gặp.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên cũng mỉm cười:

“Suất huynh quả nhiên cũng có mặt, nhưng Suất huynh đâu có sử dụng kiếm đâu.”

Suất Suất Suất cười nói:

“Nhiệm vụ “Kiếm tiên truyền nhân” thú vị như vậy, ta cũng phải đến góp vui. Nói không chừng Kiểm Tiên thấy ta đẹp trai, hơn nữa bên cạnh Thủy Thiên huynh còn có mỹ nhân tuyệt sắc hay sao, ta rất muốn thưởng thức.”

Ánh mắt gã đạo quanh nữ tử bên cạnh Nguyệt Tại Thủy Tiên một vòng.

Nữ tử này chính là giang hồ đệ nhất mỹ nhân: Thu Thủy Y Nhân.

Nàng dung nhan trong trẻo nhưng lại mang vẻ lạnh lùng, nàng không để ý đến ánh mắt của Suất Suất Suất. Nguyệt Tại Thủy Thiên cũng chỉ mỉm cười, không đáp lời.

Một cô gái mặc lục y bên cạnh Thu Thủy Y Nhân lại giận dữ:

“Người nhìn gì, cẩn thận tỷ phu của ta móc mắt người đó!”

Suất Suất Suất nói:

“Tiểu cô nương, nàng lớn thêm hai tuổi nữa ta mới miễn cưỡng nhìn nàng.” Ánh mắt gã dâm loạn nhìn ngực cô gái.

Cô gái mặc váy xanh càng giận dữ, đỏ mặt nói không nên lời. Cô sợ nói một câu, tên vô lại sẽ nói lại mười câu.

“Ha ha ha” – Một tiếng cười như chuông bạc ngân lên

“Suất Suất Suất, huynh lại đùa giỡn con gái nhà lành.”

Suất Suất Suất quay đầu nhìn người đang đi đến, đó là một hồng y nữ tử xinh đẹp mang theo mười mấy thiếu nữ tuổi trắng tròn chặm rãi đi tới.

Hồng y nữ tử dịu dàng nói:

“Tiểu nữ Diệp Thanh Thanh, bái kiến Mộ Dung tiên bối.”

Suất Suất Suất sờ sờ mũi.

“Thanh Thanh, muội tới làm gì? Chẳng người của Hồng Anh Tổ quyết định đáp ứng lời cầu hôn của tập thể của Soái Ca thế gia chúng ta?”

“Cầu hôn? Dựa vào bộ dạng của các huynh sao? Nằm mơ giữa ban ngày!” Diệp Thanh Thanh liếc Thu Thủy Y Nhân một cách thận trọng.

“Huynh đừng quên thê tử của Mộ Dung Kiếm Tiên Hạ Lan Cẩm, võ công của bà ấy...” Nàng cười nói:

“Thu Thủy muội muội ắt hẳn cũng vì lý do này mà đến.”

Thu Thủy Y Nhân vẫn làm như không nghe thấy.

Diệp Thanh Thanh che miệng cười:

“Lâu rồi không gặp, Thu Thủy muội muội vẫn lạnh lùng như trước.”

Nói tới đây, ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào gương mặt lạnh nhạt của Hạ Kinh Y.

“Hạ Kinh Y, huynh không sợ đến đây lại tình cũ khó quên sao?”

Những lời này nói ra như sấm giữa trời quang, hơn trăm người bỗng nhiên đều im lặng. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Hạ Kinh Y, Nguyệt Tại Thủy Thiên và Thu Thủy Y Nhân. Đại mỹ nhân Thu Thủy, một tháng trước vẫn còn có quan hệ tình cảm với Hạ Kinh Y, giờ lại chuyển sang làm phu nhân Thiên Thủy Các – vợ của Nguyệt Tại Thủy Thiên. Đây đúng là scandal nóng hổi của Mộng Du Giang Hồ.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Thu Thủy Y Nhân ánh lên một tia tức giận.

Tiểu Hòa cũng tò mò nhìn mỹ nhân tỷ tỷ một hồi, không cảm thấy có gì thú vị, bỗng nhiên nhớ tới bản thân còn có nhiệm vụ, cậu bèn nói nhanh:

“Mọi người tìm Kiếm Tiên sao? Ông ấy vừa mới qua đời.”

Đám người phát ra vài tiếng kinh ngạc, mấy người đang nhìn ba người Hạ Kinh Y lập tức chuyển ánh mắt về phía Tiểu Hòa.

Bọn Nguyệt Tại Thủy Thiên đã âm thầm quan sát Tiểu Hòa từ nhiều phút trước, cảm thấy thiếu niên này chắc chắn là một tân thủ, tuy tướng mạo khá thanh tú nhưng không có điểm gì đặc biệt, cậu ta từ chỗ Mộ Dung Kiếm Tiên đi ra, lẽ nào lại có manh mối nhiệm vụ. Bây giờ lại nghe cậu nói Mộ Dung Kiếm Tiên qua đời, trong lòng không khỏi có cảm giác bộp chộp nghĩ rằng nhiệm vụ “Kiếm Tiên Truyền Nhân” đã được thiếu niên này hoàn thành.

Nếu thế thật thì bọn họ khổ công truy tìm manh mối suốt một tháng trời, chẳng phải là như muối bỏ biển hay sao.

Nguyệt Tại Thủy Thiên mỉm cười hỏi:

“Xin hỏi quý danh tiểu huynh đệ?”

“Quý...”

Tiểu Hòa thiếu chút nữa nói ra ba chữ “Quý Từ Hòa”, cậu kịp nhớ đây là trò chơi nên vội vàng sửa miệng nói:

“Tiểu Hòa Lưu Thủy, gọi là Tiểu Hòa được rồi.”

“Tiểu huynh đệ tại sao lại từ nhà Kiếm Tiên đi ra?”

“Căn nhà này trước kia không có ai ở, ta mỗi ngày đều ngủ ở đây. Hôm nay vừa lúc đại thúc trở về nên ta mới gặp.” Tiểu Hòa trả lời thành thật.

Đám người suốt học máu miệng.

Bọn họ tìm kiếm ngàn dặm, rất vất vả mới tìm được đến đây, chẳng ngờ đã có người ôm cây đợi thỏ chờ sẵn.

Đây chính là số mệnh!

Không ít người nghĩ rằng Tiểu Hòa đã được cao nhân truyền thụ võ công. Nguyệt Tại Thủy Thiên trầm ngâm, hỏi:

“Xin hỏi tiểu huynh đệ, Kiếm Tiên có để lại di ngôn hoặc nguyện vọng chưa hoàn thành hay không?”

Không ít người mắng Nguyệt Tại Thủy Thiên giả dối, thấy người ta là tân thủ bèn xem như một đứa trẻ mà nói chuyện, nhưng bọn họ cũng rất hiếu kỳ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Hòa.

Tiểu Hòa bị bọn họ nhìn, không khỏi nói lắp bắp:

“Ông ấy... Ông ấy nhờ ta giúp hắn tìm giúp truyền nhân...”

Mọi người nhất loạt ồ lên.

Hạ Khinh Y mặc dù bình thân cũng nhìn Tiểu Hòa một cái.

Nguyệt Tại Thủy Thiên bất động một lúc rồi lại tiếp tục hỏi:

“Không biết Kiếm Tiên vì sao không trực tiếp đem võ công truyền thụ cho tiểu huynh đệ vậy?”

Đang hỏi vòng vèo điều kiện của truyền nhân đây mà.

Tiểu Hòa đứng dậy, chẳng lẽ nói mình trí lực không đủ, chẳng phải là nói cho người ta biết cậu ngu ngốc sao?

Tiểu Hòa đang do dự, bỗng nhiên nhìn thấy trong đám người có một bóng dáng quen quen, đúng người hôm đó giúp cậu thăng cấp rồi: Phong Hồi Tuyết.

Cậu cao hứng ngoác ngoác, lại không biết gã tên là gì, do dự mất nửa ngày mới kêu lên:

“Đại ca giết gà!”

Phong Hồi Tuyết tí ngã. Lúc đầu gã cảm thấy thiếu niên đó có điểm quen mặt nhưng vì đứng cách nhau khá xa nên hắn nhìn không rõ, giờ cậu ta lại gọi như vậy, gã đã hoàn toàn xác định.

Đại ca giết gà!

Nhìn đám Suất Suất Suất ánh mắt đám loạn, Phong Hồi Tuyết thầm rên rì, danh xưng này nói không chừng sẽ theo gã cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Phân chia di vật

Phong Hồi Tuyết là lão thất của Soái Ca thế gia, biệt hiệu Suất Liên Suất, gã khụ một tiếng, dùng tay tách đám đông từ từ đi ra, tiêu sái đến trước mặt Tiểu Hòa nói:

“Tiểu huynh đệ, chúng ta lại tương ngộ rồi.”

Tiểu Hòa cao hứng đáp:

“Lần trước huynh giúp tôi giết gà tôi còn chưa nói cảm ơn huynh!”

Phong Hồi Tuyết nghe thấy hai từ “giết gà” liền đỏ mặt lạnh:

“Việc nhỏ thôi mà! À, ta là Phong Hồi Tuyết, biệt hiệu Suất Liền Suất, cậu gọi Phong đại ca là được.”

Tiểu Hòa có ấn tượng tốt với gã, lại nghĩ tới hán sử dụng kiếm, lập tức nói: “Phong đại ca, huynh muốn kiếm pháp của Mộ Dung đại thúc không?”

Phong Hồi Tuyết đơ người.

Đại bộ phận mọi người cũng đơ người.

Phong Hồi Tuyết nhanh chóng nhìn về phía đám người đang hết sức kinh ngạc, thấy mọi người ánh mắt đều lộ vẻ không ngờ mới xác định mình không nghe nhầm, gã run run hỏi:

“Cậu muốn đem kiếm phổ của Mộ Dung Kiếm Tiên giao lại cho ta?”

“Đúng vậy!” – Tiểu Hòa nói:

“Bà nội dạy nếu ai giúp mình, mình phải trả ơn, vừa lúc mượn hoa dâng phật thôi.”

Cậu mỉm cười, kúm đồng tiền trên má lộ ra, trông khá thanh tú đáng yêu.

Suất Suất Suất khụ một tiếng, chậm rãi tiến lên trước:

“Lão Thát, cậu giúp người ta cái gì?”

Phong Hồi Tuyết ngây ngốc nói:

“Giết gà.”

“Loại gà cấp 1?”

Phong Hồi Tuyết gật đầu.

Suất Suất Suất đại ra.

Vô số người cảm như rơi xuống đất.

Tiểu Hòa bỗng nhiên nghĩ đến lời của Kiếm Tiên, cậu hỏi:

“Phong đại ca, trí lực của huynh là thượng thừa sao?”

Phong Hồi Tuyết tiếp tục run run:

“Chẳng lẽ có yêu cầu trí lực?”

Tiểu Hòa gật đầu:

“Đúng là có yêu cầu về trí lực.”

Phong Hồi Tuyết vứt bỏ bộ dạng tao nhã, dậm chân như trẻ con:

“Ta muốn bỏ acc, ta muốn tạo lại nhân vật! Tại sao lúc trước ta lại chọn điều chỉnh tướng mạo chứ, hối hận chết mất!!!”

Suất Suất nhanh chóng phi đến bịt kín miệng Phong Hồi Tuyết.

“Cậu cầm miệng cho tôi. Chúng ta Soái Ca thế gia đều là những mỹ nam đẹp tự nhiên, tuyệt đối không có bất kì điều chỉnh gì.”

Lần này đến lượt Phong Hồi Tuyết đại ra.

Suất Suất Suất hung tợn nói:

“Châm ngôn của Soái Ca thế gia chúng ta là gì? 1, 2, 3, đồng thanh!”

“Chúng ta đều là những soái ca đẹp tự nhiên. Mục tiêu của chúng ta là dùng bề ngoài hấp dẫn mọi nữ nhi trong thiên hạ. Luyện công thăng cấp chỉ là phụ, tán gái và cùng nhau luyện cấp mới nhất định phải làm.”

Mắt Phong Hồi Tuyết, gã nhìn về phía Suất Suất Suất, nắm tay y, kích động kêu:

“Đại ca.”

“Thất đệ.” Suất Suất Suất cũng đáp lại đầy kích động không kém.

“Đại ca, đệ nhất thời bị dụ dỗ, thiếu chút nữa không vượt qua nổi, đã làm huynh đệ mất mặt. Đệ hồ đồ rồi!”

Suất Suất Suất vui mừng gật gật đầu. Trong lòng dâm loạn nghĩ, ta đây đã luyện không được, lẽ nào lại để cho người luyện, để cái danh lão đại của ta lại đi tong à?

Quanh co một hồi, nhiều người thở dài nhẹ nhõm. Tuy rằng trong lòng biết có Nguyệt Tại Thủy Thiên, Hạ Kinh Y ở đây, hơn phân nửa sẽ không tới lượt mình, nhưng giờ lại thấy cơ hội của hai người này cũng ngang bằng bọn họ, nói không chừng hôm nay bọn họ tự nhiên vận khí tốt lên sẽ giành được bí kíp về tay mình.

Mọi người đều nhìn Tiểu Hòa bằng con mắt sáng rực.

Tiểu Hòa gãi gãi đầu, cậu biết bọn họ đều vì kiếm phổ bí truyền của Kiếm Tiên mà tới, trong lòng cậu vừa mừng vừa lo. Mừng là vì có thể hoàn thành nhiệm vụ, lo là nhiều người như vậy thì phần chia như thế nào đây? Thôi thì cậu làm việc đơn giản hơn trước vậy.

“Phong đại ca, thi thể của Mộ Dung đại thúc cần hoá táng. Huynh giúp đệ được không?”

Phong Hồi Tuyết gật đầu đồng ý, hai người đi vào nhà, một vài người chơi theo sau, họ nhìn thấy trong phòng chỉ có hai cái hòm được hệ thống bảo hộ không thể nhật nên đều thất vọng đi ra.

Mộ Dung Kiếm Tiên sắc mặt xám trắng, trong lòng còn ôm nỗi lo của thế tử. Phong Hồi Tuyết nhận củi từ đám người bên ngoài rồi đặt xung quanh thi thể Kiếm Tiên.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hòa chứng kiến việc này, tuy chie là trò chơi nhưng nhìn một người hóa tro tàn cậu vẫn không nhẫn tâm xem, theo bản năng liền đưa mắt ra chỗ khác.

Cô gái áo xanh bên cạnh Thu Thủy Y Nhân bỗng nhiên nói:

“Đợi chút, đừng thiêu vội. Thu Thủy tỷ tỷ, cây cảm kia liệu có phải Thiên Ma Cảm trong truyền thuyết không? Nếu phải, tỷ tỷ lấy dùng đi, tỷ tỷ không phải đang thiếu một cây cảm tốt sao? .”

Tiểu Hòa còn chưa kịp nói gì thì lập tức có một người chơi nam trong Thủy Thiên các muốn lấy lòng Thu Thủy Y Nhân đến gần, lấy đàn trong tay Kiếm Tiên lên.

Không ngờ Kiếm Tiên nắm cây đàn rất chặt, người nọ vật lộn cả nửa ngày mà không lấy ra được, mặt y đỏ bừng.

Cô gái áo xanh tức giận:

“Người thật vô dụng, chém đứt tay ông ta là được thôi, dù sao ông ta cũng chỉ là một NPC.”

Tiểu Hòa cả kinh, nói to:

“Tuyệt đối không được làm như vậy!”

Cô gái áo xanh hung hăng trừng mắt nhìn cậu:

“Tại sao lại không được, cậu quản được sao?”

Cô gái áo xanh tên gọi Phi Lục, lúc vừa vào game đã kết bạn với Thu Thủy Y Nhân, trước giờ luôn đi theo Thu Thủy lại bị các người chơi nam theo đuổi Thu Thủy ning hót thành quen, tính tình thành ra kiêu căng ngạo mạn, Phi Lục gắt:

“Vọng Giang, nhanh lên đi, người còn thất thần gì chứ?”

Vọng Giang là người đang gỡ cổ cảm, hắn nghe vậy liền nhìn Thu Thủy Y Nhân, sau đó chậm rãi rút đao ra, hướng ngón tay Mộ Dung Châu mà chém. Tiểu Hòa quá sợ hãi, lại không thể đánh lại, trong lòng cảm thấy khó chịu cực kỳ. Trong lúc lưỡi đao sắp chạm đến ngón tay Kiếm Tiên thì một mũi tên nhỏ kịp thời bắn trúng cổ tay Vọng Giang khiến hắn kêu lên đau đớn, Ánh mắt Vọng Giang nhìn về phía người bắn tên, hắn thấy tay áo Hạ Kinh Y không gió mà lay động.

Phi Lục cả giận nói:

“Hạ Khinh Y, sao ngươi phá hỏng việc của ta.”

Hạ Khinh Y thân nhiên đáp:

“Nên tôn trọng người đã mất.”

Phi Lục nói tiếp:

“Ngươi là đồ dối trá, rõ ràng trong lòng thích tỷ tỷ của ta, lại phá...”

Thu Thủy Y Nhân lần đầu lên tiếng quát:

“Phi Lục, không được nói bừa!”

Về mặt Phi Lục uất ức:

“Tỷ tỷ.”

Suất Suất Suất vẫy tay, đốt lửa.

Phong Hồi Tuyết lấy ra mồi dẫn, lửa đỏ bùng lên, thân thể Kiếm Tiên dần biến mất trong biển lửa.

Cũng may hệ thống không biến thái đến mức mọi chi tiết hóa tảng đều tái hiện lại, chỉ trong chốc lát Kiếm Tiên đã là một đồng tro tàn. Cây cầm kia lại không bị thiêu hủy, nằm trên mặt đất, được bao bọc bởi ánh sáng màu lam, chứng tỏ là vật phẩm nhiệm vụ, không phải người thực hiện nhiệm vụ thì không thể nhặt.

Tiểu Hòa hốt tro vào lọ bạch ngọc, cậu nhặt cây cầm lên, lại nhớ vừa rồi cô gái áo xanh nói Thu Thủy Y Nhân đang thiếu đàn, vì thế cậu lấy dừng khí đi đến trước mặt Thu Thủy Y Nhân:

“Cỗ cầm này tặng lại cho tí!”

Lần đầu tiên nói chuyện với con gái, chỉ vài từ đơn giản mà mặt Tiểu Hòa đã muồn đỏ. Người khác nhìn vào thấy giống như tiểu nam sinh đang thổ lộ với người trong mộng.

Diệp Thanh Thanh cười duyên:

“Mị lực của Thu Thủy muội muội ghê gớm thật, tiểu đệ nhanh như vậy đã thích muội rồi!”

Một người chơi nam trên đùa:

“Tiểu đệ đệ thật biết thể hiện đó!”

Đám người lập tức cười ồ lên.

Tiểu Hòa không biết bọn họ đang trêu đùa cái gì, cậu nhìn mọi người bằng ánh mắt vô tội.

Thu Thủy Y Nhân hon nhướn mày nhìn về phía Hạ Khinh Y, lạnh lùng nói: “Ta không cần cái thứ đồ chết tiệt này.”

Phi Lục ở một bên làm mặt quỷ với Tiểu Hòa, khinh bỉ:

“Tỷ tỷ của ta không cần nữa, Hừ! Loại người như ngươi đừng hòng mà lấy lòng tí ti ta.”

“...” Tiểu Hòa sững sốt, cậu không hiểu vì sao vừa rồi họ còn nhất quyết muốn cây cầm, giờ cậu đưa cho họ lại biến thành lấy lòng vậy chứ?

Cậu vốn còn có chứng tự bế cao, không có người kết giao, nên hiện tại chân tay luống cuống đứng đó, không biết nói gì cho phải. Mọi người thấy thế càng cảm thấy buồn cười.

Phong Hồi Tuyết kéo cậu trở về:

“Tiểu Hòa qua đây, đừng cùng mĩ nữ so đo nữa, nhất lại là loại mĩ nữ không phân rõ phải trái trắng đen.” – Gã lại nhẹ giọng thì thầm vào tai cậu:

“Cậu xem những người này đều là vì di vật Kiếm Tiên mà đến, cậu lại tặng không công người ta, ngu à?”

Tiểu Hòa hỏi:

“Thế thì phải làm sao? Nếu làm xong sớm một chút thì căn nhà tranh sẽ thuộc về đệ.”

Phong Hồi Tuyết ngẩn ngơ, gã nhìn căn nhà bé tí:

“Phần thưởng khi cậu hoàn thành nhiệm vụ là ngôn nhà này sao? “

Từ Hòa hưng phấn gật đầu:

“Đúng vậy.”

Phong Hồi Tuyết mặt đầy hắc tuyến.

Gã nhìn nửa ngày mới không mắng Kiếm Tiên keo kiệt, gã cười gian nói: “Thưởng ít cũng không sao! Tiểu Hòa à, cậu đem tất cả bí kíp bán đấu giá đi.”

“Bán đấu giá?”

“Đương nhiên, tặng không công cho người ta rất đáng tiếc, bán đi còn được tiền. Cậu xem, những người có mặt ở đây đều là nhân vật lớn cả, người nào cũng rất nhiều tiền. Chờ đến lúc hệ thống mở ra dịch vụ đổi thành tiền thật thì cậu sẽ giàu to.”

Trong nhà Tiểu Hòa có 6 vị giáo sư, tuy tiền lương giáo sư không cao, nhưng chi tiêu rất thoải mái. Bà nội lại không quen nuông chiều Tiểu Hòa, quần áo cậu mặc đều là mặt hàng bình dân thông thường, bà sợ người ta nói Tiểu Hòa là hoa không có quả. Tiểu Hòa cho tới bây giờ vẫn không biết khái niệm có tiền là như thế nào, cậu vừa nghe đã lắc đầu, nói:

“Như vậy không tốt, mấy thứ này vốn không phải của đệ.”

Phong Hồi Tuyết muốn đập cho cậu vài phát:

“Ông trời ơi, quái nhân như cậu từ nơi nào đi ra vậy?”

Tiểu Hòa biết ý tốt của gã, cậu không khỏi có chút áy náy.

Phong Hồi Tuyết lắc đầu:

“Bỏ đi bỏ đi, người ngốc có phúc của người ngốc.” Nói xong bộ dáng như giác ngộ được gì đó:

“Trách vận mệnh của ta quá sáng chói, căn bản có muốn ngốc cũng không được...”

Tiểu Hòa mở hòm ra. Bên trong hòm có hai chồng sách. Chồng thứ nhất có 4 quyển sách là (Phiêu Vân Bộ Pháp), (Xuất Vân Tâm Pháp), (Phá Vân Kiếm Pháp), (Đại Lục Chí Dị), chồng còn lại có 4 quyển là (Thiên Mị Cầm Phô), (Thiên La Thân Pháp), (Thiên La Tụ), (Sách dạy nấu ăn của Mộ Dung), còn có một bộ quần áo, một ít đồ lặt vặt nữa.

Tiểu Hòa bị bộ quần áo màu trắng, chỉ thêm xanh nhạt hấp dẫn, cậu lấy ra xem kỹ. Thật sự là rất đẹp, còn có nguyên bộ đai lưng, so với quần áo tân thủ nghìn người như một thì đẹp hơn gấp trăm vạn lần.

Cậu có tính cách của trẻ nhỏ, nhớ tới Mộ Dung Kiếm Tiên nói trừ sách ra, những thứ khác đều có thể lấy liền lập tức chạy về nhà tranh thay quần áo. Những bí kíp võ công quý giá bỏ lại tại chỗ.

Mọi người tro mắt nhìn bí kíp ở trước mặt nhưng lại không ai dám lấy.

Đám người hôm nay chia làm 4 phe: Thủy Thiên các, Soái Ca thế gia, Hồng Anh Tổ, còn có một Hạ Khinh Y không biết sâu cạn. bọn họ đều kiêng kị lẫn nhau, không dám tự tiện hành động. Còn lại rải rác những người chơi khác là bị não nhiệt hấp dẫn, hoàn toàn không có năng lực đoạt bảo, đành phải đứng xem trò vui, tiện thể cầu vận may cho mình.

Hướng hồ hiện tại quanh hòm phát ra ánh sáng xanh, rõ ràng là vật phẩm nhiệm vụ, được hệ thống bảo hộ.

Tiểu Hòa mặc xong quần áo đi ra, vẻ mặt vô cùng vui vẻ, lần đầu tiên cậu mặc quần áo tinh xảo như vậy.

Mọi người lại có suy nghĩ khác, bộ quần áo này nhất định là bảo vật, bằng không cậu sao lại vui mừng như thế chứ.

Phong Hồi Tuyết đại diện quần chúng tò mò hỏi:

“Bộ quần áo của Kiếm Tiên có thuộc tính gì thế?”

Tiểu Hòa thành thật trả lời:

“Quần áo do thê tử Kiếm Tiên may, không bị bẩn, không bị nhăn, không cần giặt, không thuộc tính đặc thù.”

Đám người đều bất tỉnh.

“Thứ rác rưởi.”

“Đúng vậy, còn tưởng là đồ quý hiếm nữa chứ.”

Phong Hồi Tuyết chung ra bộ mặt đồng tình.

Suất Suất Suất thân thiết nói với Tiểu Hòa:

“Tiểu Hòa này, cậu ra điều kiện đi.”

Tiểu Hòa gật đầu, cậu lấy (Phiêu Vân Bộ Pháp) ra, chỉ thấy mặt trên sách bay một hàng chữ nhỏ : Phiêu Vân Bộ Pháp, thượng phẩm khinh công, điều kiện tập là cấp bậc mãn 60, trí lực thể lực sức quyền rũ thượng thừa.

Cậu không khỏi kêu lên một tiếng, rõ ràng cậu nhớ Mộ Dung đại thúc nói chỉ cần trí lực thượng thừa là được, sao bây giờ lại sinh thêm một đồng yêu cầu như thế này.

Cậu lại cầm xem (Xuất Vân Tâm Pháp), quả nhiên cũng có yêu cầu rất cao.

Tiểu Hòa công bố điều kiện, lập tức khiến đám đông đổ như ngae rạ.

Dù sao trò chơi cũng đa số người bình thường, đại bộ phận người chơi trí lực, thể lực, diện mạo đều bình thường. Trò chơi này tuy có thể điều chỉnh một thuộc tính, nhưng người có ba thuộc tính đều thượng thừa thì vô cùng hiếm, lại còn phải đạt tới cấp 60. Hiện tại bên trong trò chơi cấp 60 vô cùng ít ỏi.

Suất Suất Suất đưa mắt về phía Hạ Khinh Y và Nguyệt Tại Thủy Thiên:

“Khinh Y huynh và Thủy Thiên huynh như là người phù hợp với điều kiện.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên cười nói:

“Ta đã có võ công thượng phẩm, không nên quá tham lam. Khinh Y huynh võ công mặc dù cao, nhưng lại là trung phẩm, bộ kiếm phổ này Khinh Y huynh nhận đi vậy.”

Vốn là công bằng cạnh tranh, hắn nói như vậy lại giống như hấn tặng lại cho Hạ Khinh Y.

Tiểu Hòa có ấn tượng với Hạ Khinh Y, cảm thấy người này tính cách nhất định không tệ, lại thấy người khác không ý kiến, cậu lập tức đem bốn quyển sách đưa cho Hạ Khinh Y.

Hạ Khinh Y đón nhận, thần nhiên nói:

“Về sau có việc gì có thể đến tìm ta.”

“Được.” Tiểu Hòa cậu không việc gì cần tìm giúp đỡ đâu, lúc này nghe hộp thư vạn năm im lặng của mình ‘ting’ một tiếng: Hạ Khinh Y muốn kết bạn tốt với bạn? Nhận hay Không ?

Cậu vội vàng chọn ‘Nhận’.

Hạ Khinh Y gật đầu, không nói nữa, anh nắm dây cương xoay đầu con lừa bỏ đi.

Hạ Khinh Y một chữ cảm ơn cũng không nói đã bỏ đi rồi. Diệp Thanh Thanh hừ một tiếng, nói:

“Tiểu Hòa đệ đệ, Thiên La Tụ Pháp cùng Thiên La Thân Pháp có thể cho tì hay không? Tỷ tỷ sẽ cho đệ chỗ tốt nha.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên lúc này cũng mỉm cười:

“Lần này Thủy Thiên các cũng là vì di vật Kiếm Tiên mà đến. Tiểu Hòa huynh đệ, phải như thế nào mới có được những quyển sách đó?”

Tiểu Hòa thoáng sừng sốt, cậu đáp:

“Vậy mỗi người một quyển đi.”

Phong Hồi Tuyết run rẩy khóe miệng:

“Ngu ngốc, cậu không thấy tên giống nhau sao, rõ ràng là một bộ võ công. Không có Thiên La Thân Pháp, Thiên La Tụ Pháp cũng chỉ là vật để trang trí,”

Tiểu Hòa bắt mắt, lúc nói cậu ngu, lúc nói cậu ngốc.

Diệp Thanh Thanh cười lạnh nói:

“Thủy Thiên Các chủ nhất định là vì Thu Thủy muội muội mà tìm võ công. Thu Thủy muội muội không phải vừa mới nói không cần thứ người chết tiết đó

sao? Bây giờ đột nhiên lại muốn, thật không hiểu đang chơi trò gì nữa.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên cười khỏ, im lặng. Phi Lục thì lại tức giận:

“Chúng ta lại muốn thì làm gì được?” Phi Lục quay sang hướng Từ Hòa nói:

“Tiểu tử ngốc, mau mang lại đây!”

Diệp Thanh Thanh vẫn cười lạnh:

“Khẩu khí lớn thật.” – trong lòng Thanh Thanh cảm thấy có chút lo lắng, dù sao Thu Thủy Y Nhân là mỹ nữ nghiêng thành, mà nam nhân đối với sắc đẹp thường không hề có sức chống cự, ai biết tên nhóc này có thể bị sắc đẹp mê hoặc hay không.

Nàng trầm tư một lúc lâu sau, mở ra hộp thư, phát tin tức gửi Suất Suất Suất: “Vị huynh đệ kia của huynh hình như rất quen với tên nhóc này?”

Suất Suất Suất lập tức hiểu ý đồ của Diệp Thanh Thanh, lặng lẽ hồi âm.

“Thế thì sao? Thanh Thanh mỹ nhân muốn chúng ta hỗ trợ?”

Diệp Thanh Thanh thâm gât đầu:

“Nợ huynh một tấm chân tình.”

Suất Suất Suất lập tức phát tin tức cấp Phong Hồi Tuyết:

“Cậu nghĩ biện pháp làm cho tên nhóc kia đem sách đưa cho Diệp Thanh Thanh đi.”

Phong Hồi Tuyết kinh ngạc:

“Huynh không phải thích Thu Thủy sao?”

Suất Suất Suất khụ khụ một tiếng:

“Ta đang đầu tư sinh lời!”

Trong lòng Tiểu Hòa sớm đã có chủ ý, bà nội đã dạy, nói phải giữ lời, nếu tỷ tỷ kia đã bảo không cần vật của người khác vậy thì tặng cho tỷ tỷ khác là được rồi.

Phong Hồi Tuyết nói:

“Tiểu Hòa, Diệp Thanh Thanh cũng không tệ, cậu cho nàng đi.”

Từ Hòa đóng nắp hòm lại, cậu nghĩ một lúc lại đem bản (Sách dạy nấu ăn của Mộ Dung) lấy ra, sổ còn lại đều đưa cho Phong Hồi Tuyết:

“Được, Phong đại ca, sổ còn lại cho huynh đó.”

Đám người có nhìn Phong Hồi Tuyết ghen tị. Ánh mắt Phong Hồi Tuyết mở lớn. Nếu gã nhớ không nhầm bên trong hòm có nhẫn, vòng cổ, đoản kiếm, giấy, còn có vài bình nhỏ, có khi bên trong chứa tiên đan thần dược cũng không chừng, còn có nhiều thứ quý giá khác nữa.

Đều cho hấn cả sao?

Tiểu Hòa cao hứng vượn vai. Hệ thống thông báo:

[Người chơi Tiểu Hòa Lưu Thủy hoàn thành ‘Di Chúc Kiếm Tiên’, được đến tiểu nhà tranh]

Cậu có cảm giác thật là tuyệt vời!

Khác với Diệp Thanh Thanh và Phong Hồi Tuyết, Phi Lục tức giận đến không thể chịu đựng được, chưa từng có việc gì làm Phi Lục mất mặt đến thế.

“Tỷ tỷ, tỷ xem...”

Thu Thủy Y Nhân thần nhiên nói:

“Chúng ta đi!” Nàng là người đầu tiên bỏ đi.

Nguyệt Tại Thủy Thiên cảm thấy buồn cười, Thủy Thiên các hoàn toàn không lấy được gì hết, thật là mất công.

Hấn đành thử một cách.

“Tên này ngu chưa từng thấy, tự nhiên đem tặng hết cho người ta. Nếu là lão tử thì sẽ tìm một sơn động tự mình luyện, sau đó xưng bá vô lâm.”

“Người không thấy cậu ta cấp 0 à, có thể giữ được sao? Chỉ bằng đẳng cho người ta để còn có cái mà dựa vào”

Người chơi vừa nói vừa tản ra.

Phong Hồi Tuyết cùng Diệp Thanh Thanh sau khi thêm Tiểu Hòa thành hảo hữu cũng cùng Soái Ca thế gia cùng Hồng Anh tổ rời đi. Thôn trang nhỏ lại trở lại yên tĩnh như lúc đầu.

Hôm nay Tiểu Hòa chưa được ngủ, cậu vận thất lung lười biếng, quay đầu vui vẻ nhìn gian nhà tranh, logout.

Hôm nay ở trong game quá lâu, cậu bị bà nội nghiêm túc phê bình một lúc, Tiểu Hòa vẫn rất thoải mái, cậu cười tủm tỉm cam đoan lần sau tuyệt đối logout đúng giờ.

Ngày hôm sau vừa lên mạng cậu liền đi thẳng đến ngôi nhà tranh, cậu sùng sốt khi thấy căn nhà tranh đã biến thành một mảnh đất khô cằn, mấy cây gỗ đen thùi cháy sém nằm nghiêng ngả trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đi Kim Lăng

Tiểu Hòa sợ run một lúc lâu rồi nhìn nhìn bốn phía, xác định đây chính xác là vị trí của căn nhà. Cậu ngồi xuống, cầm lấy cây gỗ cháy nhìn nửa ngày trời, trong lòng vô cùng mờ mịt.

Có người ở phía sau kéo áo Tiểu Hòa, cậu quay đầu, phát hiện đó là Tiểu Hoàng.

Tiểu Hòa miễn cưỡng nói:

“Tiểu Hoàng, hôm nay không chơi.”

“Tiểu ca ca, vừa rồi tỷ tỷ áo xanh ở chỗ này nướng khoai ăn, không hiểu sao lại đốt luôn cả nhà. Thôn trưởng tìm người tới cứu hỏa, nhưng lửa lan rất nhanh...”

“Vậy sao?” - Tiểu Hòa đã sớm nghĩ đến việc này. Cậu tuy đơn thuần nhưng không ngốc, nhà đang như thế không thể nào muốn cháy là cháy, thật là trùng hợp.

“Tiểu ca ca, đệ mời huynh ăn cá!”

Tiểu Hòa lắc đầu nói:

“Hôm nay không muốn ăn.”

Nói xong cậu lại chợt nhớ ra việc gì, cậu lấy ra (Sách dạy nấu ăn của Mộ Dung)

“Cái này tặng đệ, bên trong chắc có ghi cách chế biến cá, lúc nào cũng nướng quả có phần đơn điệu.”

Tiểu Hoàng không nhận, nói:

“Đệ không cần, đệ chỉ thích cá nướng.” rồi liền chạy mất.

Cậu nhìn Tiểu Hoàng dần mất dạng, tiếp tục ôm gối ngẩn người.

Ít phút sau, Tiểu Hoàng cầm một con cá được nướng cẩn thận đưa cho cậu.

“Ca ca, huynh ăn đi.”

Tiểu Hòa ngượng ngùng, nghĩ không nên cự tuyệt, chậm rãi cầm cá ăn.

Bỗng nhiên hệ thống “Đỉnh” một tiếng thông báo:

[Người chơi Tiểu Hòa Lưu Thủy ăn mất một trăm cá nường của Tiểu Hoàng, trí lực tăng lên]

Tiểu Hòa sững sốt mở bảng thuộc tính, quả nhiên trí lực đổi thành “Thượng”.

Cậu nhìn Tiểu Hoàng:

“Tại sao có thể như vậy?”

Tiểu Hoàng chỉ ngón tay vào đầu mình nói:

“Ca ca thực ngốc, bởi vì ăn cá sẽ thông minh.”

“À?”

Tiểu Hòa suy một ra ba, tò mò hỏi:

“Vậy giúp Lí bà bà nhỏ cỏ có thể tăng thể lực không?”

Tiểu Hoàng lắc đầu nói:

“Chuyện này đệ không thể nói, huynh đi thử đi.”

Tiểu Hòa đứng lên:

“Đi, đi giúp Lí bà bà.”

Ngày cậu gặp Tiểu Hoàng đã giúp Lí bà bà nhỏ cỏ, ngủ, ăn cá, rồi lại nhỏ cỏ. Giúp Lí bà bà nhỏ cỏ không được phần thưởng gì, chỉ thêm 1 điểm công đức. Mà điểm công đức này nếu làm nhiệm vụ khác thì hơn nhỏ cỏ rất nhiều, mọi người đều cảm thấy nhiệm vụ này thực rất phí công, cho nên rất ít người làm.

“Tiểu tử lại đến à?” - Lí bà bà ngồi ở cửa khâu quần áo.

“Vâng.” - Tiểu Hòa gật gật đầu, cậu bắt đầu nhỏ cỏ.

Cỏ trước sân nhà Lí bà bà mọc rất nhanh, nửa ngày đã cao bằng Tiểu Hoàng, cậu nhỏ nửa ngày mới hết.

Hệ thống lại “Đinh” một tiếng

[Người chơi Tiểu Hòa Lưu Thủy kiên trì không ngừng giúp Lí bà bà nhỏ cỏ, sức quyến rũ tăng lên.]

Tiểu Hòa hỏi:

“Lí bà bà, sao lại là sức quyến rũ?”

Lí bà bà nói:

“Tiểu tử ngốc, cậu giúp ta nhỏ cỏ không công, chứng tỏ tâm địa tốt, đương nhiên ai gặp cũng thích rồi”

Tiểu Hòa ngượng ngùng, đỏ mặt.

“Cậu hiện tại cũng có sức quyến rũ thượng thừa. Mị lực này có khi hoàn hảo hơn sức quyến rũ thượng thừa nguyên thủy, tương lai cậu sẽ hiểu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì sức quyến rũ thượng thừa của cậu là do tâm địa tốt mới có. Tâm linh so với bề ngoài đẹp quan trọng hơn.” - Lí bà bà nhìn cậu với ánh mắt hiền lành.

“Bà nội cháu cũng nói như vậy.”

Cậu gật đầu, lại nghi ngờ hỏi:

“Vậy giúp Lại bá bá gõ thiết thì được thêm thể lực phải không?”

Việc gõ thiết này Tiểu Hòa chưa làm qua, bởi vì Lại bá bá vừa thấy cậu đã nói:

“Tay nhỏ, chân nhỏ, có thể giúp được gì? Cậu đừng đến làm loạn.”

Tiểu Hoàng lưu luyến nói:

“Tiểu ca ca, nhiệm vụ của đệ đã hoàn thành, phải vào thành đi học rồi, về sau không thể cùng chơi với huynh được nữa.”

Lí bà bà cũng nói:

“Con ta ở trong thành cũng gửi thư báo ngày mai sẽ tới đón ta vào thành hưởng phúc.”

Tiểu Hòa có chút luyến tiếc:

“Mọi người đều phải đi rồi, cháu cũng quyết định vào thành.”

Tiểu Hoàng tò mò hỏi:

“Tiểu ca ca cũng muốn vào thành sao?”

“Ừ.” - Tiểu Hòa gật đầu nói:

“Huynh muốn đi đốt nhà.”

Bà nội rất nhọc tâm trong việc giáo dục Tiểu Hòa. Tiểu Hòa bộ dạng xinh đẹp, tương lai nhất định không thiếu người muốn lấy lòng nịnh hót, cũng không thiếu người muốn bắt nạt. Bởi vậy từ nhỏ luôn dạy cậu:

“Nhận ân huệ người ta phải nhất định báo đáp, không thể coi như đó là chuyện đương nhiên. Có người bắt nạt, nhất định phải phản kích, đừng cho họ cảm thấy mình yếu đuối.”

Giờ phút này, trong Tân Thủ thôn, nghĩ đến lời của bà nội, Tiểu Hòa liền thu thập tin tức về vụ phóng hỏa. Cậu tùy tiện tìm một người chơi hỏi:

“Xin hỏi, huynh có biết Thủy Thiên các ở đâu không?”

“Thủy Thiên các? Kim Lăng đệ nhất đại bang hội, đương nhiên ở Kim Lăng! Nghe nói đệ nhất mỹ nhân là bang chủ phụ nhân.” Người chơi phấn khích nói.

“Vậy sao?” Hóa ra là ở ở Kim Lăng.

“Không biết phải mua bao nhiêu mỗi lửa mới đủ, mỗi lửa rất đắt đó.”

“Mỗi lửa? Gì chứ, cậu muốn nướng gà sao?” Người chơi không có tâm trạng tiếp chuyện liền nói:

“Bằng hữu ta đến rồi, bái bai.”

—

Đi Kim Lăng, thật xa.

Tiểu Hòa nghiêng đầu nhìn xem bảng yết giá của trạm dịch: Kim Lăng – 25 bạc.

Tiểu Hòa sờ lần khắp người, mới tìm được 10 bạc lần trước giúp trưởng thôn làm việc kiếm được.

Đành phải đi bộ thôi.

Khi đi ra phía ngoài thôn Tân thủ, Tiểu Hòa uể oải ngồi xuống, chỗ này thật nhiều quái.

Bên ngoài thôn Tân thủ, quái cấp 11 đến cấp 15 nhiều như đi xem hội, chúng quan sát Tiểu Hòa, giống như xem cậu là một khối thịt béo.

Ngồi nửa ngày, không tìm ra biện pháp, Tiểu Hòa đứng lên, chuẩn bị đi trở về, cậu định khi nào kiếm đủ tiền xe thì lại đi phóng hỏa.

Đi được vài bước, bỗng nhiên nghe được một tiếng vỗ ngựa. Sau đó:

“Dừng!”- Chiếc xe ngựa đỗ trước mặt tiểu Hòa, một cô gái gương mặt khá ưa nhìn đi xuống.

“Ê, cậu muốn ngồi xe ngựa không?”

Tiểu Hòa gật đầu:

“Muốn, nhưng tôi không có tiền.”

“Gạt người, cậu nghèo như thế nào mà ngay cả tiền ngồi xe ngựa cũng không có? Xe ngựa của ta so với xe quan dịch tiện nghi hơn nhiều đó. Cậu tính đi

đâu?”

“Kim Lăng.”

“20 bạc.”

“...” - Tiểu Hòa đỏ mặt nhẹ giọng nói:

“Tôi chỉ có 10 bạc, đi được không?” Những chữ cuối nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

Cô gái cười khỏ:

“Ta mới khai trương, sẽ giảm giá! Được rồi, cậu đi lên đi. Cậu chính là người khách đầu tiên của ta đó.”

Tiểu Hòa không nghĩ tới nàng sẽ đáp ứng, hí hửng leo lên xe ngựa, lập tức đem 10 bạc đưa cho cô gái:

“Cám ơn, tiền đây.”

Cô gái sáng khoái nhận lấy:

“Ta lỗ vốn rồi.”

Tiểu Hòa nói:

“Về sau tôi nhất định trả lại cho cô.”

“Không cần đâu. Dù sao xe ta cũng không có ai ngồi, hơn nữa chúng ta lại chung đường, ta muốn đến Kim Lăng kiếm khách hàng. Cậu đi Kim Lăng tính ở đâu? Ta nói cho cậu biết, Kim Lăng có rất nhiều chỗ ăn ngon, đặc biệt là quán vằn thắn của lão Trương, cậu nhất định phải đi ăn”

Cô gái rất thích nói chuyện, lúi rúi đem chuyện của mình kể ra. Cô tên Linh Linh, thích du sơn ngoạn thủy, nhưng chi tiêu du lịch rất tốn tiền, cô lại không có công việc kiếm tiền, vì thế tự mình mua xe ngựa, như vậy vừa có thể kiếm tiền vừa được đi du ngoạn.

Linh Linh thả Tiểu Hòa xuống trạm dịch trước thành Kim Lăng, sau đó trả lại 10 bạc cho cậu.

“Coi như ta miễn phí chở cậu, nhớ rõ về sau có tiền phải ngồi xe ngựa của ta đó.” Linh Linh không đợi Tiểu Hòa trả lời, liền giong roi quất ngựa phóng đi.

Tiểu Hòa cầm toàn bộ tài sản 10 mai bạc của mình, qua chỗ NPC binh lính kiểm tra, bước vào đại thành đệ nhất phía Nam - Kim Lăng.

Trong hiện thực, nơi Tiểu Hòa sống là một thành phố nhỏ, cho nên bất kể trong hiện thực hay trong trò chơi, cậu đều là lần đầu tiên đến thành phố phồn hoa như vậy. Từng tòa nhà cổ đứng sừng sững hai bên đường, các nhà được điểm, quán rượu, trà lâu, cờ xí đón gió tung bay, trên phố còn có rất nhiều tiểu thương bán hàng rong đang rao hàng, người đi đường chen chúc, náo nhiệt.

Tiểu Hòa tò mò đi dạo nửa ngày, đến khi lạc đường mới nhớ tới mục đích của mình.

Tiểu Hòa hỏi người qua đường đường đi Thủy Thiên các. Người qua đường nghĩ cậu muốn đầu quân cho Thủy Thiên các nên nhiệt tình chỉ đường. Tiểu Hòa dựa theo hướng dẫn đi tiếp khoảng nửa canh giờ mới đi đến Thủy Thiên các.

Cậu đứng nhìn tòa Thiên Thủy các sừng sững ven hồ, lập tức nhớ tới ông nội từng nói:

“Việc không nắm chắc thành công, trăm ngàn lần cũng không nên liều lĩnh mà thực hiện.”

Thủy Thiên các được tôn là Kim Lăng đệ nhất đại bang hội không phải chỉ là hư danh. Cửa lớn màu đỏ thắm cao gấp bốn lần người thường mở rộng, trước cửa có NPC vệ sĩ cấp 800 cầm thương đứng gác hai bên, tường vây bằng đá cao gấp 3 lần người ta, rộng lớn vô cùng. Tiểu Hòa dọc theo tường vây đi một vòng, cậu phát hiện ngay cả chỗ cho chó vào cũng không có.

Thiết kế quả có phần không hợp lý.

“Có câu quân tử báo thù mười năm không muộn.” - Tiểu Hòa thận trọng kết luận:

“Dù sao Thiên Thủy các cũng luôn ở đây, để sau này đến đốt cũng được.”

Việc báo thù cứ như vậy mà tan thành mây khói. Tiểu Hòa cảm thấy không thoải mái, nhưng lại cảm thấy trò chơi này thú vị. Cậu không có tiền quay lại thôn Tân thủ, mà cho dù có trở lại thì Tiểu Hoàng cũng không đó, cậu biết chơi với ai đây?

Đi loạn cả ngày trời, bụng cậu réo liên hồi. Cậu nhìn trời, đã đến giờ ăn cá của Tiểu Hoàng rồi, nhưng Tiểu Hoàng lại không có ở đây, cậu ăn gì đây?

Tiểu Hòa quét mắt nhìn một vòng chung quanh. Mất cậu sáng ngời, trước mặt là quán vằn thắn của lão Trương – quán Linh Linh giới thiệu.

Bởi vì chưa tới giờ ăn, quán vẫn vắng của lão Trương vốn luôn chật kín khách vẫn có bàn trống. Tiểu Hòa nhìn bằng giá, một chén hột đồn bình thường 5 bạc.

Lão Trương nấu rất nhanh, một lúc sau đã bung lên một chén vằn thắn nóng hổi. Tiểu Hòa uống một ngụm canh, quả nhiên ngon tuyệt vời, so với mẹ cậu làm thì không khác là bao.

Trò chơi quả nhiên rất thần kỳ.

Về mặt hài lòng của Tiểu Hòa đã thu hút chủ quán, nhân lúc không có khách mới, lão Trương liền đến ngồi cạnh Tiểu Hòa.

“Hương vị thế nào?”

“Ăn ngon cực kỳ.” - Tiểu Hòa tán dương.

Ánh mắt Lão Trương cong lên một điệu cười mỉ.

Tiểu Hòa vốn nghĩ lão là NPC, giờ mới phát hiện là người chơi, không khỏi tò mò hỏi:

“Đại thúc, thúc làm thế nào để bán vằn thắn trong game?”

Lão Trương nói:

“Ta vốn đang luyện kỹ năng sống ‘trù nghệ’, sau lại ngẫu nhiên nhận được một tờ bí quyết làm vằn thắn, cho nên ta liền mở quán.”

Rồi lão cười tủm tỉm:

“Không phải ta nói khoác chứ Kim Lăng đệ nhất tửu lâu Vạn Vị Lâu mời ta đi làm đầu bếp làm điểm tâm chính đó. Nhưng làm ở đó đâu thoải mái bằng tự mình làm chủ quán chứ. Muốn làm thế nào thì làm, thời điểm không có khách thì nằm trên ghế ngủ. Thật thoải mái.”

Lúc này lại có khách mới, Lão Trương dừng câu chuyện, đứng dậy đi làm đồ ăn.

Tiểu Hòa nghe lão nói liền sinh chút hâm mộ, nghĩ rằng như vậy thì thật tuyệt, ăn rồi ngủ, còn có thể kiếm tiền, đáng tiếc cậu không biết làm vằn thắn. Cậu vừa có ý nghĩ này, quyển sách (Sách dạy nấu ăn của Mộ Dung) định tặng cho Tiểu Hoàng liền hiện ra.

(Sách dạy nấu ăn của Mộ Dung) yêu cầu người học: trí lực thượng, thể lực trung, sức quyến rũ thượng.

Tiểu Hòa cảm thấy kỳ quái, ngay cả sách dạy nấu ăn cũng có yêu cầu cao như vậy. Mở sách ra thì thấy dày đặc chữ của con gái, nét chữ nhỏ, rất thanh tú. Thực đơn dựa theo chủng loại đồ ăn mà sắp xếp. Những tờ đầu là các món rau trộn đơn giản đến món thực phức tạp, không thích hợp cho quán nhỏ. Tiểu Hòa lật xem nhanh đến phần “Các loại mì phở”. Nấu mì có vẻ thích hợp mở quán, hơn nữa ở nhà cũng cậu cũng từng nấu qua mì.

Tiểu Hòa nhìn phía dưới: “Phu quân yêu mì phở, ta mỗi khi đi đến chỗ lạ cũng đều tra xem cách nấu mì phở tại đây, ghi lại như sau ——”

P phía dưới viết rất nhiều phương pháp nấu mì, có phức tạp có đơn giản, phần lớn đều là công thức bí mật.

Tiểu Hòa gấp sách, cuối cùng cũng tìm được việc làm, cậu hỏi Lão Trương:

“Đại thúc, nếu cháu cũng muốn mở quán mì, phải làm như thế nào?”

Lão Trương kinh ngạc nói:

“Quán mì? Cậu biết nấu sao?”

Tiểu Hòa gật đầu:

“Cháu từng nấu mì ở ngoài, trong trò chơi thì chưa, nhưng cháu sẽ học.”

Lão Trương nói: “Hai cái này không giống nhau đâu.”

Lão nhìn Tiểu Hòa nóng lòng muốn thử cũng không muốn đã kích cậu:

“Ta có sẵn nguyên liệu nấu mì, cậu làm ta ăn thử xem.”

Tiểu Hòa gật đầu, trong lòng hơi lo lắng, cậu quyết định chọn một phương pháp nấu mì lạnh đơn giản của Mộ Dung.

Mì lạnh của Mộ Dung tuy đơn giản, nhưng cách thức nấu vô cùng rườm rà. Tiểu Hòa tay chân lóng ngóng, Lão Trương thấy liền âm thầm lắc đầu.

Tiểu Hòa đang pha chế gia vị, cậu tính toán lượng muối tương mỡ dầu vừng, tỉ lệ rất chuẩn xác, cậu thêm chút nước dùng có sẵn của Lão Trương. Lão Trương thấy cậu cầm từ phần hoa, không khỏi kinh ngạc. Cậu dùng từ phần hoa, đó là nguyên liệu bí của món mì lạnh. Tất nhiên Lão Trương chưa từng

thấy người khác dùng nguyên liệu này.

Mì chín vớt lên ngâm nước lạnh, vài phút sau đổ vào bát, thêm gia vị, thêm hoàng qua ti, phiên gia phiến, rồi trộn đều.

Hệ thống đình một tiếng nêu lên:

[Người chơi Tiểu Hòa Lưu Thủy chế tác thành công Mì lạnh của Mộ Dung, độ thuần thực sơ cấp.]

Tiểu Hòa đưa cho Lão Trương thử. Lão Trương ăn một miếng liền cảm thấy sợi mì thật mềm dẻo, vị canh ngon nhưng không ngán. Tuy rằng còn có chút khiếm khuyết nấu hơi quá lửa, nhưng vẫn xứng đáng là trung thượng phẩm, có thể dư sức mở quán nhỏ, lão không khỏi thốt lên:

“Ta nhìn không ra, cậu còn nhỏ tuổi mà tay nghề rất khá. Luyện tập thêm nữa, nhất định có tiền đồ.”

Lão chỉ vào cửa hàng bên cạnh:

“Vốn đây cũng là tiệm bán văn thần, nhưng ta vừa mở quán này thì việc buôn bán của hắn không còn như xưa, hắn đã dọn đi hơn một tháng. Cậu mở quán ở đây đi, tiền thuê mỗi tháng...”

Tiểu Hòa lúc này mới nghĩ đến vấn đề tiền bạc, húng khởi vừa mới dùng lên đã xẹp xuống một cách nhanh chóng, cậu ủ rũ nói:

“Cháu không có tiền.”

Lão Trương thấy thế hỏi vài câu, không nên được buồn cười, cuối cùng dẫn cậu đi vay ngân hàng, lão tự mình đảm bảo, cuối cùng cũng dàn xếp ổn thỏa.

Đã chuẩn bị xong tất cả, Tiểu Hòa cao hứng logout.

Ngày mai, quán mì của Tiểu Hòa chính thức khai trương!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chủ quán Tiểu Hòa

Ngày khai trương quán mì của Tiểu Hòa, mọi thứ vô cùng vắng vẻ, trái ngược hoàn toàn với không khí náo nhiệt trong quán văn thần của Lão Trương ở kế bên.

Tiểu Hòa nhàn nhã luyện tập làm mì, cậu làm thử mấy loại mì dễ làm trong sách dạy nấu ăn của Mộ Dung. Cậu tùy tiện ghi giá mì trên bảng đặt bên ngoài, hy vọng sẽ có khách đến ăn văn thần tiện thể vào ăn mì của cậu làm luôn.

Sắp đến thời điểm logout, mì lạnh của Mộ Dung đã đạt đến độ cao cấp, mỹ vị độ trung cấp, các loại mì khác đều luyện tập đến trung cấp, mỹ vị độ sơ cấp.

Khách vào ăn đầu tiên thử đến mì lạnh cao cấp không khỏi kinh ngạc nói: “Chủ quán, mì của cậu hương vị rất khá.”

Tiểu Hòa vừa làm mì vừa cười tủm tỉm.

Sau tháng thứ nhất, quán mì của Tiểu Hòa duy trì ở mức thu bằng chi. Tiểu Hòa lại vì vốn ngân hàng cho vay mà sinh sầu não, cậu tiếp tục luyện tập làm mì.

Dần dần quán của Tiểu Hòa bắt đầu nhiều khách hơn. Quán của cậu tuy mới mở, nhưng chất lượng lại tốt hơn các chỗ khác, giá cả phải chăng, số lượng mì không nhiều cũng không ít. Cậu lại sở hữu dung mạo thanh tú, tâm tính hiền lành, cho nên rất nhiều người chơi nữ thường đến đây.

Có thực khách nói mì trong quán của cậu không đa dạng, Tiểu Hòa nhìn thực đơn, chỉ có hơn mười loại mì.

Mỗi loại tuy rằng đều đạt vị trung cấp nhưng ăn lâu sẽ ngán, cậu nhất định phải học nấu nhiều loại mì ngon hơn.

Tiểu Hòa rất muốn làm mấy bát mì cao cấp ở trong sách, nhưng khổ nỗi nguyên liệu phụ lại có vài thứ cậu chưa từng nghe qua, trong các cửa hàng cũng không có, cho nên đến giờ cậu vẫn chưa làm được.

So ra Từ phần hoa của Lão Trương vẫn bình thường chán, chỉ cần ra ngoài thành đến núi Kim Ngân hái là được.

Đến giữa trưa, khách khứa ra về hết, Lão Trương đóng cửa quán, lão nói với Tiểu Hòa:

“Chúng ta đi núi Tử Kim hái nguyên liệu thôi.”

Ăn xong một chén vằn thắn hảo hạng của lão Trương, cậu vác bụng to tròn theo lão ra khỏi thành. Đang là mùa thu, bầu trời ở Kim Lăng rất dễ chịu khiến cho cậu khá buồn ngủ, cậu suýt ngã vào bãi cỏ dưới chân núi Tử Kim.

Tử hoa hay mọc ở nơi âm u, Tiểu Hòa và Lão Trương tìm nửa ngày mới hái được hơn mười bông Tử hoa. Cậu lại tiện tay đào mấy cây nấm, hái một ít rau dại.

Khi đi đến sườn núi, Lão Trương bỗng nhiên nói:

“Băng hữu của ta vừa đến Kim Lăng, ta phải trở về, cậu có đi cùng không?”

Tiểu Hòa thấy mình chưa hái được nhiều nguyên liệu, cậu lắc đầu đáp:

“Cháu ở đây hái thêm một ít nữa”

“Cậu nhớ cẩn thận nhé.” - Lão Trương một mình xuống núi trước.

Con đường cậu đang đi là con đường bí mật do Lão Trương tình cờ phát hiện, đường này dẫn thẳng lên đỉnh núi nhưng lại không dễ đi, bù lại không hề có quái vật, có thể nói là tuyệt đối an toàn.

Tiểu Hòa vừa tìm nguyên liệu nấu nễ, vừa thẳng tiến lên núi. Đi một lúc, cậu bị một tảng đá lớn cản đường đi.

“Nhàn đường rồi.”

Tiểu Hòa gãi đầu, đang định quay lại thì nghe phía bên kia dốc núi có tiếng người nói chuyện. Trong đó một giọng nữ cậu nghe rất quen.

“Tỷ phu, lần này chắc chắn quái vật sẽ làm rớt Lệnh bài Kiến thành!”

Tiểu Hòa ngẫm nghĩ, giọng nói này hình như là của Phi Lục.

Cậu cảm xéng xúc đất, lặng lẽ bò lên dốc, âm thầm quan sát chuyện xảy ra.

Phía bên kia dốc núi có một sơn động cao hơn mười thước.

Trước sơn động, mấy chục người chơi vây quanh đánh một quái vật có thân hình đồ sộ, đủ loại kỹ năng đang tấn công về phía nó.

Quả nhiên Phi Lục có mặt ở đó, nhưng đứng ở bên ngoài, ả bày ra bộ mặt hưng phấn đứng bên cạnh Thu Thủy Y Nhân, thỉnh thoảng còn vỗ tay khen ngợi, bộ dạng cũng khá xinh xắn.

“Tỷ tỷ, có Lệnh bài Kiến Thành chúng ta có thể xây thành cho riêng mình. Đến lúc đó trong trò chơi tỷ phu sẽ là Thành chủ đầu tiên, còn tỷ tỷ chính là đệ nhất thành chủ phu nhân rồi!”

Thu Thủy Y Nhân nở nụ cười đầm đìa.

Quái vật đã bị đánh hết nửa dây máu, người của Thủy Thiên các cũng chết hơn chục người.

Nguyệt Tại Thủy Thiên vung tay áo, nói:

“Đội thứ nhất lui ra nghỉ ngơi, đội hai vào đánh, đội ba chuẩn bị.”

Quái vật dần dần lão hóa, lực công kích cũng không còn mạnh như lúc đầu, Phi Lục thấy vậy càng đắc ý khênh ngai.

Tiểu Hòa nhìn Phi Lục liền nghĩ đến căn nhà tranh nhỏ của mình, cậu chỉ hận Thủy Thiên các kiên cố như vậy, muốn phóng hỏa quả là chuyện khó. Trong lòng cậu vô cùng rầu rĩ, nhìn thấy quái vật sắp chết trong lòng nảy sinh thương cảm, Tiểu Hòa liền vội vàng kiểm tra bảng kỹ năng của mình.

Từ Tâm Thủ Chi Thủ Y: cấp 2, có thể chữa thương quái vật dưới cấp 20,, xác suất thành công 10% (tùy theo độ thuần thực mà đề cao, trước mắt độ thuần thực 0). Vượt cấp trị liệu xác suất thành công 1%.

Quái vật này so với Đại Hoàng thì cao cấp hơn nhiều, không biết có chữa trị được hay không?

Cậu đành làm liều, lặng lẽ sử dụng kỹ năng Từ Tâm Thủ Chi Thủ Y.

Ánh sáng màu trắng bao lấy quái vật, hệ thống không ngừng thông báo:

[Trị liệu thất bại]

[Trị liệu thất bại]

...

Quái vật trong nháy mắt chỉ còn một chút HP, Nguyệt Tại Thủy Thiên cũng xông vào đội ngũ đang chiến đấu, lần này hắn quyết tâm phải giết bằng được quái vật. Hắn vì tìm Lệnh bài Kiến Thành đã đầu tư rất nhiều tiền tài cùng nhân lực, nếu thất bại, nhất thời không đủ tiền tài và nhân lực để tiến hành tiếp, rất có khả năng các bang hội khác chớp thời cơ mà đoạt được Lệnh bài.

[Trị liệu thất bại]

[Trị liệu thất bại]

[Trị liệu thất bại].

Tiểu Hòa không vì vậy mà nản, cậu không ngừng sử dụng kỹ năng, trong lòng cảm thấy kỳ quái, lần trước dùng mười lần đã chữa khỏi cho Đại Hoàng, quái vật này rốt cuộc cấp bao nhiêu đây?

Nếu cậu biết đây là quái vật cấp 100 chắc sẽ không cảm thấy kỳ quái như vậy, chắc cũng sẽ từ bỏ luôn cả ý định chữa trị cho quái vật.

Cậu định từ bỏ hy vọng thì tốc độ phóng kỹ năng đột nhiên chậm lại, tiếng “Đình” huyền thoại của hệ thống lại vang lên:

[Vượt cấp trị liệu thành công]

Tiểu Hòa ngây người.

Ánh sáng trị liệu lẫn với ánh sáng tấn công nên không bị chú ý. Ánh sáng trắng trùm lên người quái vật, nó kêu to một tiếng, dây máu nhanh chóng phục hồi.

Nguyệt Tại Thủy Thiên mặt biến sắc, nói:

“TMD, quái vật cuồng hóa rồi, mau chạy thôi.”

Mọi người đều bị tình cảnh trước mặt làm cho ngây dại, mọi việc đang rất thuận lợi sao lại nảy sinh chuyện này chứ?

Tuy rằng không cam lòng, nhưng quái vật đã cuồng hóa nên họ không dám ở lại, tất cả vội vàng chạy thoát.

Cảnh sắc yên tĩnh như lúc đầu, Tiểu Hòa đơ vài giây rồi bừng tỉnh, cậu rất đặc ý, cười không khép miệng.

Lúc này hệ thống thông báo:

[Vượt cấp trị liệu thành công, Từ Tâm Thủ Chi Thú Y thăng cấp.

Trị liệu quái vật cấp 100, Quái Vật Chi Hữu Tinh thăng cấp

Vượt cấp trị liệu quái vật thành công, Quái Vật Chi Hữu Tinh thăng cấp].

Tiểu Hòa mở bảng thuộc tính, số liệu đã thay đổi:

Từ Tâm Thủ Chi Thú Y: cấp 3, có thể chữa thương quái vật dưới cấp 30, xác suất thành công 10% (tùy theo độ thuần thực mà đề cao, trước mức độ thuần thực 0). Vượt cấp trị liệu xác suất thành công 2%.

Hậu thiên thiên phú:

Quái Vật Chi Hữu Tinh: cấp 3, quái vật dưới cấp 30 không chủ động công kích người chơi, 10% được quái vật giúp đỡ.

Tiểu Hòa cao hứng một hồi, đang chuẩn bị xuống núi, bỗng nhiên cậu nghe được một thanh hơi thô:

“Người vừa mới giúp ta chữa thương, xin đừng bước.”

Tiểu Hòa quay đầu, chẳng lẽ quái vật vừa nói? Cậu hoảng sợ:

“Ngươi có thể nói?”

Cậu tất nhiên không biết quái vật hơn cấp 100 có thể nói chuyện, còn có thể lừa gạt người ta nữa.

Cặp mắt lồi như hai quả bóng của quái vật đảo trên người Tiểu Hòa, một lúc lâu sau quái vật mới nói:

“Là cậu vừa mới giúp ta chữa thương đúng không? Cậu có thể cứu vợ của ta không?”

OMG! Quái vật cũng có vợ!

Tiểu Hòa hơi suy nghĩ:

“Ta vừa thăng cấp, không chắc có thể chữa được. Vợ ngươi đang ở đâu? Đường này ta sợ không đi nổi.”

Một mặt của núi dựng thẳng 90 độ, nhảy xuống chẳng khác nào nhảy lầu tự tử.

Quái vật chỉ vào cây to:

“Cậu bám vào đây, từ từ leo xuống.”

Cây cao như nhà tầng, cành lá rất tươi tốt. Vừa nãy Tiểu Hòa trốn bên trong lá cây mới không bị phát hiện. Cậu cẩn thận leo xuống bên dưới, quái vật vác cậu vào trong động.

Tiểu Hòa run rẩy đứng lên, quái vật không ăn thịt cậu chứ? Lúc này lòng hiếu kỳ lại nhiều hơn sự sợ hãi, cậu dựa vào ánh sáng phát ra trên người quái vật quan sát khắp sơn động.

Hai vách mọc đầy rêu xanh, còn có một loại cây màu đỏ đậm, Tiểu Hòa chợt nhớ tới cách nhận biết nguyên liệu. Mặt lá có phát quang nhẹ, đây là Long Tiên Thảo.

Mà Long Tiên Thảo là nguyên liệu sách dạy nấu ăn của Mộ Dung thường xuyên nhắc đến, Long Tiên Thảo lại sinh trưởng trong động của quái vật, thật trùng hợp.

Tiểu Hòa bị quái vật mang đi vẫn ngoái đầu lại, cậu nghĩ lát nữa đi ra phải hái thật nhiều.

Dọc đường đi cậu còn phát hiện nhiều loại thực vật vô cùng quý hiếm, vài loại cậu mới nghe qua chứ chưa được nhìn thấy.

Tiểu Hòa nghĩ thăm quả nhiên người tốt sẽ gặp phúc, bằng không cậu đã chổng vào được động này.

Cậu đã quên vừa cứu quái vật hoàn toàn là vì muốn quấy phá Thiên Thủy các.

Cuối cùng cũng đến cuối động, hiện ra một đại sảnh rộng lớn. Một quái vật khổng lồ khác nằm trên mặt đất, bụng hở ra, chảy rất nhiều máu, yếu đến nỗi không còn sức mà kêu.

Tiểu Hòa ngậy người.

“Ta biết trị liệu nhưng không biết đỡ đẻ...”

Nguyệt Tại Thủy Thiên dám lên núi giết quái vì hấn đoán quái vật mẹ sắp sinh con, nếu hai quái vật cùng liên thủ, lực công kích sẽ tăng gấp đôi, hiện nay chưa có người chơi nào thắng nổi. Đáng tiếc, việc tốt lại bị Tiểu Hòa phá hủy.

Nhìn tình trạng quái vật Tiểu Hòa lại cảm thấy rầu rĩ, cậu không ngừng dùng kỹ năng thú y. Vượt cấp trị liệu xác xuất thành công đã đạt tới 2%, so với lần trị liệu trước đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau đó không lâu, hệ thống liền thông báo vượt cấp trị liệu thành công.

Tuy chưa sinh quái vật con, nhưng quái vật mẹ đã hồi phục lại hoàn toàn HP, đủ sức sinh quái nhỏ, nó kêu lên thảm thiết, sinh ra hai quả trứng màu trắng.

Tiểu Hòa lại nhắm mắt không nhìn, may mắn cậu không phải con gái, nếu không nhất định sẽ rất đau.

Tiếng kêu vừa dừng lại, cậu lập tức phóng ra rất nhiều lần kỹ năng thú y. dùng rất nhiều lần nhưng vẫn không có thông báo thành công, cậu mệt không còn sức lực, thấy quái vật mẹ hoàn toàn bình thường liền dừng tay.

Tiểu Hòa thấy thời gian không còn sớm, sắp đến giờ logout, cậu vò tóc nói: “Không sao rồi đúng không? Ta đi đây.”

Quái vật cha đang ôm hai quả trứng liền nó:

“Ân công chó vợ đi, cảm ơn cậu đã cứu vợ con ta, vợ chồng chúng ta đã quyết định tặng một quả trứng cho cậu.”

Cái này gọi là trả ơn sao?

Tặng trứng?

Là một trong hai quả vừa mới sinh xong sao?

Tiểu Hòa vội vàng lắc đầu:

“Không cần đâu, ta không biết áp trứng. Hơn nữa ta cũng không nuôi nổi, ta còn nợ ngân hàng rất nhiều tiền. Người muốn cảm ơn thì cho ta hái mấy thứ kia đi.”

Cậu chỉ thực vật mọc ở vách động.

Quái vật im lặng một phút, sau đó nói:

“Cây này không phải do chúng ta trồng, cậu cứ hái tự nhiên, không thể coi là quà cảm ơn được. Nếu cậu không nhận trứng, vợ chồng chúng ta có chút bảo bối tặng cậu, cậu thấy được không?”

Nói rồi lấy vài thứ ở trong người ra.

“Mời cậu chọn, thích gì cứ lấy.”

Tiểu Hòa thấy quái vật tỏ thái độ kiên quyết, lại sợ nhận quả trứng, cậu nghĩ tùy tiện lấy vài thứ cũng được. Trong đồng đồ của quái vật có một khối gỗ đen tuyền, cậu liền nhặt lên, nói:

“Ta lấy cái này.”

Đồ của quái vật mẹ thì toàn là của con gái, màu sắc rất bắt mắt. Tiểu Hòa chọn một hạt châu, nghĩ rằng lấy thứ này cũng ổn. Tương lai nếu gặp Linh Linh sẽ tặng lại cho cô, dù sao người ta cũng cho cậu đi xe miễn phí mà.

Cậu tạm biệt vợ chồng quái vật, hào hứng đi hái nguyên liệu cắt vào trong đai lưng của Kiếm Tiên. Bộ quần áo tuy rằng không có thuộc tính gì, nhưng đai lưng chính là bảo vật, cậu mới phát hiện nó chứa được rất nhiều đồ vật, còn có chức năng giữ tươi vật phẩm. Đồ vật bên trong đai lưng không thể rơi xuống.

Thu thập xong tất cả, Tiểu Hòa vui vẻ logout, ngày mai sẽ bắt tay nấu loại mì mới.

Ngày hôm sau, Tiểu Hòa không kiềm nổi hưng phấn, thừa lúc ông bà đi ra ngoài, cậu vào trò chơi sớm hơn 1 giờ.

Trong trò chơi mới là hừng đông, phía chân trời lộ ra vài mảng màu đỏ. Nhưng bất kể là đêm hay ngày, trong game đều rất đông người chơi.

Tiểu Hòa chạy một mạch đến quầy hàng của mình, cậu kê lại bàn ghế, quét dọn vệ sinh, sau đó vào cửa hàng hệ thống mua sợi mì, lại mua rau tươi ở nông trường.

Sơ chế nguyên liệu, nhóm lửa nấu nước.

Giờ đang là cuối thu, sáng sớm khá lạnh, cậu rửa nguyên liệu rất vất vả. Tiểu Hòa vừa làm việc vừa mơ tưởng, chờ phát tài cậu sẽ mua một NPC phụ bếp giống Lão Trương, không, phải mua hai NPC, Một người sơ chế nguyên liệu, một người đảm lưng cho ông chủ Tiểu Hòa.

Ông chủ Tiểu Hòa cứ ảo tưởng như vậy, sau nửa canh giờ mới hoàn tất khâu chuẩn bị, ngón tay bị nước làm đỏ bừng.

Cậu lấy ra (Sách dạy nấu ăn của Mộ Dung) lật đến trang mì phở, nhìn chăm chú cách chế biến mì Tam Tuyệt.

Mì Tam Tuyệt không phải một loại mì, mà là ba loại kết hợp, dùng nguyên liệu giống nhau, khác nhau chính là ở phương pháp chế biến và sử dụng nguyên liệu ở các giai đoạn khác nhau.

Tiểu Hòa lấy từ đai lưng ra Từ hoa, Long Tiên Thảo, hoa Phượng Vĩ, mấy loại nguyên liệu hái ở động quái vật cùng nước suối và các gia vị thường ngày vẫn dùng. Cậu bắt tay vào nấu mì.

Cậu tỷ mỷ là theo hướng dẫn trong sách, chỉ có lúc nêm muối là dựa vào khẩu vị của mình, khi cho mấy loại thực vật hiếm cậu nghĩ mấy thứ này chắc không có độc, bằng không tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong bí pháp của Kiếm Tiên đâu.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cậu đã hoàn thành một chén mì Tam Tuyệt nóng hổi.

Tiểu Hòa tự ném thử nước dùng, thiếu chút muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi. “Siêu cấp ngon.”

Đang nợ ngân hàng một số tiền không nhỏ, ý nghĩ đầu tiên của cậu là có hi vọng trả nợ rồi.

Cậu quá mừng rỡ, không để ý hệ thống phát ra thông báo thăng cấp độ mỹ vị thành cao cấp, còn có thêm một thông tin quan trọng:

Thêm thuộc tính: ăn vào nội công sẽ tăng thêm 20% trong 3 canh giờ.

Tiểu Hòa phấn khích ghi trên thực đơn:

Mì đặc biệt của quán Tiểu Hòa: 15 bạc

Sau đó lại nghĩ nguyên liệu đều không mất tiền mua bèn sửa thành 10 bạc.

Giá cả trong game Mộng Du Giang Hồ là:

Bánh bao = 50 đồng

Vấn thần loại thường = 5 bạc

Tô Châu đi Kim Lăng = 30 bạc

1 kim = 100 bạc

1 bạc = 100 tiền đồng

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Phúc họa song hành

Phải làm thêm hai chén nữa Tiểu Hòa mới phát hiện mỳ được cộng thêm thuộc tính. Độ thuần thực tăng, thời gian và phần trăm nội công cũng kéo dài hơn. Nhưng cậu không đi đánh quái, lại không có nội công nên hoàn toàn không biết việc này quý giá đến mức nào, vì thế mà cậu đề giá siêu rẻ, nóng lòng chờ người đến ăn.

Lão Trương vừa đăng nhập, cậu liền cho lão ăn thử một chén. Lão ăn đến chén thứ hai vẫn đòi ăn tiếp, luôn miệng khen mỳ ngon.

Sáng hôm sau nữa mới có khách đến mua mỳ, người này cũng hết lòng tán thưởng. Cả ngày Tiểu Hòa đều cười rất vui vẻ, trước khi logout còn đổi tên quán thành Quán Mì Khoái Hoạt của Tiểu Hòa.

Ba ngày sau chuyện ăn mỳ tăng nội công mới được phát hiện, dù sao cũng không có ai rảnh đến mức vừa ăn xong liền mở bảng thuộc tính của mình ra xét cả.

Nguyên nhân là có một người chơi thường xuyên đến ăn mỳ của Tiểu Hòa, y ăn no rồi xông đi đánh quái. Y đánh một lúc lâu vẫn thấy nội công của mình tràn trề, theo lẽ thường, nội công của y đáng ra phải cạn kiệt rồi mới phải, bình thường y phải ngồi xuống luyện công hoặc uống thuốc phục hồi. Thuốc phục hồi giá lại rất đắt cho nên người chơi cũng hạn chế sử dụng.

Y mở bảng thuộc tính ra xem thì ngạc nhiên cực độ, y không ngờ nội công đã tăng thêm 30%.

Cũng khoảng thời gian đó, vài người chơi cũng nhận thấy điều này cho nên lên diễn đàn thảo luận. Sau cùng có một phát hiện, trước khi đi đánh quái họ đều đến ăn mỳ ở quán Tiểu Hòa.

Có người chơi vội vàng lao đến hỏi Tiểu Hòa. Cậu gật đầu xác nhận:

“Đúng là mỳ tôi nấu có thể gia tăng nội công.”

Cậu còn không quên đưa ra một bát mỳ.

“Ăn mỳ này cộng thêm 50% nội công, có điều hiệu lực chỉ được 2 canh giờ.” – Giọng cậu pha chút buồn bực không hài lòng.

Người chơi nhìn bát mỳ, không dấu nổi sự thèm muốn.

“Chủ quán bán bao nhiêu?”

Tiểu Hòa đáp:

“Ngài nhìn ở bảng giá, mỳ tôi nấu tất cả đều 10 bạc.”

“10 bạc?” – Người chơi ngây ra.

Game Mộng Du Giang Hồ đề cao tính thực tế, giá thuốc hỗ trợ so với các game khác cao hơn rất nhiều. Lúc trò chơi mới ra mắt đã có rất nhiều người chơi kháng nghị nhưng đều được GM trả lời là họ hy vọng game thủ có thể tự dựa vào thực lực của mình mà chơi game.

Được phẩm được chia thành hai loại, một loại tăng máu, loại kia tăng thực lực. Loại thuốc tăng nội công ở cửa hàng hệ thống cũng bán, nhưng giá lại cao khiến các người chơi rất xót tiền.

Thế mà mỳ của Tiểu Hòa chỉ bán có 10 bạc? Quá hời rồi! Bộ phận người chơi ở Kim Lăng đều vì chuyện này mà sôi sục.

Tiểu Hòa gần đây lại sinh buồn bực. Tình hình buôn bán rất tốt, cậu có thể trả hết nợ trong thời gian ngắn nhưng công việc lại bận đến nỗi không có thời gian ngủ.

Theo đề nghị của Lão Trương cậu đã tăng giá mỳ lên cao, ấy vậy mà người mua vẫn xếp thành một hàng dài.

Chẳng lẽ giá như vậy vẫn thấp sao? Cậu đã tăng lên 50 bạc một suất rồi, tiếp tục tăng nữa thì chính cậu cũng thấy không ổn.

Tay rất mỏi.

Mắt rất trùng.

Cậu buồn ngủ!

Cậu đi chơi game, hóa ra lại thành người chuyên làm mỳ.

Mùa đông bao trùm Kim Lăng, mặt trời lười biếng không xuất hiện. Giờ tiền bạc liên tục chảy vào túi nhưng Tiểu Hòa lại có cảm giác đau khổ.

—

“Ồ Kim Lăng có bán mỳ tăng nội công sao?”

“Đúng vậy!”

Chi Nhất Thủy Thương – Đường chủ Thiên Thủ các phân khách nói:

“Thuộc hạ đã cho người đi mua, ăn mỳ này chúng ta sẽ dễ dàng tìm kiếm Lệnh bài Kiến Thành hơn.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên đứng lên, trong mắt có vài tia thích thú.

“Chúng ta đến đó thử xem, nếu chiêu mộ được người này vào các tương lai sẽ sáng rạng hơn nhiều!”

Thủy Thương gật đầu:

“Thuộc hạ thật không nhanh nhẹn, các chủ quả vẫn anh minh.”

Phi Lục kéo tay áo Thu Thủy Y Nhân:

“Tỷ tỷ, đi theo nhé?”

Khuôn mặt xinh đẹp lại nhìn Nguyệt Tại Thủy Thiên:

“Tỷ phụ, cho muội đi theo với, muội hứa không làm loạn. Nếu muốn chiêu mộ người thì dùng sức quyến rũ của tỷ tỷ là nhất rồi.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên cười đáp:

“Muội muốn đi thì cứ đi, cần gì lấy Thu Thủy ra làm cái cớ. Thực lực của Thủy Thiên các muốn thu người là chuyện vô cùng đơn giản, không cần dùng đến mỹ nhân kế đâu.”

—

“Chủ quán, tại sao chén này không được cộng thuộc tính?”

Tiểu Hòa nhìn chén mỳ bằng ánh mắt kỳ quái, cậu thử một ít nước dùng, hương vị không khác lúc trước, sợi mì cũng không có vấn đề. Cậu suy nghĩ một lúc, có lẽ là do cậu quá mệt nên bỏ thiếu nguyên liệu rồi.

Tiểu Hòa nhìn hàng dài người xếp hàng ăn mỳ, phần lớn đều là game thủ cấp cao. Giữa họ xảy ra cãi nhau, có người còn nói tốc độ làm mỳ của cậu rất chậm, lại có người chơi cấp cao giết người chơi cấp thấp để giành chỗ. Vài vị khách quen hay đến ăn mỳ nhìn thấy giá đề trên bảng đều lắc đầu quay về.

Tiểu Hòa trong lòng đã có quyết định, cậu khụ một tiếng, nói to:

“Mọi người không cần xếp hàng nữa, nguyên liệu nấu mỳ đã dùng hết, hôm nay không có mỳ thêm nội công.”

“Giữ chứ?”

“Đùa nhau à?”

“Bọn ta ở đây cả ngày rồi đó!”

Đám người vô cùng kích động.

“Mỳ thêm nội công cần một loại nguyên liệu đặc biệt, thiếu nó thì hương vị vẫn thế, chỉ khác là không có thuộc tính mà thôi.”

“Mẹ kiếp, không nói sớm, hại lão tử xếp hàng từ sáng sớm.”

Vài người khác cũng phụ họa theo.

Tiểu Hòa từ tốn nói:

“Tôi vốn mở quán bán mỳ, không nói là bán mỳ thêm nội công? Trên thực đơn cũng không nói đến, vị đây nếu vẫn muốn ăn mỳ thì tôi đảm bảo hương vị vẫn như xưa.”

“Hừ, ta không cần ăn nữa.”

Một game thủ đá ghế tức giận bỏ đi. Có mấy người không tin, mua một chén ăn thử, quả nhiên chỉ là mỳ thông thường bèn lập tức giải tán.

Vài vị khách thích ăn mỳ của cậu liền bảo:

“Ông chủ, cho một chén!”

“Ông chủ, hạ giá đi, đắt quá rồi.”

Tiểu Hòa cười vui vẻ sửa giá lại thành 10 bạc, cậu lại bắt đầu công việc nấu mỳ.

Quán lại trở lại yên tĩnh!

—

“Hóa ra là cậu ta.”

Người của Thiên Thủy các mới tới cửa quán đã nhận ra Tiểu Hòa.

Thu Thủy Y Nhân đội nón che mặt để tránh bị chú ý.

“Tại sao lại là cậu?” Phi Lục bĩu môi.

“Sao đen vậy? Chúng ta vừa đến liền không có mỳ.” - Thủy Thương rất buồn bực.

“Tiểu tử, không gạt chúng ta chứ?” - Nguyệt Tại Thủy Thiên cười nói:

“Về thôi, vẫn còn nhiều thời gian, hôm khác lại đến.”

Phi Lục vẫn đứng im tại chỗ:

“Tỷ phu, tỷ tỷ, muội muốn ở lại dạo chơi một lúc.”

“Muội chơi vui về.” - Nguyệt Tại Thủy Thiên nói.

—

Ở quán trà đối diện, có vài người thuộc Soái Ca thể gia vừa thưởng trà vừa quan sát tình hình phía dưới.

“Ái chà, mỹ nhân Thu Thủy cũng đến.” - Suất Suất Suất nói.

“Người đội mặt nạ che sao?” Lần trước Suất Phi Suất không có mặt ở thôn Tân Thủ nên hẳn ngoài người ra xem.

Suất Suất Suất cảm thán nói:

“Chính xác, mỹ nhân dù che đi dung mạo cũng không dấu nổi mùi!”

“Xùy!” – Tiểu Đình Đàng – Em họ của Phong Hồi Tuyết khinh bỉ nói:

“Bày đặt! Nếu quả thật không thích chú ý thì lúc vào trò chơi đã không điều chỉnh dung mạo như vậy.”

“Em gái, không cần ghen tị!” - Suất Suất Suất vỗ vai Đinh Đăng.

“Thu Thủy điều chỉnh dung mạo giảm 107% là độc nhất vô nhị, trong này tuyệt đối không có người thứ hai.”

“Hừ!” - Tiểu Đinh Đăng không để ý đến Suất Suất Suất, tức giận hét:

“Phong Hôi Tuyệt chết ở phương nào rồi, giờ còn chưa xuất hiện?”

—

“Bán cho bốn tiểu thư một chén mỹ tửu tăng nội công.”

“Xin lỗi, quán hiện giờ...” - Tiểu Hòa ngừng đầu nhìn thấy Phi Lục cười cười đứng trước mặt cậu.

Tiểu Hòa nhú mày, nói tiếp:

“Quán đã bán hết mỹ tửu rồi.”

Phi Lục hừ một tiếng, nhất định là đang nói dối rồi. Hôm nay ả nhất định phải cậu ta về cho tỷ phụ xử lý, ả phải chứng minh mình không hề vô dụng.

Phi Lục chớp mắt.

“Hết rồi à? Vậy hôm qua sao còn thu tiền cọc của bốn tiểu thư? Hôm nay phải trả lại ta gấp 10 lần.”

“Tôi đâu có thu tiền cọc của cô?”

“Ta nói là có.” - Phi Lục khẳng định chắc nịch, quay sang hỏi người bên cạnh:

“Dũng ca, hôm qua muội và huynh đến đặt cọc tiền phải không?”

Dũng ca là một trong những thành viên chủ chốt của Thủy Thiên các, gã cùng mấy tên thủ hạ bị Phi Lục kéo đến đây, nói là mời bọn gã ăn mì. Lúc này gã mới thấy ả ta muốn gây sự, nhưng không theo ả chắc chắn tương lai sẽ khó sống. Gã nhìn Tiểu Hòa, chẳng qua chỉ cấp 0 nên gã mới yên tâm đáp:

“Cứ cho là có đi.”

Gã lại cảm thấy áy náy nhưng không có cách nào, gã nhìn Tiểu Hòa bằng ánh mắt thương hại. Anh bạn trẻ, chúc may mắn.

Phi Lục trừng mắt nhìn gã, rồi quay đầu nói với Tiểu Hòa:

“Rất tốt, nhân chứng ở đây, cậu cãi vài câu xem nào? Hoặc trả tiền hoặc làm mỹ tửu, chọn đi!”

Tiểu Hòa từng này tuổi mới gặp loại người ngang ngược như vậy, cậu rất tức giận, thẳng thắn nói:

“Người trong nhà tất nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau. Cô hống hách như vậy, tôi có điên mới làm mỹ tửu cho cô.”

Suất Phi Suất thấy vậy liền thốt lên:

“Có khí thế. Mà sao một tên cấp 0 lại chọc giận con yêu nữ Phi Lục thế kia?”

“Nguyên nhân ư? Đồng bảo bối của Lão Thất đều là do cậu ta biểu. Hôm đó Thủy Thiên các cũng có mặt nhưng cái đứa còn không mang về được.”

“Hóa ra là tên...” Suất Phi Suất suy nghĩ thì nói ra hai chữ “đần độn”, hấn nhanh chóng sửa lại:

“Thì ra là vị thiếu niên tốt bụng.”

“Lão Thất login rồi, đang ở Nam Kim Lăng, chúng ta mau qua đó.”

Suất Suất Suất xem tin nhắn, vội vàng nói:

“Đi nhanh thôi.”

Tiểu Đinh Đăng vẫn nhìn xuống phía dưới:

“Ôi trời, lũ đó động thủ rồi. Có giúp cậu ta không?”

Suất Suất Suất cũng nhìn theo, thấy Tiểu Hòa cầm cái ghế gãy, lại bị người ta cho một trường, cả người cậu sáng lên một cái rồi biến mất.

“Cậu ta bị giết rồi, chúng ta giúp thế quái nào được? Ngay trên đầu rấn, nên tránh vẫn hơn.”

Suất Suất Suất đứng dậy xuống lầu, những người còn lại cũng lập tức đi theo.

Hôm nay Lão Trương có việc bận, chạng vạng mới xuất hiện. Vừa vào quán đã thấy Tiểu Hòa ngồi ngây trên bàn gỗ, cái quán của cậu bị phá tan hoang.

Lão Trương hoảng sợ kêu lên:

“Có chuyện gì? Lốc xoáy hay động đất?”

Tiểu Hòa lắc đầu nói:

“Trương thúc, cháu out đây.”

Thoát khỏi game, mẹ gọi Tiểu Hòa xuống ăn đêm. Cậu chỉ ăn qua quýt, khuôn mặt đẹp đẽ không lộ một ý cười. Bà nội lo lắng nhìn cậu.

Ăn xong, Tiểu Hòa rầu rĩ về phòng.

Bà nội gõ cửa, hỏi:

“Bảo Bảo làm sao vậy?”

“Bà nội!” - Tiểu Hòa uất ức nói:

“Quán mì của con bị người ta phá, con đánh không lại.” - Tiểu Hòa còn bị đám người đó giết, được tham quan địa phủ một lần, Tiền bán mỳ hôm nay còn chưa bỏ vào đai lưng nên rơi hết, cậu không muốn kể những việc này cho bà nội nghe.

Bà nội đã sớm biết cháu yêu mở quán mì trong trò chơi, còn kiếm được tiền nữa. Bà nội rất vui vẻ, nghĩ đến dáng vẻ cháu mình làm mỳ liền bật cười. Huống hồ lúc cậu kể cho bà nghe, ánh mắt lấp lánh như sao trời.

Tại sao lúc này lại thành ra như vậy?

“Quán vì sao mà bị phá?”

Tiểu Hòa nói đơn giản:

“Những người đó không biết phân biệt phải trái, trắng đen.”

Đứa cháu độc nhất đã bắt đầu tiếp xúc với mặt trái của xã hội, bà nội vừa mừng rỡ vừa lo lắng. Bà thật muốn bảo vệ cậu trong thế giới yên bình trong sáng, đáng tiếc bà lại không thể làm được điều đó, nhà họ Quý phải để cho cậu hiểu rõ xã hội này phức tạp đến nhường nào.

Bà nội không hỏi lý do, chỉ nói:

“Bảo Bảo, thế giới này đủ kiểu loại người, có người không nói đạo lý, lại có người lừa gạt bạn bè, còn có cả kẻ cướp của, giết người phóng hỏa... Những người này mãi mãi tồn tại. Thế giới không phải toàn màu hồng, quan trọng là, con muốn chọn cách sống như thế nào mà thôi.”

“Con không biết.” - Tiểu Hòa thờ dãi.

“Cuộc sống thật không đơn giản.”

Bà nội mỉm cười nhìn cậu.

Hai ngày sau Tiểu Hòa mới đăng nhập vào trò chơi. Tâm trạng đã khá lên nhiều, nhưng cậu lại không biết làm gì. Suy nghĩ một hồi, cậu liền lên núi Từ Kim, cậu muốn biết hai quả trứng kia nở chưa.

Đi đến sườn núi, cậu bám vào cây đi xuống, đứng ở trước cửa động gào lên:

“Có người, à không, Quái vật có ở nhà không?”

Trong động có âm thanh đáp lại.

“Quái vật thúc thúc” Tiểu Hòa đi thẳng vào bên trong.

Quái vật bố không có nhà, Quái vật mẹ cùng hai quả bông nhỏ đang nằm trên sài cò. Tiểu Hòa tròn mắt, hai quả cầu lông này chắc chắn là hai quả trứng kia nở ra, càng nhìn càng đáng yêu!

Đôi mắt gắn trên hai quả lông mợ màng nhìn về phía cậu, cái miệng nhỏ lại ngáp vài cái lưỡi biếng. Bọn chúng so với quái vật mẹ thì...đễ thương hơn nhiều.

Tiểu Hòa ngồi xuống, hỏi:

“Cháu có thể sờ chứ?”

Quái vật mẹ gật đầu.

Tiểu Hòa thận trọng vuốt đám lông mềm trên người hai cục bông xinh xắn. Ai ngờ quái vật con hung dữ cắn vào tay cậu. Tiểu Hòa hoảng sợ, lập tức rút tay về.

“Không sao, chúng còn chưa mọc đủ răng.”

Cảm thấy bàn tay rất đau, Tiểu Hòa chìa tay ra, cậu nhìn thấy lòng bàn tay có một lỗ nhỏ, nhìn miệng quái vật con thì thấy có tới bốn cái răng nhọn hoắt.

Tiểu Hòa đang đau lòng nhìn bàn tay mình có lỗ thì con quái vật còn lại cắn cậu thêm một cái.

“...” - Tiểu Hòa bần thần nhìn hai lỗ cắn trên tay mình.

Hai quái vật nhỏ hài lòng quẹt mép, thấy Tiểu Hòa không thể làm đồ ăn bèn vứt cậu sang một bên, chuyên tâm liếm móng.

Quái vật mẹ nhìn Tiểu Hòa nói:

“Hai đứa con ta vẫn chưa có tên, cậu đặt giúp chúng đi.”

“Được sao ạ?” - Tiểu Hòa cao hứng.

“Cho cháu hỏi Đại thúc họ gì?”

“...”

Ánh mắt quái vật mẹ nhìn Tiểu Hòa như muốn nói: “Chúng ta là quái vật, là quái vật đó!!!”

Tiểu Hòa cười ngượng ngừng hai cái:

“Con này là Cầu Lông Ngắn” – Cậu chỉ tiếp con còn lại:

“Gọi nó là Mắt To.”

“Đinh”, hệ thống lại thông báo:

[Được cha mẹ quái vật đồng ý, hoàn thành lấy máu nhận chủ, nghi thức hoàn thành,, người chơi Tiểu Hòa Lưu Thủy thu nhận thành công Cầu Lông Ngắn, Mắt To]

Tiểu Hòa ngây người.

Hệ thống còn nói thêm

[Động vật là bạn bè của con người, mong người chơi biết quý trọng.]

“Tạm thời cháu đang ở tầng lớp vô sản!”

Quái vật mẹ luyến tiếc nói:

“Chúng nó còn nhỏ quá, đợi một thời gian nữa cậu hãy đến mang đi.”

Tiểu Hòa hỏi:

“Đại thẩm không nuôi nữa sao?”

“Đạo gần đây thường có người đến quấy rối bọn ta. Ta sợ hai đứa nó bị người ta bắt mất.” - Quái vật mẹ tràn đầy tình mẫu tử

Có rất nhiều cách để lấy sủng vật, trong đó có một cách tàn nhẫn là giết quái lớn đoạt quái nhỏ, sau đó trực tiếp nuôi lớn. Nuôi sủng vật theo cách này thì độ trung thành của sủng vật sẽ cao hơn nhiều so với thu nhận lúc đã trưởng thành.

Tiểu Hòa không hiểu việc này lắm, cũng không suy nghĩ nhiều, cậu chơi với hai con quái nhỏ một lúc rồi đăng xuất. Hệ thống nói phải trân trọng sủng vật của mình cho nên Tiểu Hòa tìm kiếm phần thuyết minh của game, nghiêm túc đọc kỹ phần sủng vật.

Chương 8: Hoài bích có tội

Có thể nói Tiểu Hòa năm nay là học sinh cuối cấp, cậu bắt đầu giảm thời gian chơi game. Mỗi ngày online hai tiếng, bằng 6 tiếng trong trò chơi. Thời gian chơi như vậy rất hợp lý, cậu vào trong đó chơi với hai con quái vật nhỏ, hoặc lên sườn núi ngủ một giấc, sau đó hái rau dại bỏ vào đai lưng. Nếu nhàm chán thì nghiên cứu sách dạy nấu ăn, rồi nấu đồ ăn ngon tự thưởng cho chính mình.

Hôm sau Tiểu Hòa gửi thư nhờ Lão Trương mang lên núi hộ cậu lều bạt cùng ít dụng cụ nhà bếp. Vừa đăng nhập thành công, cậu dựng ngay một cái lều nhỏ, nhặt củi khô đun nước, cậu nhàn nhã ngồi dưới gốc cây đọc sách, còn làm đồ ăn cho hai con quái vật nhỏ. Cứ như vậy độ hảo cảm giữa cậu và chúng ngày một cao hơn.

Tiểu Hòa có thói quen ở một mình, cậu rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Những chuyện không may trước đây đã bị gió cuốn đi, cậu lại trở lại làm chàng trai tốt bụng hiền lành vui vẻ.

Hôm nay Tiểu Hòa nhặt củi và hái nấm ở một đường núi khá nghèo nàn, khi đi đến giữa sườn núi cậu nghe thấy tiếng người ồn ào. Tiểu Hòa có phản kinh sợ, cậu chạy đến gần thì thấy ngay đám người Thủy Thiên các.

Tình thế lúc này có phần không hợp lý. Vợ chồng quái vật bị một đám người bao vây, mà hai quái vật lại không có dấu hiệu tấn công, trên mặt lộ ra nét lo lắng, trái ngược với bộ mặt mãn nguyện của Nguyệt Tại Thủy Thiên.

Tiểu Hòa đã đoán ra nguyên nhân, phía sau Nguyệt Tại Thủy Thiên là Phi Lục với bộ mặt vui vẻ đang giữ hai túm lông xù cười đắc ý với Thu Thủy Y Nhân.

“Tỷ tỷ, quả nhiên tỷ vẫn lợi hại, thuật ẩn thân của tỷ đã lừa được hai con quái vật kia.”

Thu Thủy Y Nhân cười nhẹ nói:

“Là do mọi người mạo hiểm dụ bọn chúng ra cửa động, bằng không tỷ cũng không thể thành công được.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên mỉm cười nói với vợ chồng quái vật:

“Các người chắc đã biết mục đích của bọn ta là gì rồi, ta không nhiều lời nữa, giao Lệnh bài Kiến Thành cho ta, hai đứa con của người sẽ được an toàn.”

Phi Lục nói nhỏ:

“Tỷ tỷ, phải thả chúng thật sao? Muội còn định lát nữa thu chúng làm sủng vật cho tỷ và muội cơ, mang nó theo nhất định rất uy phong.”

Thu Thủy Y Nhân cũng rất thích hai tiểu quái này, chúng lại còn là quái cấp 100, hơi do dự nói:

“Nghe lời tỷ phu của muội đi, mục đích trước mắt là Lệnh bài Kiến Thành, việc thu sủng vật để dịp khác đi.”

Vợ chồng trao đổi ánh mắt.

“Các người có thể chọn đồ khác không? Lệnh bài Kiến Thành chúng ta đã tặng người khác rồi.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên kinh ngạc thốt:

“Tặng rồi sao?” – Rồi lập tức nói thêm:

“Ta không tin.”

Ngon núi này, mỗi ngày hẳn đều cử người giám sát, chưa từng nghe báo cáo có kẻ đến đây gây rối. Huống hồ nếu Lệnh bài Kiến Thành đã bị đoạt thì hẳn giang hồ sẽ nổi sóng gió.

Hắn khẳng định vợ chồng quái vật đang gạt người, hẳn uy hiếp:

“Vợ chồng các người đã cảm thấy Lệnh bài Kiến Thành quan trọng hơn hai đứa con này thì ta cũng đành chịu, cáo từ!”

Người ở phía sau lập tức kêu lên:

“Được lắm Các chủ, mang bọn chúng về hấp thôi.”

Mặt hai vợ chồng quái vật biến sắc.

Tiểu Hòa trong lòng nóng như có lửa, lần đầu tiên cảm thấy bản thân bản thân vô dụng, sủng vật mà cũng không bảo vệ được. Trong đầu lại lóe lên một ý, cậu nhớ trong bản thuyết minh phần sủng vật có đề cập đến biện pháp bảo hộ. Sủng vật một khi đã chết thì không thể sống lại, cho nên lúc nguy cấp chủ nhân có thể triệu hồi sủng vật về nơi cất giữ, như thế dù chủ nhân có chết thì sủng vật vẫn được an toàn.

Mỗi người chơi chỉ có một ngăn cất sủng vật, Tiểu Hòa lại may mắn sở hữu đai lưng của Kiếm Tiên nên có tận vài ngăn. Cậu bất chấp nguy hiểm, lớn tiếng kêu:

“Cầu Long Ngấn, Mất To, lại đây.”

Mọi người nhất thời bị động, hai tiểu quái biến thành luồng sáng trắng bay vào ngăn cất sủng vật của Tiểu Hòa.

“Kẻ nào phá đám? Hiện thân đi!”

Lời vừa nói xong, Nguyệt Tại Thủy Thiên đã dùng ngay cung tên trong tay thủ hạ bắn về phía bóng người phía xa. Hắn vốn là muốn ép người lộ mặt, không ngờ người đó yếu đến nỗi hóa thành ánh sáng bay thẳng đến âm phủ.

Đây là lần thứ hai Tiểu Hòa xuống âm phủ, cậu xếp hàng nửa ngày, bị NPC đá mông xuống thẳng hồ tái sinh.

Nơi tái sinh sẽ rất gần địa điểm tử vong, vì thế Tiểu Hòa sống lại ngay tại chân núi Tử Kim. Lúc Tiểu Hòa cảm thấy dưới chân là mặt đất, cậu liền mở mắt, không khỏi giật mình.

Xung quanh có rất đông người Thiên Thủy các. Tiểu Hòa hon run, nhưng lại nghĩ chắc mình may mắn, đám người kia vẫn chưa phát hiện ra cậu. Lúc này trực tiếp đăng xuất có phần không ổn, vì vậy cậu giả bộ bình tĩnh đi ra ngoài.

Không ngờ mới bước được mấy bước, cậu đã bị một đám người nhìn thấy và chặn lại.

Nguyệt Tại Thủy Thiên mỉm cười nhìn cậu:

“Không nghĩ cậu sẽ sống lại nhanh như vậy, à quên, chúc mừng cậu thu hai Tiểu quái cưng.”

Tiểu Hòa không hiểu rõ sự đời, cậu không biết là hắn chỉ đang hỏi dò, tưởng chuyện vừa làm đã bị bại lộ. Cậu thận trọng hỏi:

“Anh muốn thế nào?”

Nguyệt Tại Thủy Thiên vốn vẫn nghi ngờ, giờ nghe cậu trả lời như vậy liền chắc chắn suy đoán của mình.

“Anh bạn trẻ không cần khẩn trương, ta muốn thực hiện một cuộc giao dịch, cái đó nằm trong tay cậu phải không?” - Nguyệt Tại Thủy Thiên ôn hòa nói tiếp:

“Cậu cầm nó cũng không dùng được, chi bằng bán cho ta. Chỉ cần cậu đưa giá, bọn ta sẽ đáp ứng.”

Tiểu Hòa không ngại thơ, cậu đã nghĩ cái khối đen tuyền kia có lẽ chính là Lệnh bài Kiến Thành. Quả thật đối với cậu thứ này không có tác dụng gì, nhưng trong lòng không thích Phi Lục, cũng từ đó mà kéo theo không thích Thủy Thiên các của ả ta.

Cậu lắc đầu:

“Tôi không cần tiền.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên vẫn không thu nụ cười:

“Cậu có thể đổi lấy trang bị cao cấp, hoặc có điều gì cần nhờ giúp đỡ chỉ cần bọn ta có thể làm thì nhất định sẽ giúp đến cùng.”

“Tỷ phu, thằng nhóc này không biết nghe lời, huynh việc gì phải tốn sức với nó?” - Phi Lục tức giận nói.

“Phi Lục!” Thu Thủy Y Nhân cao giọng, ý muốn răn đe ả.

Phần lớn người trong các cũng có ý nghĩ nà. Một tên không khác gì tân thủ, sao phải nói nhiều lời khách khí? Thái độ của tên này không khác gì rượu mời không uống lại muốn rượu phạt.

Tiểu Hòa cứng rắn đáp:

“Không cần nhiều lời nữa, tôi không thích các người, cũng sẽ không cho các người.”

“Chuyện gì vậy?” - Nguyệt Tại Thủy Thiên có chút kinh ngạc.

“Thủy Thiên các ta đã đắc tội gì với cậu chứ?”

Dừng ca có chút áy náy, thì thào vào tai Nguyệt Tại Thủy Thiên vài câu. Nguyệt Tại Thủy Thiên nghe xong liếc mắt qua Phi Lục, hần trầm mặc một chút rồi mới nói với Tiểu Hòa:

“Tồn thất của quán cậu chúng ta sẽ bồi thường, tặng cậu một tòa tửu lâu có được không?”

Bên cạnh có người kêu lên một cái. Tửu lâu tuy có giá bằng Lệnh bài Kiến Thành nhưng các chủ của bọn họ lại đãi ngộ một tên yếu xù như thế, bọn họ đều cảm thấy không cần thiết. Đám người này lại không đoán ra lý do Nguyệt Tại Thủy Thiên làm thế là vì mỷ tắng nội công của Tiểu Hòa.

Phi Lục trong lòng không phục, nhưng ả nhớ đến cái liếc mắt của Nguyệt Tại Thủy Thiên nên không dám nói thêm nữa, ả trừng mắt nhìn Tiểu Hòa, đến lúc lấy được Lệnh bài Kiến Thành nhất định sẽ dạy cho tiểu tử này nhớ đời.

Trước đề nghị rất hấp dẫn này Tiểu Hòa vẫn lắc đầu, ánh mắt trong trẻo ánh lên vẻ quật cường.

“Đành chịu rồi!” - Nguyệt Tại Thủy Thiên thở dài đầy nuối tiếc.

Tiểu Hòa thấy hần từ bỏ dễ như vậy, cảm thấy có chút hoài nghi. Nguyệt Tại Thủy Thiên đột nhiên hỏi:

“Cậu đã nếm trải cảm giác đau đớn chưa?”

Tiểu Hòa không hiểu lắm, hần nói lời này là có gì nhỉ?

Nguyệt Tại Thủy Thiên nở nụ cười như có như không:

“Ta chuẩn bị giết cậu nhiều lần, giết đi giết lại cho đến khi rơi ra Lệnh bài Kiến Thành mới thôi. Đừng trách ta độc ác, cậu tốt nhất tắt cảm giác đau đi.”

Cái gì lan truyền nhanh nhất?

Chính là tin giết gân!

Tin Thủy Thiên các liên tiếp giết người ở chân núi Từ Kim nhanh chóng lan truyền khắp Kim Lăng. Mọi người ra sức tường tượng, tìm kiếm nguyên nhân. Danh tiếng Thủy Thiên các rất tốt, vì thế bọn họ tò mò muốn biết tên tân thủ kia đã gây ra tội trạng gì?

Đến khi Soái Ca thế gia nghe được thì đã được biến thành một chuyện tình lâm li bi đát: Một tên tân thủ nào đó không có não dám trông ghẹo Thu Thủy Y Nhân, vì thế bị đám người Thiên Thủy các dạy dỗ một trận.

“Có chí khí!” - Suất Suất Suất khen ngợi.

”Đi, chúng ta đi xem đó là hảo hán phương nào.”

Thủy Thiên các cho người cách giữ khắp núi Từ Kim, bất kể Tiểu Hòa sống lại ở chỗ nào đều bị giết tại chỗ, đến thẳng âm phủ, cậu đến cả logout cũng không được.

Tiểu Hòa đã bị giết sáu lần. Lần đầu còn rơi ra trang bị tân thủ, những lần sau tuyệt nhiên cả thanh kiếm mẻ cũng không rớt. Nguyệt Tại Thủy Thiên nhíu mày, mặt mày nghiêm nghị.

Chỉ có hai nguyên nhân có thể xảy ra: một là người này không có Lệnh bài Kiến Thành, hai là Lệnh bài Kiến Thành không thể bị rơi xuống.

Nguyệt Tại Thủy Thiên nhìn về phía thiếu niên mặt đầy tức giận nhưng ánh mắt kiên định chói lòa phía xa, trực giác mách bảo hần cậu ta không hề nói dối.

Lệnh bài Kiến Thành không thể rơi xuống sao?

Hần biết hần đã dùng sai cách rồi. Suy nghĩ xong, trong lòng có chút tính toán.

“Mau dừng lại!”

“Dừng tay!”

Đúng lúc đó, phía xa vọng đến một tiếng thét lớn. Phong Hồi Tuyết nhanh chóng phi đến chắn trước mặt Tiểu Hòa, phía sau gã là người của Soái Ca thế gia.

Phong Hồi Tuyết nhìn Tiểu Hòa lúc này đã vô cùng thâm trầm, câu gã thốt lên là:

“Con mẹ nó, cậu ngu thật đấy! Sao không nhấn tin cho bọn ta?”

Tiểu Hòa quay đầu nhìn gã, cậu cười cười, lắc đầu nói:

“Không phải việc gì lớn.”

Thiếu niên mỉm cười tựa như ánh nắng giữa mùa đông, nhưng Phong Hồi Tuyết tính cách đơn giản, gã không nghĩ nhiều mà nhìn về phía Nguyệt Tại Thủy Thiên.

“Thủy Thiên Các chủ, ước hiệp một tân thủ thật không phải đạo!”

Nguyệt Tại Thủy Thiên cười khò, sau đó nói:

“Soái Ca Thế gia muốn nhúng tay vào việc này?”

Phong Hồi Tuyết sững sốt, đúng là gã muốn ra mặt, hoàn toàn không có ý định kéo Soái Ca vào việc này. Nhưng không có Soái Ca thế gia làm hậu thuẫn thì với thực lực của gã, hoàn toàn không đấu lại đám người Thủy Thiên.

Tiểu Hòa thấy gã khó xử, cậu lập tức nói:

“Phong đại ca, không cần giúp đệ đâu, đệ không sợ bọn họ.”

Tiểu Hòa biết đồ trong đai lưng của mình sẽ không bao giờ rớt. Tuy rằng bị giết nhiều lần rất khó chịu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không đạt được mục đích của bọn chúng cậu lại có chút an ủi.

Suất Suất Suất bước lên trên, nói:

“Không biết người này đắc tội gì với Thủy Thiên huynh? Lão Thất và cậu ta có giao tình, bọn ta cũng không thể mặc kệ.”

Y cột nhà nói tiếp:

“Tất nhiên, Đại nhân không chấp Tiểu nhân, có đúng vậy không Thủy Thiên huynh?”

Nguyệt Tại Thủy Thiên không nói gì, hần cười nhạt, nhìn về phía Tiểu Hòa.

Lúc cấp thấp hần đã bị quái giết nhiều lần, biết rõ dù đóng cảm giác đau nhưng nhất định vẫn có cảm giác chóng mặt ghê cổ rất khó chịu. Một lần thì không sao, nhưng nhiều lần thì khó lòng chịu được, cậu nhóc này lại không than vãn nửa lời, chỉ có sắc mặt mỗi lúc một tái xanh.

Tiểu Hòa nhận thấy hần đang nhìn, cậu nghĩ hần đang muốn giết mình thêm vài lần nữa. Nhớ đến vừa rồi liên tiếp bị giết, xung quanh liên tiếp hiện ánh kiếm lạnh như băng, cậu lại tặng lại hần ánh mắt chán ghét.

Về mặt trẻ con nhưng quật cường làm Nguyệt Tại Thủy Thiên cảm thấy thú vị, hần hỏi:

“Cậu bao nhiêu tuổi?”

Tiểu Hòa trả lời theo phản xạ:

“Mười sáu tuổi.” – Sau đó mới nghĩ tại sao phải trả lời hần chứ!

Tiểu Hòa vừa nói tuổi, đám người Thủy Thiên các không hẹn mà cùng thấy xấu hổ. Bọn họ cảm thấy Tiểu Hòa rất ít tuổi, nhưng không nghĩ cậu còn trẻ như vậy, trên mặt ai cũng có nét hổ thẹn.

Nguyệt Tại Thủy Thiên lặng im một lúc lâu sau, không biết hần đang nghĩ gì.

Phong Hồi Tuyết chuẩn bị động thủ, không ngờ Nguyệt Tại Thủy Thiên khoát tay nói:

“Đi đi, sẽ còn gặp lại.”

Thu Thủy Y Nhân quay bước đi theo hần, Phi Lục hơi do dự, ả liếc xéo Tiểu Hòa đầy thâm độc rồi nhanh chóng rời đi

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nhất kiếm Khinh Y

Bọn họ đi rồi sao?

Đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chiến đấu, Phong Hồi Tuyết nhất thời ngơ ra, lát sau vỗ vỗ đầu Tiểu Hòa.

“Cậu bị giết mấy lần?”

Tiểu Hòa đếm ngón tay.

“Sáu lần.”

“Chắc rách vài cấp, còn võ công không?”

“Cấp vẫn vậy.” - Tiểu Hòa nói.

Phong Hồi Tuyết lại ngây người.

“Đừng nói là cậu vẫn cấp 0 đấy?”

Tiểu Hòa gật đầu.

Phong Hồi Tuyết muốn hóa đá.

Suất Suất Suất nói xen vào:

“Ê nhóc, có phải vì ‘cái đó cái đó’ nên mới bị người ta xử?”

“Cái đó cái đó” là cái gì?

Tiểu Hòa dùng ánh mắt mờ mịt nhìn Suất Suất Suất. Là nói Lệnh bài Kiến Thành? Chắc vậy rồi, cậu gật đầu.

Suất Suất Suất vui mừng vỗ vai cậu:

“Có tiền đồ! Tốt! Ở thôn Tân thủ ta đã nhìn ra cậu là nhân tài... Há há há há...”

Phong Hồi Tuyết khinh bỉ nhìn Suất Suất, sờ cằm nói:

“Gia bị thầy giáo chà đạp hai tuần không thể login, cậu đã thảm như vậy. Về sau tốt nhất nên theo gia. Huynh đệ à, phải luyện cấp chứ.”

Tiểu Hòa cảm thấy luyện cấp rất vất vả, nhưng hôm nay bị như thế thật sự rất uất ức, cậu cúi đầu nghĩ, sau đó gật đầu nói:

“Được.”

Đồng ý rồi, tâm trạng rất vui vẻ, mắt hóa thành hình bán nguyệt.

Phong Hồi Tuyết cười ha ha, kéo cậu:

“Nào, nhận huynh đệ.”

Lão Đại, Suất Suất Suất.

Lão Tam, Suất Nha Suất.

Lão Tứ, Suất Thêm Suất.

...

Lão Thất, Suất Liên Suất, cũng là Phong Hồi Tuyết.

Lão Bát, Suất Phi Suất.

...

Tiểu Hòa nghe mà mụ mị đầu óc, nghĩ nửa ngày mới phát hiện:

“Tại sao không có Lão Nhị vậy?”

Suất Suất Suất thần sắc cổ quái:

“Quá thuần khiết!”

“Giống cây non!”

“Y như hoa!”

Cảm thán một hồi xong, mọi người bàn nên đến nơi nào luyện cấp. Tiểu Hòa vừa bị giết nên hơi chóng đầu, cậu không đi theo mà đứng xuất nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau login, Tiểu Hòa đến núi Tử Kim. Cậu vào động quái vật, đem Cầu Long Ngấn và Mất To trả lại cho vợ chồng họ nhưng bọn họ lại kiên quyết không nhận. Tiểu Hòa thuyết phục mãi không được, Phong Hồi Tuyết lại nhắn tin gọi cậu, cậu đành bắt đắc dĩ rời đi.

Hôm nay ngoài người Soái Ca Thế Gia còn có một game thủ nữ là em họ của Phong Hồi Tuyết – Tiểu Đình Đang.

Tiểu Đình Đang chống nạnh nói với tiểu Hòa:

“Gọi tôi một tiếng tỷ tỷ coi!..”

Tiểu Hòa nghi hoặc hỏi:

“Cậu lớn tuổi hơn tôi?”

“Đương nhiên, tôi học năm cuối, năm nay thi đại học đó!”

Mặt Tiểu Hòa dần ra: “VẬY không được rồi, năm nay tôi cũng thi đại học.”

Tiểu Đình Đang chỉ vào cậu:

“Đừng có mà gạt tôi! Cậu không phải 16 tuổi sao? Tôi 18 tuổi, lớn hơn.”

Tiểu Hòa nói:

“À..”

“À cái quái gì? Tôi lớn tuổi hơn cậu!”

Tiểu Hòa gật gật đầu:

“Đúng vậy, Đình Đang tỷ tỷ.”

Tiểu Đình Đang không còn gì để nói.

Hai người ở phía sau nói chuyện, phía trước đám người Soái Ca Thế Gia mặt đầy hắc tuyến.

Đến địa điểm luyện cấp, Tiểu Hòa thả hai tiểu Quái, mọi người lập tức kinh hô. Nam nhân thì cảm thán tiểu Hòa số đỏ, Tiểu Đình Đang bị mê muội bởi tiểu Quái đáng yêu, xông đến sờ tới sờ lui, sờ đến khi hai tiểu Quái kêu chít chít mới thôi.

Mọi người bắt đầu đánh quái. Tiểu Hòa phát hiện mình không có vũ khí, không có kỹ năng, lượng máu thấp đến nỗi chỉ cần quái vật chạm vào một chút liền đi thẳng xuống âm phủ, cậu vô cùng xấu hổ. Hai con quái vật kia so với cậu còn lợi hại hơn nhiều. Lúc bắt đầu đánh, hai cái miệng nhỏ nhắn cắn cắn quái, được chút kinh nghiệm sau đó một con có thể phun cầu lửa nhỏ, một con có thể phun ra băng.

Vì thế, Tiểu Hòa được mọi người giao cho một nhiệm vụ gian khổ: đứng ở một bên chụp ảnh cho bọn họ, phải chụp bằng hết các tư thế oai hùng giết quái của tập đoàn Soái ca.

Cho nên, khi đánh quái sẽ thường xuyên nghe tiếng kêu:

“Tiểu Hòa, chụp một tấm nào!”

“Tư thế này rất soái, một tấm nữa!”

“Chụp nhanh lên, lão đây sắp cạn máu chết rồi.”

Tiểu Hòa vừa thấy Suất Phi Suất mỉm cười hùng dũng đơn phương giết quái, ra về chuyện “để hơn ăn bánh”. Cậu vội vàng bấm nút, nhưng vừa chụp xong đã thấy Suất Phi Suất đã bị quái vật đánh toi bởi, chân tay chồng lên trời rất thảm.

Đến lúc nghỉ ngơi ăn cơm, Tiểu Hòa đã lên cấp 6, cậu rất ngạc nhiên. Thật ra tăng cấp nhanh như vậy, một là vì 10 cấp đầu không cần nhiều kinh nghiệm lắm, hai là Soái Ca thế gia toàn giết quái cấp 40, cho nên EXP (Kinh nghiệm) Tiểu Hòa nhận được đều là EXP vượt cấp giết quái, cấp đương nhiên tăng rất nhanh.

Tiểu Hòa không rõ lắm về vấn đề kinh nghiệm và cấp, nhưng có đi có lại, cậu cười nói:

“Đề tôi nấu mì cho mọi người!”

Đang nhóm lửa, hộp thư của Tiểu Hòa báo có thư mới. Tiểu Hòa mở ra xem, là của Hạ Kinh Y.

“Cậu bị người của Thủy Thiên Các giết?”

Sao anh ta biết nhỉ? Cậu hồi âm:

“Đúng vậy.”

“Mấy lần?”

“Sáu lần.”

“Ừ.”

“Ừ” là sao nhỉ? Tiểu Hòa suy nghĩ nửa ngày, không hiểu, cậu cũng không để trong lòng, chuyển tâm làm mì.

Kết quả, buổi tối ngày hôm sau, toàn bộ Mộng Du Giang Hồ đều thảo luận tin tức nóng bỏng:

Hạ Kinh Y đơn thương độc mã trên phố ám sát Nguyệt Tại Thủy Thiên. Nhất kích tất trúng. Nguyệt Tại Thủy Thiên hóa thành bạch quang. Hạ Kinh Y tiêu điều bỏ đi, không người nào giám ngăn đánh.

“Tinh! Tuyệt đối là vì chữ tinh!”

Phong Hồi Tuyết vừa ăn mì vừa uống nước, vừa kết luận.

“Không ngờ Hạ Kinh lại đi giết Nhạc Tại Uyên. Mỹ nhân ấy, quả là tai họa.” - Suất Suất Suất cảm thán.

Hôm nay vừa luyện cấp xong, Soái Ca Thế Gia ngồi dưới gốc cây to nghỉ ngơi, vừa ăn mì tăng nội lực vừa bình luận sự kiện nóng hổi ngày hôm qua.

Tiểu Hòa hỏi:

“Hạ Kinh là ai?”

“Là Hạ Kinh Y, đó là tên thật của cậu ta.”

“Vậy Nhạc Tại Uyên chính là Nguyệt Tại Thủy Thiên?”

“Chính xác!” - Phong Hồi Tuyết gật đầu.

“Huynh sao lại biết?” - Tiểu Hòa tò mò hỏi.

“Hà hà.” - Phong Hồi Tuyết không trả lời, gã phát ra điệu cười kinh điển của Soái Ca Thế Gia.

Tiểu Đình Đang hưng phấn hỏi:

“Huynh, huynh biết tin hot gì đúng không? Nói mau, sao lại là vì tình? Có phải là chuyện tình xưa kia thắm thiết cảm động lòng người?”

“Thắm thiết cảm động lòng người cái đầu muối ấy!” - Phong Hồi Tuyết chùi miệng, bắt đầu kể:

“Nghe cho kỹ đây. Hạ Kinh Y cùng Thu Thủy Y Nhân ở hiện thực vốn là một đôi uyên ương, nghe nói là thanh mai trúc mã. Chết tiệt, gia sao lại không có thanh mai cơ chứ! Sau đó, Hạ Kinh Y vào đại học A. Năm thứ hai, Thu Thủy cũng đậu vào. Hai người ở trong trường học tiếp tục cuộc sống tình nhân hạnh phúc.”

Tiểu Đình Đang ngáp một cái.

“Huynh, nói trọng điểm.”

Tiểu Hòa hăm mộ nghĩ, Đại học A là trường danh tiếng bậc nhất, ước gì cậu có thể thi đậu.

“Trọng điểm sao? Là lúc Hạ Kinh Y học năm thứ tư thì trò chơi được xưng là 99% chân thật – Mộng Du Giang Hồ – ra đời. Quảng cáo, tuyên truyền, tất cả đều chấn động lòng người. Nhưng Hạ Kinh Y với mục tiêu tốt nghiệp xong đi kiếm tiền không có thời gian chơi, Thu Thủy mới học năm thứ 3 lại đi chơi game.”

“Mọi người biết đấy, mỹ nhân đi đâu cũng gặp phải nguy hiểm. Có một lần, Thu Thủy mỹ nhân bị một đồng lưu manh vây bên trong ngõ nhỏ đùa giỡn.

Ngay tại đó, Nguyệt Tại Thủy Thiên đập đám mây bầy sắc... Ê, nước súp thừa đó để ta ăn...”

Tiểu Hòa hoảng sợ, Phong Hồi Tuyết đoạt lấy nồi súp, ngửa cổ uống cạn.

“Nói đến chỗ nào rồi? À đám mây, Nguyệt Tại Thủy Tiên đập thất sắc vân cứu mỹ nữ Thu Thủy Y Nhân.”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Đinh Đang tò mò hỏi.

“Hỏi thừa, đương nhiên là mỹ nhân lấy thân báo đáp, chia tay Hạ Kinh Y ở hiện thực, bắt đầu cuộc sống hạnh phúc cùng ‘anh hùng’ Nguyệt Tại Thủy Thiên.”

“Đừng chém gió, huynh làm sao mà biết rõ như vậy?”

“Hà hà, muội quên sao? Huynh của muội cũng học đại học A. Thu Thủy Y Nhân là hoa khôi của Đại học A, chuyện của cô ta ai mà chẳng biết. Hơn nữa Hạ Kinh Y cũng là tài tử nổi danh, cậu ta ở chung ký túc xá với huynh, mấy người này ở cách vách.”

Tiểu Hòa dùng ánh mắt sùng bái nhìn bọn Soái Ca Thế Gia.

Suất Lại Suất bị cậu nhìn đến ngượng ngùng, vội vàng nói:

“Ta thi hai năm mới đậu, ha ha, hơn nữa ngành ta chọn không oai lắm, đừng quá hâm mộ.”

“Anh hùng cứu mỹ nhân, người đẹp cảm động lấy thân đền đáp, toàn là cái có cả.” - Suất Suất Suất nói:

“Tuy rằng Hạ Kinh đẹp trai, nhưng tên kia cũng rất tuấn tú, quan trọng là hắn có tiền, rất nhiều. Mẹ kiếp, người ta lái xe Porsche đến trường đó! Thật sự là soái đây, nếu ta là con gái cũng chọn một người như thế.”

Suất Phi Suất cười:

“Cậu lạc hậu rồi. Xe Porsche đó là học kỳ trước, học kỳ hắn ta lái chiếc khác rồi.”

Tiểu Đinh Đang mơ mộng:

“Hạ Kinh Y thật lãng mạn, giống như kiếm khách cô độc, thân bạch y, cười tuấn mã, ánh mắt phảng phất nỗi buồn...” - Ánh mắt biến thành hình trái tim.

Tiểu Hòa xen vào:

“Hạ Kinh Y mặc đồ xanh, anh ta cười lừa.”

Tiểu Đinh Đang tròn mắt nhìn cậu.

Suất Suất Suất nói:

“Mọi người xem, Hạ Kinh Y giết Nguyệt Tại Thủy Thiên một lần, chắc chắn sẽ bị Thủy Thiên các truy giết. Hạ Kinh Y tuy rằng lợi hại, nhưng cậu ta chơi trò chơi quá muộn, cho dù tự mình luyện cấp rất cao, nhưng muốn phát triển nhất định sẽ bị Thủy Thiên các chèn ép.”

Tiểu Hòa thầm nghĩ may mắn mình không nói cho bọn họ nghe suy nghĩ của mình. Lúc này cậu còn tưởng rằng Hạ Kinh Y đang báo thù cho mình chứ, may mà chưa nói, nếu không bọn họ đã được nghe truyện cười miễn phí rồi.

Thật ra Hạ Kinh Y kia nhìn cũng đáng thương. Tiểu Hòa nhớ tới dáng vẻ một thân cô độc của anh.

Tiểu Hòa lắc đầu, thu lại nói. Suất Suất Suất bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Wow, tin mới nhất đây. Hạ Kinh Y lại giết Nguyệt Tại Thủy Thiên một lần nữa.”

Giang hồ truyền rằng:

Lần này ám sát này vô cùng ly kỳ.

Nghe nói tối hôm đó, trăng rằm tròn sáng rực. Nguyệt Tại Thủy Thiên cùng Thu Thủy Y Nhân đang ngắm thơ thưởng nguyệt trên cầu Tân Hoài. Lúc đó có một cơn gió thổi qua, một chiếc thuyền con bập bềnh trôi tới gần, cảnh tượng đẹp nên thơ nên họa. Trên cầu, hai tà áo dài phiêu diêu, tựa như một đôi thần tiên quyến lữ.

Con gió nhẹ đột nhiên thổi tới, chiếc thuyền con chuẩn bị qua vòm cầu thì bỗng nhiên một bóng dáng nhảy ra, ngay sau đó một đạo kiếm quang quét quanh người Nguyệt Tại Thủy Thiên...

Một lát sau, kiếm quang biến mất, Nguyệt Tại Thủy Thiên cũng biến mất.

Dưới ánh trăng, người đó đứng quay lưng với Thu Thủy, nhẹ nhàng thu kiếm vào vỏ. Thu Thủy Y Nhân ánh mắt long lanh, không nói nên lời.

“Anh...”

Người đó dường như không nghe thấy.

Lúc này, thuyền nhỏ đã trôi khỏi vòm cầu, người đó nhón mũi chân một chút, dừng lại trên thuyền. Chiếc thuyền “èo ọt” là thế nhưng lại vững như núi, tựa như người đó chỉ là chiếc lá đậu lên mà thôi.

Hạ Khinh Y tiêu sái rời đi.

“Trời ơi!”

Tiểu Đình Đang hai mắt sáng rực, gào lên:

“Soái ca!”

“Hư cầu, quá hư cầu!” - Suất Nha Suất vút tờ tin tức giang hồ sang một bên, “Dám miêu tả cậu ta đẹp trai hơn ta, hư cầu quá mức.”

Tiểu Hòa cắn ngón tay, trong lòng có cảm xúc không diễn tả thành lời.

Toàn giang hồ đang chờ đợi Hạ Khinh Y ám sát lần thứ ba. Cùng thời điểm đó, chuyện tình tay ba làm sục sôi thiên hạ. Tình tiết rất lâm li bi đát, so với Phong Hồi Tuyết kẻ cũng không kém là bao.

Thủy Thiên Các dốc toàn lực truy giết Hạ Khinh Y.

Nguyệt Tại Thủy Thiên cũng liên tiếp một mình xuất hiện trên đường phố, tất nhiên là mai phục dụ Hạ Khinh Y lộ mặt. Nhưng Hạ Khinh Y đột nhiên biến mất, suốt một tháng không có tin tức gì.

Đến khi chuyện sắp phai nhạt thì anh ta đột nhiên lại hiện thân, đã thương Nguyệt Tại Thủy Thiên trong vòng vây bảo vệ.

Đáng tiếc lần này thế lực đối phương rất lớn, nghe nói anh ta cũng bị trọng thương, cuối cùng phải nhờ đến khinh công tuyệt diệu phá vòng vây.

Bị thương nặng?

Tiểu Hòa bỏ báo xuống. Gần đây cậu có thói quen mua báo. Soái Ca Thế Gia không có ai online, cậu do dự một hồi rồi gửi thư cho Hạ Khinh Y: “Huynh có khỏe không?”

Rất nhanh có thư hồi âm.

“Khỏe.”

“Huynh giúp tôi báo thù có phải không?”

Cậu nhất định phải làm cho rõ, không thì cái cảm xúc không tên kia cứ dày vò cậu.

“Ừ.”

Tiểu Hòa hơi bất ngờ, nhưng lại rất vui vẻ.

“Huynh ở đâu? Ta đi thăm huynh.”

“Thái Hồ, Thôn Lan Khê.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Làng chài Thái Hồ

Đi thăm người bệnh cần mang theo thứ gì nhỉ?

Trước khi lên xe ngựa, Tiểu Hòa đã mua mấy cân táo mà mình thích ăn nhất ở Kim Lăng, lại mua thêm hộp cao hoa mai mới sản xuất, đến khi xuống xe

ngựa tại Vô Tích lại mua một một túi bánh bao cùng sườn xào chua ngọt.

Thái Hòa trong trò chơi vô cùng rộng, NPC ở Vô Tích lại nói không có xe ngựa đi đến thôn Lan Khuê, vì vậy Tiểu Hòa đành ngồi xe ngựa đến thôn bên cạnh, hỏi đường rồi đi bộ tới.

Đi được nửa ngày, Tiểu Hòa mới nhìn thấy một làng chài nhỏ cạnh mặt nước thăm đẫm ánh mặt trời vàng rực. Hơi nước ẩm ướt, không khí tươi mát tràn ngập khắp nơi, Tiểu Hòa hít một hơi sâu, toàn thân căng tràn năng lượng.

Tìm kiếm Hạ Kinh Y ở khắp nơi, chưa thấy bóng dáng anh đâu lại nhìn thấy ngoài thôn có một nữ tử vội vàng đi đến.

Thu Thủy Y Nhân.

Người của Thủy Thiên các.

Theo phản xạ, Tiểu Hòa trốn vào một đồng cỏ khô.

“Hạ Kinh, anh xuất hiện đi.” - Thu Thủy Y Nhân dừng lại, lớn giọng kêu.

Cỏ lau ven hồ khẽ rung động, một chiếc thuyền đánh cá nhỏ rẽ cỏ lau mà đi, người trên thuyền là Hạ Kinh Y.

Thu Thủy Y Nhân cười, dung mạo tươi như hoa:

“Em biết anh nhất định ở chỗ này.”

Hạ Kinh Y rời thuyền, neo thuyền lại gần đó.

Trong mắt Thu Thủy Y Nhân có tia tức giận:

“Vi sao lại làm thế? Nếu anh hận em thì trực tiếp giết em là được rồi. Anh cho rằng anh làm vậy rất đáng mặt anh hùng sao? Làm vậy em chỉ thêm khinh thường anh mà thôi!”

Hạ Kinh Y thản nhiên đáp:

“Đừng tự mình đa tình, tôi giết Nguyệt Tại Thủy Thiên không phải vì em.”

Thu Thủy Y Nhân không hề tin lời Hạ Kinh Y:

“Anh biết không? Mọi người trong trò chơi đang cười em, trong trường cũng cười em. Hạ Kinh, em không nghĩ anh lại trẻ con như vậy.”

Hạ Kinh Y không nói gì, vẻ mặt bình thản lạnh lẽ. Tiểu Hòa ở sau đồng cỏ khô nói thầm, cô hiểu lầm anh ta rồi, anh ta không phải vì cô đâu.

Ánh mắt Thu Thủy Y Nhân dần mê mẩn, thấp giọng:

“Vi sao anh lại chơi game này? Nếu muốn chơi, tại sao không chơi sớm hơn, nếu anh chơi sớm hơn, em sẽ không...không...”

Sẽ không cái gì? Sẽ không hồng hạnh vượt tường sao? Tiểu Hòa thầm hoàn thiện vào chỗ trống.

Hạ Kinh Y chỉ thản nhiên hỏi:

“Phải không?”

Thu Thủy Y Nhân bỗng nhiên thét lên.

“Hạ Kinh, em hận anh.” - Nói rồi xoay người chạy như điên.

Cảnh sắc lại khôi phục lại sự yên tĩnh. Hạ Kinh Y nhìn bóng Thu Thủy Y Nhân khuất dần, lộ ra vẻ phiền muộn trong mắt, cũng mất đi sự bình tĩnh trên gương mặt.

Tiểu Hòa cảm thấy rất khó hiểu, cô gái này thật kỳ lạ. Rõ ràng là mình bỏ Hạ đại ca, sao lại nói hận huynh ấy cơ chứ? Cậu lại nhớ tới lần trước Thu Thủy lúc muốn đàn, lúc sau lại không muốn nữa, cậu khẳng định bản thân Thu Thủy Y Nhân là người mâu thuẫn, trong lòng này sinh cảm giác đồng tình với Hạ Kinh Y.

Vừa rồi cậu nghe rất chăm chú, không để ý cơ thể vuron về phía trước. Lúc muốn đứng lên, tay vịn vào cỏ, lại không biết rằng đồng cỏ khô rất không chắc chắn. Vì thế cậu mất thăng bằng, ngã xuống đồng cỏ.

Cậu “Á” một tiếng, cả người ngập trong cỏ, chỉ còn hai chân chổng lên giãy giụa.

Hạ Kinh Y đã sớm phát hiện ra cậu, chỉ là không ra tiếng, chờ cậu tự mình lộ diện. Lúc này thấy thế thì cảm thấy buồn cười, đi qua giúp cậu đứng lên.

Tiểu Hòa choáng váng đầu óc, tóc dính đầy cô khô, cậu đứng một lúc mới tỉnh táo trở lại, ngược ngừng chào.

“Hạ đại ca.”

Tiếp đó nhìn vào tay áo, ảo não nói:

“Ồi bánh bao!”

Bánh bao đã bị bẹp dí, mấy đồ ăn khác không bị làm sao.

“Hạ đại ca, huynh bị thương có nặng không? Cái này cho huynh bồi bổ.”

Tiểu Hòa vừa nói vừa đưa đồ ăn cho Hạ Kinh Y. Hạ Kinh Y miễn cưỡng nhận lấy, anh không quen việc này lắm.

“Chỉ bị thương nhẹ, không sao.” Hạ Kinh Y nói đơn giản.

“Có đau không?”

“Không.”

“À.”

Cậu thật ngốc, tất cảm giác đau thì sẽ không đau.

Tiểu Hòa nhìn kỹ thần sắc của anh, không thấy có gì bất thường.

“Hạ đại ca ăn táo đi, táo này ngọt lắm, so với hiện thực còn ngon hơn vài phần.”

Tiểu Hòa giục Hạ Kinh Y ăn đồ ăn mình mang tới.

Hạ Kinh Y hơi sùng sốt.

Tiểu Hòa lấy quả to nhất đưa cho anh, nhìn quả táo, nghĩ thế nào lại cảm thêm một quả nữa. Cậu mang táo ra hồ rửa sạch, cắn trước một miếng rồi đưa trái còn lại cho Hạ Kinh Y.

Hạ Kinh Y nhìn ánh mắt mong chờ của Tiểu Hòa, từ từ cắn một miếng táo.

“Rất ngon!” - Anh hơi gật đầu.

Tiểu Hòa ngoác miệng cười, cảm thấy thân quen hơn với anh rất nhiều. Người này tuy hơi lạnh lùng nhưng rất tốt, Thu Thủy Y Nhân đúng là không có mắt nhìn.

“Hạ đại ca đừng buồn, thế giới rộng lớn vô cùng, lần sau nhất định sẽ tốt hơn.”

Tiểu Hòa vừa cắn táo, vừa nghiêm túc an ủi Hạ Kinh Y.

Cậu lại nói thêm câu nữa:

“Tỷ tỷ kia tuy rằng rất đẹp, nhưng người kế tiếp nhất định sẽ đẹp hơn.”

“Đẹp có lợi gì sao? Nàng xinh đẹp mà phản bội ta, ta thà nàng chẳng có gì.” Hạ Kinh Y tự giễu, anh lại đi nói chuyện này với cậu nhóc chưa hiểu sự đời.

Tiểu Hòa gật đầu:

“Đúng vậy, người đẹp cũng chỉ để ngắm, đầu óc tốt vẫn là hơn cả.” Được như vậy thì cậu học bài cũng không vất vả nữa.

Hạ Kinh Y bật cười, lần đầu nhìn kỹ dung mạo cậu. Mặt mày thanh tú, ánh mắt trong suốt, da rất trắng, cũng được coi là đẹp trai. Nhận xét như vậy không khỏi cảm thấy mình hơi tùy tiện, nhưng lại không biết vì sao trong lòng không thấy chán ghét, ngược lại lại thấy vui mừng.

Ăn xong táo rồi, tay Tiểu Hòa tiến vào gói to.

“Cao hoa mai.”

Cậu lại tự lấy cho mình trước rồi mới lấy cho anh. Hạ Kinh Y nhìn thế đều nhịn không được muốn nhắc nhở cậu, mấy thứ này cậu đã tặng cho anh rồi.

Hương mai bùng nở nơi đầu lưỡi. Gió thổi cỏ lau rung nhẹ, sóng nước lăn tăn đập nhẹ vào bờ. Đưa mắt nhìn quanh, sông nước mênh mông không

giới hạn, vài cánh chim là lướt trên mặt hồ...

Tiểu Hòa nheo mắt lại:

“Hạ đại ca, huynh làm sao tìm được một nơi đẹp như vậy? Thuyền nhỏ kia là của huynh sao?”

Hạ Kinh Y định trả lời, mặt bỗng nhiên biến sắc:

“Có người, cậu mau logout.”

Tiểu Hòa bất ngờ, cao hoa mai vẫn còn trong miệng, một mũi tên bắn trúng búi tóc. Trần rơi xuống đất, tóc dài bay tứ tung.

Tiểu Hòa logout, hệ thống thông báo:

[Đang trong trạng thái chiến đấu, không thể logout].

“Giờ muốn đi, không kịp rồi.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên mỉm cười chậm rãi đi tới, ánh mắt liếc qua Hạ Kinh Y, nhìn về phía Tiểu Hòa nói:

“Lại gặp.”

Tiểu Hòa thấy hán tử cười liền chón sau lưng Hạ Kinh Y, lại cảm thấy hành vi của mình rất không chí khí, lập tức sốc lại tinh thần, hiên ngang đứng thẳng người.

Hạ Kinh Y nói:

“Nguyệt Các chủ thật có nhã hứng, ngàn dặm xa xôi đến đây tìm chết sao?”

Nguyệt Tại Thủy Thiên thân nhiên đáp:

“Kinh Y huynh không cần phô trương thanh thế. Lúc trước ta nương kiếm pháp Kiếm Tiên cho huynh, chính là biết võ công tuy rằng lợi hại, nhưng lại có nhược điểm không thể từ vong. Từ vong một lần trong tháng uy lực giảm một nửa, từ vong ba lần sẽ luyện lại từ đầu.”

Hắn nhìn về phía Hạ Kinh Y:

“Kinh Y huynh vốn đã trọng thương, hôm nay tuyệt đối không thể sống sót. Một tháng giết huynh ba lần, ta thừa khả năng làm.”

Lời hắn nói là thật? Tiểu Hòa nhìn Hạ Kinh Y.

Hạ Kinh Y không phủ nhận, trầm mặc một lát rồi hỏi:

“Là cô ấy nói cho người ta ở đây?”

“Đương nhiên.” - Nguyệt Tại Thủy Thiên ngừng một lúc, sau đó từ từ nói tiếp:

“Cô ấy nói, không hy vọng nhìn thấy người ở trò chơi này.”

Hạ Kinh Y tràn ngập sự cô đơn, Tiểu Hòa lo lắng nhìn anh.

Hạ Kinh Y nhìn cậu:

“Cậu ta với ân oán của người và ta không quan hệ, thả cậu ta đi.”

Nguyệt Tại Thủy Thiên lần này nhắm tới Hạ Kinh Y, cũng không muốn rắc rối thêm nên trả lời:

“Được.”

“Hạ đại ca, tôi không sợ... Ồi!”

Tiểu Hòa thét lên kinh hãi.

Hạ Kinh Y dùng tay nhắc cậu lên, thẳng hướng thuyền nhỏ mà ném, kiếm quang vụt qua chặt đứt dây cột thuyền, Hạ Kinh Y lại dùng nội lực đẩy thuyền, trong chớp mắt thuyền đã xa bờ mấy thước.

Tiểu Hòa khổ sở đứng lên tìm mái chèo. Cậu vừa mới nhận được tin nhắn mật của Hạ Kinh Y:

“Lái thuyền đến phía đông, tọa độ 1174/145 Thái Hồ.”

Tìm thấy mái chèo bằng trúc, Tiểu Hòa muốn khóc, cậu không biết chèo thuyền.

May mắn trí nhớ cậu khá tốt, nhớ cảnh chèo thuyền trong tivi liền chống mái chèo xuống nước đẩy thuyền đi.

Thuyền nhỏ từ từ di chuyển, vài phút sau mất dạng trong đám cỏ lau.

Trên bờ đao kiếm rực rỡ, chém giết ghê người.

Đám cỏ lau che khuất hoàn toàn Tiểu Hòa. Cậu dừng thuyền, nhìn tọa độ, đích đến đây rồi. Cậu thở ra một hơi nhẹ nhõm, ngồi ở mép thuyền đợi Hạ Khinh Y xuất hiện.

Mặt nước rung động, Tiểu Hòa quay đầu, quả nhiên là Hạ Khinh Y.

Hạ Khinh Y vội lấy tay tiểu Hòa nhảy lên thuyền, mặc cho quần áo ướt sũng, anh vội vàng lái thuyền hướng về phía lòng hồ. Con thuyền dần dần rời xa đám cỏ lau.

“Bọn họ kia rồi.”

Người trên bờ hô lớn, sau đó là một cơn mưa tên tới tấp.

Tiểu Hòa chưa kịp phản ứng đã bị Hạ Khinh Y kéo vào trong khoang, mũi tên sượt qua đầu họ.

Gió đưa thuyền đi, làn tên thưa dần, tiếng người nhỏ lại. Hạ Khinh Y thở phào, tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm.

May mắn có ông trời giúp sức thổi gió đông.

Anh định đứng lên, bản thân lại kiệt sức, ngã vào người Tiểu Hòa. Anh thật muốn để im như vậy, thật sự mệt mỏi, muốn tìm một nơi ẩn nấp.

Anh nhắm mắt lại, đầu vùi vào cổ của Tiểu Hòa.

“Huynh làm sao vậy?”

Cậu lấy tay áp lên trán anh.

“Không sao...Buồn ngủ....” Anh mơ hồ trả lời.

“Biết rồi.”

Tiểu Hòa im lặng, được một lúc lại hỏi:

“Nhưng chúng ta đang ở đâu?”

Không có tiếng đáp lại, hai mắt Hạ Khinh Y khép chặt, anh đã chìm vào mộng đẹp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Đảo trong hồ

Lúc Hạ Khinh Y tỉnh lại, anh thấy mình đang nằm trên mặt cỏ mềm mại, y phục ướt sũng khi nãy cũng được thay mới. Quan sát một lúc, anh phát hiện bản thân đang ở trong động âm ướt nhưng không lạnh, bên cạnh có hai đồng lửa nhỏ đang cháy.

“Tất rồi.” – Một thanh âm buồn bực vang lên.

“Cầu Long Ngấn, mau tiếp tục phun lửa nữa đi.”

Hạ Khinh Y nhìn Tiểu Hòa đang ngồi xổm, tay xoa đầu một con quái lông xù như trái cầu nhỏ. Con quái được cậu vỗ, ngoan ngoãn hướng vào bãi cỏ thổi ra cầu lửa.

Lửa bùng lên, Tiểu Hòa có vẻ rất cao hứng, cậu ôm Cầu Long Ngấn hôn một cái.

“Ngoan lắm, tẹo nữa sẽ thưởng mày súp.”

Hạ Kinh Y giật mình, Tiểu Hòa phát hiện anh đã tỉnh, vui mừng nói:

“Hạ đại ca, huynh đã tỉnh?” rồi chạy tới sờ trán anh.

Cảm giác được một cậu nhóc nhỏ tuổi chăm sóc khiến cho Hạ Kinh Y có biểu cảm cứng nhắc.

“Vẫn sốt.” - Tiểu Hòa nói nhỏ.

“Thật là...tại sao tôi chỉ biết trị bệnh cho động vật thôi chứ! Huynh uống chút nước đi, quần áo tôi đã phơi giúp huynh rồi”

Tiểu Hòa lấy từ đai lưng ra hai cái bát, rót nước vừa đun sôi cho Hạ Kinh Y uống.

Uống vài ngụm nước ấm, Hạ Kinh Y cảm thấy dễ chịu hơn hẳn.

“Đây là đâu?” – Anh hỏi.

“Không rõ. Huynh ngủ một lúc thì trời đổ gió to, suýt nữa thì lật thuyền. Lúc lặng gió thì thuyền đã ở chỗ này, là một đảo không rõ tọa độ. Đồ của huynh khô rồi.”

Không rõ tọa độ? Bình thường chỉ có khu vực bí mật trong game mới không có tọa độ. Hạ Kinh Y không hỏi nữa, nhận lấy quần áo, nói:

“Hiện thực là 12 giờ, cậu logout đi, mai còn đi học.”

“Tôi không đi học, đã xin phép bà nội rồi, cho nên sẽ ở lại đây với huynh.” Tiểu Hòa vừa nấu canh vừa quay đầu nói với Hạ Kinh Y.

Hạ Kinh Y hơi ngẩn người một chút.

“Ừ.”

Qua một ngày, quang cảnh xung quanh vẫn là sóng nước mênh mông. Tiểu Hòa cùng Hạ Kinh Y bị kẹt trong một hòn đảo diện tích bằng sân vận động nhỏ, hai người không tìm thấy đường quay về. Thật may là Tiểu Hòa luôn tích sẵn thực phẩm trong chiếc đai lưng thần kỳ.

Phong Hồi Tuyết biết cậu và Hạ Kinh Y đang ở cùng nhau, liền nhắn tin:

“Ai cha, Hạ Kinh Y là soái ca của trường ta đó, đáng tiếc cậu không phải con gái, nếu không có thể cùng nhau nấu com. Há há.”

Nấu com?

Tiểu Hòa vẫn là trang giấy trắng, liền hồi âm:

“Đệ cũng có thể nấu com mà, chẳng qua là không có gạo.”

Phong Hồi Tuyết: “Cậu thật hài hước, ‘nấu com’ này đâu cần có gạo...”

“Không cần sao?”

“Cậu muốn thử không?”

“...”

“Phong đại ca, nhắn tin phải trả phí đó, không nói đến vấn đề này nữa.”

“Gia đang nói đến loại ‘nấu com’ không cần lửa, Tiểu Hòa, cậu quá ngây thơ!”

Tiểu Đình Đang biết chuyện của Tiểu Hòa liền liên tục nhắn tin, nội dung vô cùng đơn giản:

“Ta muốn gặp Hạ Kinh Y!!!!!!!” Chấm than, chấm than và chấm than.

Tiểu Hòa nhớ đến câu Phong Hồi Tuyết vừa nói, thẳng thắn trả lời:

“Không được, tỷ quá ngây thơ.”

Tiểu Đình Đang không còn gì để nói.

Lúc lâu sau Phong Hồi Tuyết lại nhắn tin:

“Tiểu Đinh Đang đang lên con. Bảo cậu ngây thơ, ta rút.”

Ở trên đảo một ngày, người lơ ngơ như Tiểu Hòa cũng cảm thấy không ổn. Trong game đang là mùa đông, vậy mà nơi này cỏ xanh mơn mẫm, hoa khoe sắc thắm. Chuyện lạ nhất là chỗ tiếp giáp với biển mưa rất to, chỉ cần đưa tay ra là hứng được thể nhưng lại không có giọt mưa nào rơi xuống đảo, khiến người ta có cảm giác nơi này là một lồng kính trong suốt vậy.

Tiểu Hòa không thấy lo lắng về sự bất thường này, âu đây cũng là trò chơi, kỳ dị một chút cũng là thường tình. Cậu nghĩ, bị mắc ở đây cũng chẳng phải vấn đề lớn gì, dù sao vẫn đăng xuất ra ngoài được đó thôi.

Tiểu Hòa phải ôn thi, thời gian trong game cũng không nhiều lắm. Ngược lại Hạ Khinh Y rất ít logout, phần lớn đều là anh cô độc trên đảo.

Bây giờ anh đang làm gì nhỉ?

Vết nắng nhạt mùa đông chiếu vào thư phòng, Tiểu Hòa mặc áo ấm, làm bài tập nhưng trong đầu vẫn nghĩ về anh.

Nhưng tại sao lại nghĩ đến người đó?

Tiểu Hòa nhớ hôm qua vừa on, liền thấy Hạ Khinh Y ngồi trên tảng đá lớn ngấm mặt nước, dáng hình có chút bi thương ảm đạm.

Mình thật không tốt, không nên để anh đơn độc như thế.

Tiểu Hòa quay đầu nhìn ông nội đang say sưa ngủ trên ghế dựa, khẽ kêu:

“Ông nội ơi?”

Không trả lời.

Tiểu Hòa nhón chân ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, ông nội liền mở mắt.

Thằng cháu ngốc, con trai phải nghịch ngợm một chút mới tốt.

Ông mỉm cười, quyết định hôm nay phải ngủ nhiều một chút. Vừa ngủ vừa tự khen mình là ông nội tâm lý.

“Hạ đại ca, huynh làm gì vậy?”

Tiểu Hòa vừa vào game đã thấy một đồng gỗ rất to.

“Ta làm bè gỗ.” - Anh trả lời.

Thuyền trước kia đã bị sóng đánh hư hại nặng, chỗ này lại không có tọa độ, nhờ người đến giúp là việc bất khả thi, muốn thoát chỉ còn nước tự thân vận động.

“Huynh thật lợi hại.” – Tiểu Hòa nhìn bè gỗ đã làm xong một nửa, tán thưởng.

“Quá khen, quê ta là làng chài, những việc này đã sớm làm quen.”

“Làng chài? Huynh ở Thái Hồ?”

“Ừ.”

“Thái Hồ ngoài đời cũng đẹp như vậy sao?” - Tiểu Hòa hỏi.

“Trước kia rất đẹp, nhưng giờ thì ta không rõ, rất nhiều năm không về rồi.”

Tiểu Hòa không biết khi nói những lời này, giọng của Hạ Khinh Y nghe rất cô đơn.

Qua một lần lên đăng nhập không bị phát hiện, Tiểu Hòa thường xuyên login hơn hẳn. Đối với việc cậu thường xuyên ở trong trò chơi, Hạ Khinh Y cũng không nói gì, ngoài thời gian làm bè gỗ ra anh đều chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Hôm nay Tiểu Hòa gặp một đề Vật Lý khó, vắt óc suy nghĩ nửa ngày không ra, trong game vẫn còn nghĩ cách giải.

Lúc nấu mì, Tiểu Hòa cầm cành cây nháp phương hướng giải xuống đất, mì sắp thành cháo mà cũng không phát hiện ra.

Hạ Khinh Y đi tới dập lửa, nhìn thần sắc nghiêm túc của Tiểu Hòa, lại quan sát mặt đất, hỏi:

“Làm đề Lý?”

“Vâng.” - Tiểu Hòa ủ rũ gật đầu.

“Đề bài như thế nào?”

Tiểu Hòa đọc đề bài, đây là đề nâng cao, rất khó, mà sách tham khảo chỉ có đáp án, không có cách giải.

“Thật ra rất đơn giản.” - Hạ Khinh Y lấy cành cây trong tay Tiểu Hòa viết chi tiết lời giải xuống đất.

Tiểu Hòa tròn mắt nhìn anh, cảm thấy, cảm thấy...

Biết làm bè gỗ, học rất giỏi, quả là người đàn ông toàn năng.

Tuổi trẻ là tuổi dễ sùng bái người khác nhất. Tiểu Hòa nhìn Hạ Khinh Y như nhìn Đại Thần, trong đầu bỗng nhiên có suy nghĩ:

Mình muốn học đại học A, mình muốn học cùng Hạ đại ca.

Bè gỗ đã làm xong, Hạ Khinh Y nhìn sắc trời, đoán mai sẽ có gió. Anh nhắc Tiểu Hòa mai đến sớm một chút, mượn sức gió thoát khỏi đây.

Tiểu Hòa gật đầu, rồi nhớ tới một việc, nói:

“Hạ đại ca, huynh không cần giết Nguyệt Tại Thủy Thiên giúp tôi nữa.”

Hạ Khinh Y trầm mặc một lúc:

“Cậu không muốn báo thù nữa?”

Tiểu Hòa lắc đầu:

“Có thù nhất định phải trả, nhưng không phải lúc này. Tôi phải học bài, thời gian online rất ít. Nếu suốt ngày đi trả thù thì không thời gian chơi game nữa. Cho nên, rảnh rồi mới đi báo thù vậy.”

Hạ Khinh Y không nói nữa, Tiểu Hòa đã sớm quen với không khí im lặng như vậy, ngồi lại một lúc rồi logout.

Hôm sau Tiểu Hòa vào game sớm, Thái Hồ vẫn tịch mịch như mọi khi, nhưng khi cậu đi đến cửa động lại thấy bè gỗ bị phá hỏng, dây thừng bện bè đứt thành từng đoạn nhỏ.

Hạ Khinh Y bước đến, nói:

“Bè gỗ hỏng rồi, có vết nanh cắn.”

Tiểu Hòa cả kinh:

“Lẽ nào trên đảo có thú dữ?” Không thể nào, nơi đây nhỏ như vậy, anh và cậu sớm đã đi hết mọi ngõ ngách rồi, một con muỗi còn không thấy.

Hạ Khinh Y cau mặt lại.

Tiểu Hòa ngồi xuống, mắt vẫn liếc bè gỗ:

“Phải làm sao đây? Huynh có thể sửa không?”

“Chịu thôi, phải làm cái mới.” Hạ Khinh Y đáp lời.

Tiểu Hòa không giúp được gì trong việc làm bè, cậu nhiều nhất chỉ giúp đi chặt cây hoặc buộc dây cố định bè mà thôi.

Làm bè gỗ không phải chuyện dễ dàng, Hạ Khinh Y phải rất tốn sức mới làm được cái bè mới. Vậy mà ông trời trêu đùa, bè sắp hoàn thành cũng giống cái trước, bị phá cho tan tành.

Hạ Khinh Y nhú nhút lông mày. Anh có việc bận phải đăng xuất, trước khi còn cẩn thận dấu đi. Chẳng lẽ đã thú ở đây thông minh như vậy?

Tiểu Hòa vô cùng tức giận, nói:

“Hạ đại ca, làm xong cái khác chúng ta sẽ canh ở đây.”

Hạ Khinh Y gật đầu.

Khi làm xong bè gỗ thứ ba, anh và cậu đã ở trên đảo hơn một tháng.

Bè gỗ để trước cửa động, còn vài chi tiết nữa là làm xong. Hạ Khinh Y tính toán hướng gió, sáng sớm ngày mai sẽ rời khỏi đảo này.

Tiểu Hòa đang nấu cơm, Cầu Long Ngấn cùng Mất To nhảy tung tung bên cạnh, còn cậu thì ngồi nhìn ngọn lửa.

Trên đảo không có động vật, thực vật lại vô cùng tươi tốt, rất nhiều loại có thể làm rau ăn. Tiểu Hòa hái rau dại nấu một nồi canh.

Hai người ăn uống no nê, Tiểu Hòa nằm trên cỏ, lúc đầu còn nhìn chăm chăm bè gỗ, rồi sau đó mắt cứ nặng dần đi.

“Cậu ngủ đi.” - Hạ Khinh Y cho thêm củi vào đồng lửa.

Tiểu Hòa mơ màng gật đầu:

“Tôi sẽ canh từ nửa đêm đến sáng sớm hôm sau, huynh nhớ gọi tôi dậy đấy.”

“Ừ.”

Hạ Khinh Y gật đầu qua loa, anh không định làm theo lời Tiểu Hòa. Hôm qua đã nói cậu không cần ở lại, nhưng cậu lại cố chấp không đồng ý.

Cậu rất nhanh đã bước vào mộng đẹp, hai con quái nhỏ nhảy nhót trên người cậu, thấy cậu không phản ứng liền chui vào ngực cậu. Một con chui vào chiếm hết diện tích, con kia không ních vào được liền ở bên ngoài gặm rú. Tiểu Hòa mơ màng ôm lấy nó, hai quái nhỏ cuộn tròn trong lòng cậu.

Chứng kiên cảnh đó, Hạ Khinh Y bất giác nở nụ cười, củi đầu thêm lửa.

Hơi lửa nóng làm hai má Tiểu Hòa đỏ rực, lồng ngực cậu nhấp nhô nhịp nhàng. Hạ Khinh Y thất thần nhìn cậu, thật ra bản thân anh cũng vô cùng buồn ngủ.

Không gian vô cùng tĩnh lặng.

Hạ Khinh Y nhẹ nhàng khép chặt mi.

Một hòn lăn đến chỗ anh, anh không mở mắt.

Một hòn đá nữa lại lăn vào chân anh, vẫn không có động tĩnh, có vẻ anh đã ngủ say.

Bốn phương yên tĩnh, nghe được cả tiếng nổ của củi đang cháy.

Một lúc sau, một con quái vật màu đỏ thò đầu ra khỏi bụi cỏ. Trên đầu nó có mọc sừng, mắt mở to thận trọng quan sát hai người. Không ai còn thức, nó chạy nhanh về phía bè gỗ, ra sức dùng răng cắn. Đang cắn rất hăng say, nó bỗng cảm thấy gió sau lưng ngừng thổi. Người được mùi nguy hiểm, nó định bỏ chạy nhưng không kịp, lưỡi kiếm sắc bén đã kề cổ.

Tiểu Hòa bị tiếng động đánh thức, cậu ngồi dậy, dụi mắt:

“Có chuyện gì vậy, Hạ đại ca?”

“Bắt được kẻ phá hoại rồi.”

“Sao?” Tiểu Hòa bật dậy, chạy chân trần tới bên quái vật bị trói chân tay. Con quái này cũng đẹp thật đó, toàn thân hồng rực, lại còn có vảy sáng lấp lánh.

“Đây là con gì vậy?”

“Có lẽ là...”

Hạ Khinh Y ngừng một chút rồi nói tiếp:

“Rồng.”

Tiểu Hòa kích động gào một tiếng, chăm chú quan sát sinh vật trong truyền thuyết. Con rồng bị cậu nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, nó nhất thời quên mất mình vừa bị bắt, ngạo nghễ ngẩng cao đầu. Không ngờ Tiểu Hòa lại nói:

“Rồng mà cũng đi phá hoại đồ của người khác sao?” – cậu có cảm giác truyền thuyết sụp đổ.

“Ta không phải kẻ phá hoại.”

Con rồng im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, biến thành một cô bé vô cùng xinh đẹp. Cô bé bật khóc, ngồi xuống đất:

“Các người, bắt nạt ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhiệm vụ Long Nữ

Lúc Hạ Khinh Y tỉnh lại, anh thấy mình đang nằm trên mặt cỏ mềm mại, y phục ướt sũng khi nãy cũng được thay mới. Quan sát một lúc, anh phát hiện bản thân đang ở trong động ẩm ướt nhưng không lạnh, bên cạnh có hai đồng lửa nhỏ đang cháy.

“Tất rồi.” – Một thanh âm buồn bực vang lên.

“Cầu Long Ngấn, mau tiếp tục phun lửa nữa đi.”

Hạ Khinh Y nhìn Tiểu Hòa đang ngồi xổm, tay xoa đầu một con quái lỏng xù như trái cầu nhỏ. Con quái được cậu vỗ, ngoan ngoãn hướng vào bãi cỏ thổi ra cầu lửa.

Lửa bùng lên, Tiểu Hòa có vẻ rất cao hứng, cậu ôm Cầu Long Ngấn hôn một cái.

“Ngوان lắm, tẹo nữa sẽ thưởng mày súp.”

Hạ Khinh Y giật mình, Tiểu Hòa phát hiện anh đã tỉnh, vui mừng nói:

“Hạ đại ca, huynh đã tỉnh?” rồi chạy tới sờ trán anh.

Cảm giác được một cậu nhóc nhỏ tuổi chăm sóc khiến cho Hạ Khinh Y có biểu cảm cứng nhắc.

“Vẫn sốt.” – Tiểu Hòa nói nhỏ.

“Thật là... tại sao tôi chỉ biết trị bệnh cho động vật thôi chứ! Huynh uống chút nước đi, quần áo tôi đã phơi giúp huynh rồi”

Tiểu Hòa lấy từ đai lưng ra hai cái bát, rót nước vừa đun sôi cho Hạ Khinh Y uống.

Uống vài ngụm nước ấm, Hạ Khinh Y cảm thấy dễ chịu hơn hẳn.

“Đây là đâu?” – Anh hỏi.

“Không rõ. Huynh ngủ một lúc thì trời đổ gió to, tuyết nữa thì lật thuyền. Lúc lặng gió thì thuyền đã ở chỗ này, là một đảo không rõ tọa độ. Đồ của huynh khô rồi.”

Không rõ tọa độ? Bình thường chỉ có khu vực bí mật trong game mới không có tọa độ. Hạ Khinh Y không hỏi nữa, nhận lấy quần áo, nói:

“Hiện thực là 12 giờ, cậu logout đi, mai còn đi học.”

“Tôi không đi học, đã xin phép bà nội rồi, cho nên sẽ ở lại đây với huynh.” Tiểu Hòa vừa nấu canh vừa quay đầu nói với Hạ Khinh Y.

Hạ Khinh Y hơi ngần người một chút.

“Ừ.”

Qua một ngày, quang cảnh xung quanh vẫn là sóng nước mênh mông. Tiểu Hòa cùng Hạ Khinh Y bị kẹt trong một hòn đảo diện tích bằng sân vận động nhỏ, hai người không tìm thấy đường quay về. Thật may là Tiểu Hòa luôn tích sẵn thực phẩm trong chiếc đai lưng thần kỳ.

Phong Hồi Tuyết biết cậu và Hạ Khinh Y đang ở cùng nhau, liền nhắn tin:

“Ai chà, Hạ Khinh Y là soái ca của trường ta đó, đáng tiếc cậu không phải con gái, nếu không có thể cùng nhau nấu com. Há há.”

Nấu com?

Tiểu Hòa vẫn là trang giấy trắng, liền hồi âm:

“Đệ cũng có thể nấu cơm mà, chẳng qua là không có gạo.”

Phong Hồi Tuyết: “Cậu thật hài hước, “nấu cơm” này đâu cần có gạo...”

“Không cần sao?”

“Cậu muốn thử không?”

“...”

“Phong đại ca, nhắn tin phải trả phí đó, không nói đến vấn đề này nữa.”

“Gia đang nói đến loại “nấu cơm” không cần lửa, Tiểu Hòa, cậu quá ngây thơ!”

Tiểu Đình Đang biết chuyện của Tiểu Hòa liền liên tục nhắn tin, nội dung vô cùng đơn giản:

“Ta muốn gặp Hạ Khinh Y!!!!!!!” Chấm than, chấm than và chấm than.

Tiểu Hòa nhớ đến câu Phong Hồi Tuyết vừa nói, thẳng thắn trả lời:

“Không được, tỷ quá ngây thơ.”

Tiểu Đình Đang không còn gì để nói.

Lúc lâu sau Phong Hồi Tuyết lại nhắn tin:

“Tiểu Đình Đang đang lên cơn. Bảo cậu ngây thơ, ta rút.”

Ở trên đảo một ngày, người lơ ngơ như Tiểu Hòa cũng cảm thấy không ổn. Trong game đang là mùa đông, vậy mà nơi này cỏ xanh mơn mẫm, hoa khoe sắc thắm. Chuyện lạ nhất là chỗ tiếp giáp với biển mưa rất to, chỉ cần đưa tay ra là hứng được thể nhưng lại không có giọt mưa nào rơi xuống đảo, khiến người ta có cảm giác nơi này là một lồng kính trong suốt vậy.

Tiểu Hòa không thấy lo lắng về sự bất thường này, âu đây cũng là trò chơi, kỳ dị một chút cũng là thường tình. Cậu nghĩ, bị mắc ở đây cũng chẳng phải vấn đề lớn gì, dù sao vẫn đăng xuất ra ngoài được đó thôi.

Tiểu Hòa phải ôn thi, thời gian trong game cũng không nhiều lắm. Ngược lại Hạ Khinh Y rất ít logout, phần lớn đều là anh cô độc trên đảo.

Bây giờ anh đang làm gì nhỉ?

Vệt nắng nhạt mùa đông chiếu vào thư phòng, Tiểu Hòa mặc áo ấm, làm bài tập nhưng trong đầu vẫn nghĩ về anh.

Nhưng tại sao lại nghĩ đến người đó?

Tiểu Hòa nhớ hôm qua vừa on, liền thấy Hạ Khinh Y ngồi trên tảng đá lớn ngắm mặt nước, dáng hình có chút bi thương âm ỉ.

Mình thật không tốt, không nên để anh đơn độc như thế.

Tiểu Hòa quay đầu nhìn ông nội đang say sưa ngủ trên ghế dựa, khẽ kêu:

“Ông nội ơi?”

Không trả lời.

Tiểu Hòa nhón chân ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, ông nội liền mở mắt.

Thằng cháu ngốc, con trai phải nghịch ngợm một chút mới tốt.

Ông mỉm cười, quyết định hôm nay phải ngủ nhiều một chút. Vừa ngủ vừa tự khen mình là ông nội tâm lý.

“Hạ đại ca, huynh làm gì vậy?”

Tiểu Hòa vừa vào game đã thấy một đồng gỗ rất to.

“Ta làm bè gỗ.” – Anh trả lời.

Thuyền trước kia đã bị sóng đánh hư hại nặng, chỗ này lại không có tọa độ, nhờ người đến giúp là việc bất khả thi, muốn thoát chỉ còn nước tự thân vận động.

“Huynh thật lợi hại.” – Tiểu Hòa nhìn bè gỗ đã làm xong một nửa, tán thưởng.

“Quá khen, quê ta là làng chài, những việc này đã sớm làm quen.”

“Làng chài? Huynh ở Thái Hồ?”

“Ừ.”

“Thái Hồ ngoài đời cũng đẹp như vậy sao?” – Tiểu Hòa hỏi.

“Trước kia rất đẹp, nhưng giờ thì ta không rõ, rất nhiều năm không về rồi.”

Tiểu Hòa không biết khi nói những lời này, giọng của Hạ Kinh Y nghe rất cô đơn.

Qua một lần lên đăng nhập không bị phát hiện, Tiểu Hòa thường xuyên login hơn hẳn. Đối với việc cậu thường xuyên ở trong trò chơi, Hạ Kinh Y cũng không nói gì, ngoài thời gian làm bè gỗ ra anh đều chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Hôm nay Tiểu Hòa gặp một đề Vật Lý khó, vắt óc suy nghĩ nửa ngày không ra, trong game vẫn còn nghĩ cách giải.

Lúc nấu mỳ, Tiểu Hòa cầm cành cây nhấp phượng hương giải xuống đất, mỳ sắp thành cháo mà cũng không phát hiện ra.

Hạ Kinh Y đi tới dập lửa, nhìn thần sắc nghiêm túc của Tiểu Hòa, lại quan sát mặt đất, hỏi:

“Làm đề Lý?”

“Vâng.” – Tiểu Hòa ủ rũ gật đầu.

“Đề bài như thế nào?”

Tiểu Hòa đọc đề bài, đây là đề nâng cao, rất khó, mà sách tham khảo chỉ có đáp án, không có cách giải.

“Thật ra rất đơn giản.” – Hạ Kinh Y lấy cành cây trong tay Tiểu Hòa viết chi tiết lời giải xuống đất.

Tiểu Hòa tròn tròn mắt nhìn anh, cảm thấy, cảm thấy...

Biết làm bè gỗ, học rất giỏi, quả là người đàn ông toàn năng.

Tuổi trẻ là tuổi dễ sùng bái người khác nhất. Tiểu Hòa nhìn Hạ Kinh Y như nhìn Đại Thần, trong đầu bỗng nhiên có suy nghĩ:

Mình muốn học đại học A, mình muốn học cùng Hạ đại ca.

Bè gỗ đã làm xong, Hạ Kinh Y nhìn sắc trời, đoán mai sẽ có gió. Anh nhắc Tiểu Hòa mai đến sớm một chút, mượn sức gió thoát khỏi đây.

Tiểu Hòa gật đầu, rồi nhớ tới một việc, nói:

“Hạ đại ca, huynh không cần giết Nguyệt Tại Thủy Thiên giúp tôi nữa.”

Hạ Kinh Y trầm mặc một lúc:

“Cậu không muốn báo thù nữa?”

Tiểu Hòa lắc đầu:

“Có thù nhất định phải trả, nhưng không phải lúc này. Tôi phải học bài, thời gian online rất ít. Nếu suốt ngày đi trả thù thì không thời gian chơi game nữa. Cho nên, rảnh rồi mới đi báo thù vậy.”

Hạ Kinh Y không nói nữa, Tiểu Hòa đã sớm quen với không khí im lặng như vậy, ngồi lại một lúc rồi logout.

Hôm sau Tiểu Hòa vào game sớm, Thái Hồ vẫn tịch mịch như mọi khi, nhưng khi cậu đi đến cửa động lại thấy bè gỗ bị phá hỏng, dây thừng bện bè đứt thành từng đoạn nhỏ.

Hạ Kinh Y bước đến, nói:

“Bè gỗ hỏng rồi, có vết nanh cắn.”

Tiểu Hòa cả kinh:

“Lẽ nào trên đảo có thú dữ?” Không thể nào, nơi đây nhỏ như vậy, anh và cậu sớm đã đi hết mọi ngõ ngách rồi, một con muỗi còn không thấy.

Hạ Kinh Y cau mặt lại.

Tiểu Hòa ngồi xuống, mắt vẫn liếc bè gỗ:

“Phải làm sao đây? Huynh có thể sửa không?”

“Chịu thôi, phải làm cái mới.” Hạ Kinh Y đáp lời.

Tiểu Hòa không giúp được gì trong việc làm bè, cậu nhiều nhất chỉ giúp đi chặt cây hoặc buộc dây cố định bè mà thôi.

Làm bè gỗ không phải chuyện dễ dàng, Hạ Kinh Y phải rất tốn sức mới làm được cái bè mới. Vậy mà ông trời trêu đùa, bè sắp hoàn thành cũng giống cái trước, bị phá cho tan tành.

Hạ Kinh Y nhủ nhặt lông mày. Anh có việc bận phải đăng xuất, trước khi còn cẩn thận dấu đi. Chẳng lẽ đã thú ở đây thông minh như vậy?

Tiểu Hòa vô cùng tức giận, nói:

“Hạ đại ca, làm xong cái khác chúng ta sẽ canh ở đây.”

Hạ Kinh Y gật đầu.

Khi làm xong bè gỗ thứ ba, anh và cậu đã ở trên đảo hơn một tháng.

Bè gỗ để trước cửa động, còn vài chi tiết nữa là làm xong. Hạ Kinh Y tính toán hướng gió, sáng sớm ngày mai sẽ rời khỏi đảo này.

Tiểu Hòa đang nấu cơm, Cầu Long Ngấn cùng Mắt To nhảy tung tung bên cạnh, còn cậu thì ngồi nhìn ngọn lửa.

Trên đảo không có động vật, thực vật lại vô cùng tươi tốt, rất nhiều loại có thể làm rau ăn. Tiểu Hòa hái rau dại nấu một nồi canh.

Hai người ăn uống no nê, Tiểu Hòa nằm trên cỏ, lúc đầu còn nhìn chăm chăm bè gỗ, rồi sau đó mắt cứ nặng dần đi.

“Cậu ngủ đi.” – Hạ Kinh Y cho thêm củi vào đống lửa.

Tiểu Hòa mơ màng gật đầu:

“Tôi sẽ canh từ nửa đêm đến sáng sớm hôm sau, huynh nhớ gọi tôi dậy đấy.”

“Ừ.”

Hạ Kinh Y gật đầu qua loa, anh không định làm theo lời Tiểu Hòa. Hôm qua đã nói cậu không cần ở lại, nhưng cậu lại cố chấp không đồng ý.

Cậu rất nhanh đã bước vào mộng đẹp, hai con quái nhỏ nhảy nhót trên người cậu, thấy cậu không phản ứng liền chui vào ngực cậu. Một con chui vào chiếm hết diện tích, con kia không ních vào được liền ở bên ngoài gầm rú. Tiểu Hòa mơ màng ôm lấy nó, hai quái nhỏ cuộn tròn trong lòng cậu.

Chứng kiến cảnh đó, Hạ Kinh Y bất giác nở nụ cười, cúi đầu thêm lửa.

Hơi lửa nóng làm hai má Tiểu Hòa đỏ rực, lồng ngực cậu nhấp nhô nhịp nhàng. Hạ Kinh Y thất thần nhìn cậu, thật ra bản thân anh cũng vô cùng buồn ngủ.

Không gian vô cùng tĩnh lặng.

Hạ Kinh Y nhẹ nhàng khép chặt mi.

Một hòn lăn đến chỗ anh, anh không mở mắt.

Một hòn đá nữa lại lăn vào chân anh, vẫn không có động tĩnh, có vẻ anh đã ngủ say.

Bốn phương yên tĩnh, nghe được cả tiếng nổ của củi đang cháy.

Một lúc sau, một con quái vật màu đỏ thò đầu ra khỏi bụi cỏ. Trên đầu nó có mọc sừng, mắt mở to thận trọng quan sát hai người. Không ai còn thức, nó chạy nhanh về phía bên gỗ, ra sức dùng răng cắn. Đang cắn rất hăng say, nó bỗng cảm thấy gió sau lưng ngừng thổi. Ngửi được mùi nguy hiểm, nó định bỏ chạy nhưng không kịp, lưỡi kiếm sắc bén đã kề cổ.

Tiểu Hòa bị tiếng động đánh thức, cậu ngồi dậy, dụi mắt:

“Có chuyện gì vậy, Hạ đại ca?”

“Bắt được kẻ phá hoại rồi.”

“Sao?” Tiểu Hòa bật dậy, chạy chân trần tới bên quái vật bị trói chân tay. Con quái này cũng đẹp thật đó, toàn thân hồng rực, lại còn có vảy sáng lấp lánh.

“Đây là con gì vậy?”

“Có lẽ là...”

Hạ Kinh Y ngừng một chút rồi nói tiếp:

“Rồng.”

Tiểu Hòa kích động gào một tiếng, chăm chú quan sát sinh vật trong truyền thuyết. Con rồng bị cậu nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, nó nhất thời quên mất mình vừa bị bắt, ngao nghễ ngẩng cao đầu. Không ngờ Tiểu Hòa lại nói:

“Rồng mà cũng đi phá hoại đồ của người khác sao?” – cậu có cảm giác truyền thuyết sụp đổ.

“Ta không phải kẻ phá hoại.”

Con rồng im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, biến thành một cô bé vô cùng xinh đẹp. Cô bé bật khóc, ngồi xuống đất:

“Các người, bắt nạt ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tìm về một chỗ

Sấp bước sang năm mới, Tiểu Hòa mới biết Hạ Kinh Y đã trở thành một người vô cùng lợi hại trong “Mộng du giang hồ.”

“Đúng là đại thần, ở đâu cũng đều là đại thần.”

Sau một tháng nghỉ game, Soái Ca Thế gia lại hội tụ cùng nhau ngồi chém gió.

“MK, mới quy ẩn giang hồ không lâu mà thế sự đã thay đổi. Thật là...”

“Các huynh đều không hiểu rồi. Hạ huynh hấp dẫn nữ nhi, nữ nhi hấp dẫn nam nhi, nam nhi lại hấp dẫn nữ nhi, nữ nhi lại hấp dẫn nam nhi...”

“Im lặng!”

“Huynh mau im lặng!” – Mọi người đồng thanh phản đối Suất Suất Suất nói tiếp.

“Giải thích đơn giản hơn là, người ta là ngôi sao, ba năm đều giữ chức Hội trưởng hội sinh viên cả.”

“Cậu ta bình thường ít nói, không ngờ lại có sức hút lớn đến vậy.”

“Chớ cần người đều không báo trước!”

“Chúng ta chỉ là cỏ dại ven đường, không hiểu, không hiểu.”

Hạ Kinh Y trong thời gian ngắn đã thành lập bang hội, quy mô cũng không nhỏ.

Tiểu Hòa:

“Kinh Dương Hội, tên thật hay ^^”

Hạ Kinh Y:

“Cậu cũng biết?”

Tiểu Hòa:

“Biết chứ. Hạ đại ca, huynh không nói tôi cũng biết.”

Hạ Kinh Y:

“Cũng không phải chuyện quan trọng, chỉ là muốn tìm vài người cùng nhau giết quái.”

Soái Ca Thế gia vẫn cùng nhau tán phét.

“Nghe đồn Kinh Dương Hội mỹ nhân nhiều không kể hết. TMD, Hạ Kinh Y quả là người biết hưởng thụ.”

“Có câu từ bỏ một bông hoa thì phía trước sẽ là cả một vườn hoa chờ bạn. Quả không sai.”

“Hừ, đầu óc các huynh toàn nghĩ vớ vẩn. Nghe nói Hạ Kinh Y đã có bạn gái, nhưng người ta không muốn lộ mặt nên Hạ huynh chỉ có thể gặp nàng vào đêm trăng sáng.”

“Chuyện tình ánh trăng, lãng mạn quá.”

“Đại thần hành sự quả rất khác người thường.”

“Nếu không sao có thể kêu hai chữ đại thần chứ.”

“Bạn gái cậu ta là ai nhỉ? Có xinh đẹp hơn Thu Thủy Y Nhân không?”

“Chắc không phải NPC mỹ miều ở đảo hoang chứ?”

“Lẽ nào, cậu ta bí mật luyện công?”

“Nghe nói có người từng đi theo dõi Hạ Kinh Y, không hiểu tại sao luôn luôn lạc đường.”

Sợ nói ra sẽ phiền phức, quan trọng hơn là sợ người khác hiểu lầm Hạ Kinh Y nên Tiểu Hòa không có nói cho Soái Ca Thế gia hết sự thật, cậu nói sau khi cùng Hạ Kinh Y rời khỏi đảo thì đã đến một nơi yên tĩnh tránh nạn một thời gian.

Hiện tại thấy bọn họ nói như vậy, cậu buồn cười đến sái cả hàm, rỗng hồng ở một bên nhìn cậu với ánh mắt kì quái.

Tiểu Hòa gửi một tin nhắn:

“Hạ đại ca, tôi biến thành bạn gái bí mật của huynh rồi, haha.”

Lần này Hạ Kinh Y không trả lời.

Soái Ca Thế gia lúc này lại nói đến Thu Thủy Y Nhân.

“Các huynh nói trong Kinh Dương mỹ nhân như Thu Thủy Y Nhân không?”

“Không biết.”

“Hạ Kinh Y gây dựng Kinh Dương có phải để đối phó Thủy Thiên Các?”

“Không biết.”

“Hình như là thế.”

“Huynh mau nói xem.”

“Ta nói thật, bang hội của cậu ta tuy phát triển nhanh nhưng thực lực vẫn kém Nguyệt Tại Thủy Thiên.”

“Huynh nói quá chuẩn, phát triển quá nhanh khó tránh khỏi bên trong có lỗ hổng.”

Hạ Khinh Y lúc này mới hồi âm:

“Chuyện gì?”

Tiểu Hòa:

“Nghe bọn họ nói, mỗi đêm trăng sáng huynh đều đi thăm bạn gái bí mật ^^”

Hạ Khinh Y:

“Lời đồn, không cần bận tâm.”

Tiểu Hòa:

“Không được, huynh mau đi giải thích, bằng không sẽ không có nữ nhi đến tìm huynh.”

Hạ Khinh Y:

“Vây càng đỡ phiền phức.”

Cũng có lý, không phải người ta bảo con gái rất phiền phức sao? Chờ cậu rời khỏi đảo thì mọi lời đồn sẽ tự tiêu tan.

Trước kì đại học, Tiểu Hòa ở nhà thi thử, đề thi tương tự thi đại học, độ khó không nhỏ,

Tổng điểm là 710, cậu được 665 điểm, bà nội hài lòng nói:

“Nếu phong độ ổn định như thế này, thi vào Nam Đại hoàn toàn không thành vấn đề.”

Tiểu Hòa lắc đầu:

“Cháu không muốn thi Nam Đại, cháu muốn thi vào đại học A.”

Ông nội rất ngạc nhiên:

“Đại học A? Tiểu Hòa thật có chí khí. Nhưng trường xa chỗ này quá, chúng ta không yên tâm.”

Ba mẹ cũng nói như vậy, Tiểu Hòa vẫn kiên trì:

“Con muốn thi đại học A.”

Ba nói:

“Thành phố chúng ta mỗi năm đều không quá hai người vào được đại học A. Thành tích của con không tệ nhưng cũng khó nói lắm. Thi vào Nam Đại rất tốt, ông nội có bạn làm lãnh đạo ở đó, có thể giúp đỡ. Còn đại học A, một người cũng không quen.”

Tiểu Hòa trầm nghĩ, mọi người không quen thôi, cậu quen rất nhiều mà.

Cậu tuy ngoan, nhưng lại được chiều từ bé, vài tính xấu vẫn có, cậu lập tức im lặng, không nói lời nào. Ba mẹ vừa nhìn đã biết cậu nổi tính cố chấp.

Bà nội nở nụ cười hiền hậu:

“Tiểu Hòa rất giỏi, có chí lớn, không hổ là cháu bà. Đại học A thì sao? Tiểu Hòa nhất định sẽ đậu.”

Tiểu Hòa chạy tới ôm bà nội.

“Bà!”

Bà nội xoa đầu cậu, nụ cười lan đến tận mắt.

Ông nội nhắm mắt suy nghĩ xem mình có bạn già nào ở trường A hay không.

Mẹ thì không dấu nổi vẻ lo lắng, con trai đẹp như vậy, tính cách lại đơn thuần, bình thường ở nhà việc nặng không đến tay, mưa không ướt chỗ. Thật không yên tâm cho cậu ở một mình ở nơi xa xôi như vậy.

Đại học A ở thành phố B, đi máy bay phải mất hai giờ...

Thành tích thi thử của Tiểu Hòa không tệ, cho nên mọi người đều nhất trí cho cậu nghỉ ngơi nửa tháng. Mẹ nói nửa tháng này sẽ không quản thúc cậu, việc đọc sách có cũng được, không cũng chẳng sao. Tiểu Hòa không cần nửa giây suy nghĩ đã nói không xem.

Mẹ hết nói nôi.

Tiểu Hòa không thích ra khỏi nhà, cậu giành toàn bộ thời gian chơi game. Gần cuối năm, người chơi cũng giảm bớt. Soái Ca Thế gia vốn luôn náo nhiệt cũng thiếu vắng vài người. Dù sao Tết cổ truyền cũng vô cùng quan trọng, mọi người đều bận dọn dẹp nhà cửa, đi thăm người thân bạn bè, gấp mặt ăn uống chơi bài, ...

Thời gian online của Hạ Khinh Y vẫn như cũ. Tiểu Hòa không biết mỗi ngày anh chơi game mấy tiếng, chỉ đoán là rất dài, mỗi khi cậu online, tên anh đều sáng.

Năm mới mà Tiểu Hòa chờ mong cuối cùng đã đến. Cậu tuy không thích ra ngoài chơi, nhưng lại thích không khí năm mới náo nhiệt, ngắm mọi người hân hoan phấn khởi, tâm tình cậu cũng vui vẻ theo.

7 người nhà cậu cùng quây quần ăn bữa cơm tất niên. Ăn xong ông bà ngoại cùng bà nội cùng mẹ ngồi chơi mạt trược, ông nội không chen vào được đành cùng Tiểu Hòa ra ban công xem pháo hoa.

Đứng trên ban công, nhìn pháo hoa rực rỡ lị tạt trên bầu trời đêm, chỉ còn lại vài ánh sao mờ nhạt, Tiểu Hòa bỗng dưng nhớ tới Hạ Khinh Y.

Hiện tại trong trò chơi chính là đêm trăng tròn, huynh ấy sẽ không đến thăm mình chứ?

Cậu lắc đầu. anh nhất định đang ở nhà cùng người thân ăn mừng năm mới, không có thời gian rảnh đâu.

Nghĩ thế, nhưng cậu rời khỏi ban công, chạy về phòng mình.

“Ông nội, con vào trò chơi một lúc. Sẽ xuống nhanh ạ.”

Trên đảo cũng là buổi tối, trăng sáng vàng vạc.

Tiểu Hòa vừa online liền nghĩ được một mùi khét, cậu vội hét:

“Hạ đại ca, mau xoay con thỏ, cháy cả rồi!”

Hạ Khinh Y bừng tỉnh, nhìn về phía cậu.

Tiểu Hòa tiến đến, vừa xoay con thỏ đang nướng vừa nói:

“Huynh thật sự vẫn ở đây?”

“Ừ.”

Tiểu Hòa chăm chú nướng thỏ, không chú ý đến vẻ mặt anh, cậu thuận miệng hỏi:

“Sao không ở nhà ăn mừng năm mới?”

Hạ Khinh Y bình thản trả lời:

“Chỉ còn một mình.”

Tay Tiểu Hòa cứng đờ.

Hạ Khinh Y lấy xiên thỏ trong tay cậu, tiếp tục xoay.

“Người nhà đã đi cả rồi.”

“Hạ đại ca...” Tiểu Hòa không biết phải nói thế nào, ấp úng mở miệng:

” Hay là...Huỳnh tới nhà tôi ăn tết đi.”

Cảm thấy đây là ý kiến hay, Tiểu Hòa hưng phấn nói tiếp:

“Huỳnh ở phòng của tôi, chúng ta cùng nhau ngủ, giường tôi rất lớn.”

Hạ Khinh Y cảm thấy bên tai tựa hồ có tiếng cô gái đang thì thầm:

“Anh tới nhà em ăn tết đi, mẹ em nấu rất nhiều đồ ăn.” Ánh mắt của cô gái mang theo chút ngượng ngùng.

“Hạ đại ca?” – Ánh mắt sáng ngời nhìn anh, ánh mắt hôm ấy cô ấy nhìn anh cũng như thế.

Đáng tiếc, đã là chuyện rất lâu rồi.

“Hạ đại ca?”

Tiểu Hòa nói to, bàn tay lắc lắc trước mặt anh.

“Huỳnh đến nhé, ngày mai đến luôn đi.”

Tiểu Hòa nhanh chóng nói địa chỉ nhà mình.

Hạ Khinh Y tỉnh mộng, thân nhiên đáp:

“Thôi.”

Anh không đồng ý, Tiểu Hòa hơi buồn, nhưng rất nhanh đã vui vẻ hô lên:

“Hạ đại ca, thò chín rồi.”

Hạ Khinh Y lấy ra hai vò rượu.

“Biết uống rượu không?”

Tiểu Hòa nhìn bình rượu, rất muốn thử. Cho đến bây giờ vẫn chưa biết vị rượu, ở nhà mọi người chỉ cho cậu uống nước trái cây. Cậu đang định uống, máy liên lạc bên ngoài game kêu vang, báo hiệu bên ngoài có người tìm.

Tiểu Hòa nhớ mình nói với ông là chỉ chơi một chút, cậu nhíu mày.

“Tôi đi một chút, sẽ trở lại liền. Huỳnh chờ tôi.”

“Không...”

Anh chưa nói xong, hình dáng của Tiểu Hòa đã trở nên mờ nhạt...

Nhìn cậu dần nhạt nhòa biến mất, Hạ Khinh Y cảm thấy bản thân có một cảm giác rất khó diễn tả.

Anh không biết hôm nay tại sao còn đến chốn này. Chèo thuyền đến đây, biết cậu sẽ không ở đó, nên không thất vọng. Nhưng khi cậu xuất hiện thì bản thân lại rất vui mừng.

Có lẽ do trăng tròn, trăng tròn sẽ rất vui.

Hạ Khinh Y nâng chén kính trăng.

—

Vừa ra ngoài, Tiểu Hòa đã bị bà nội véo tai:

“Thật là, năm mới phải chơi ở bên ngoài chứ.”

“Bà nội!”

Tiểu Hòa cười cười:

“Bà không chơi mạt chược nữa à? “

“Vận may không đến, nhường chỗ cho ông nội cháu. Lại đây cùng bà xem TV.”

“Ngày mai cùng bà xem có được không ạ?”

Tiểu Hòa nói lý do, kể cho bà nội hoàn cảnh của Hạ Khinh Y cũng không làm bà lau chùi. Cuối cùng đến khi bà nội thả cậu thì đã qua nhiều giờ. Tiểu Hòa vào trò chơi, thấy hai vò rượu rỗng, Hạ Khinh Y say khướt tựa người vào gốc cây.

Tiểu Hòa lắc lắc vô bình, tiếc nuối nói:

“Không phân tôi một giọt.”

Cậu vỗ người anh:

“Huynh uống nhiều quá!”

Tiểu Hòa lại nhìn bốn phía:

“Không nên ngủ ở đây, nhà của Tiểu Hồng cũng không được, giờ này chắc ngủ say rồi. Tôi đưa huynh vào trong động.”

Tiểu Hòa vất vả đỡ Hạ Khinh Y dậy. Người say không biết tại sao lại đặc biệt nặng, cậu khó khăn lắm mới dìu anh vào trong động. Hạ Khinh Y lật mình, ôm chặt cậu vào lồng ngực.

“Tiểu Thu...”

Tiểu Hòa giọng đứng lên, cậu không động dậy, nói nhỏ:

“Tôi là Tiểu Hòa.”

“Tiểu Thu...”

Tiểu Hòa lấy điểm tựa, kiễng chân nói vào tai anh:

“Tôi là Tiểu Hòa.”

“Tiểu Hòa...” – Thanh âm nghi hoặc, tay anh nói lòng, Tiểu Hòa liền thoát ra.

“Chúc ngủ ngon.”

Hạ Khinh Y đã chìm vào giấc ngủ...

“Huynh rất đáng thương.” – Tiểu Hòa vỗ nhẹ anh

“Tôi ngủ với huynh, chỉ một chút thôi, nếu về muộn tôi sẽ bị mắng.”

Tiểu Hòa chống cằm nhìn trăng, suy nghĩ miên man:

“Nếu có người thích tôi như huynh thích Thu Thủy Y Nhân thì thực tốt, tôi sẽ rất hạnh phúc.”

Có chút mệt mỏi, Tiểu Hòa tựa vào vách động, ánh mắt như muốn thiếp đi.

Lúc Hạ Khinh Y tỉnh lại, thấy Tiểu Hòa như muốn chui vào lòng anh ngủ, tay cậu nắm lấy vạt áo anh. Hạ Khinh Y hơi sững sốt, anh không gỡ tay cậu ra, để cậu nắm chặt vạt áo. Sau đó lại thấy hơi buồn cười, bản thân muốn lợi dụng tên nhóc 16 để kiểm tra sự ấm áp.

Thật ra anh vốn ngủ rất say, tỉnh dậy là vì có tiếng báo tin nhắn mới. Người nhắn tin là hội viên trong bang hội, tên Ghé Đầu Tường Tiễn Hồng Hạnh, cấp cao, lực chiến mạnh.

“Lão Đại, online thật sớm. Đệ còn tưởng đệ on sớm nhất đây.”

Hạ Khinh Y không có trả lời, người bên kia lại tiếp tục nhắn tin:

“Đệ biết rồi, huynh nhất định cùng phu nhân trong truyền thuyết ở cùng một chỗ!”

Hạ Khinh Y theo phản xạ nhìn Tiểu Hòa đang say ngủ. Phu nhân?

Tiểu Hòa, phu nhân?

Cảm thấy vô lý, mà trong lòng lại có tia khác thường.

“Nói chúng tim đen rồi, đệ không quá rầy nữa. Nhưng mà Lão Đại à, sẽ có nhiều trái tim tan vỡ lắm đấy. Rất vất vả để an ủi hết đây!”

Hạ Khinh Y hồi âm:

“Ta về ngay đây.”

Ghé Đầu Tường Tiễn Hồng Hạnh:

“Sao vội thế? Lão Đại cứ tiếp tục tâm sự, đệ không gọi huynh về đâu. . .”

Hạ Khinh Y về đến bang hội thì nhận được tin nhắn của Tiểu Hòa:

“Huynh đi lúc nào vậy? Tôi quên gọi huynh, may mà huynh tự tỉnh, bằng không lại phải ở lại một tháng rồi.”

Hạ Khinh Y nhắn lại:

“Thế cũng không sao.”

Tiểu Hòa:

“Không nói nữa. Lần sau huynh đến đón tôi về!”

Hạ Khinh Y cười khẽ, cậu khẳng định là nghĩ anh nói đùa, nhưng thật ra, mỗi lời của anh đều là thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trước kỳ thi

Chớp mắt một cái đã qua năm mới.

Bố mẹ lại lên lịch học và chơi cho Tiểu Hòa, bắt cậu giảm bớt thời gian chơi game, mỗi tuần chỉ được chơi một lần, mỗi lần không quá 4 giờ.

Tiểu Hòa không chịu.

Mẹ nói:

“Con không được quá đề tâm vào những thứ khác. Con xem có ai sắp thi rồi mà suốt ngày còn chơi game không?”

Bố nói:

“Không phải con muốn thi vào đại học A sao? Không chăm chỉ học hành thì làm sao vào được.”

Ông nội thì vẫn khuyên bảo Tiểu Hòa thi vào Nam Đại:

“Nếu cháu thi vào Nam Đại ông sẽ nói lòng.”

Tiểu Hòa biết bản thân muốn vào trường A không phải chuyện đơn giản, cậu cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Lúc vào game Tiểu Hòa buồn rầu nói với Hạ Khinh Y:

“Theo thời gian ở đây thì 21 ngày tôi mới xuất hiện một lần, huynh không cần đến thăm tôi nữa, tôi không thể login. Chờ khi vào được trường A, tôi có thể đến thăm huynh rồi. . .”

Tiểu Hòa bỗng nhiên nhớ Soái Ca Thế gia nói Hạ Khinh Y là sinh viên năm cuối. Vậy lúc cậu đến thì anh cũng tốt nghiệp sao?

“Hạ đại ca, khi tôi vào được thì huynh đã ra trường rồi.” – Tâm trạng cậu càng thêm chán nản.

Hạ Khinh Y nói:

“Không đâu, ta bảo lưu kết quả, không làm gì có nhiều thời gian chơi game đến vậy. Chờ cậu đến sẽ đi đón cậu.”

“Thật ư?”

“Thật.”

Tiểu Hòa tích cực luyện đề thi đại học, bố mẹ thấy vậy liền tỏ ra rất vui mừng. Thỉnh thoảng mới tới “Mộng du giang hồ” một lần, rỗng hồng mỗi lần thấy cậu đều không chịu cho cậu đi, cậu đi rồi thì sẽ ngồi oa oa khóc.

Vì thế Tiểu Hòa mỗi lần đăng nhập đều phải làm vừa lòng rỗng hồng, cậu nấu ăn, cùng nói chuyện phiếm với Soái Ca Thế gia và Hạ Kinh Y.

Một tuần mới lại bắt đầu, Tiểu Hòa vội vã login. Vừa vào game đã cảm thấy có gì đó hơi lạ. Đầu tiên là trên bản đồ đã có tọa độ chính xác của đảo: Thái Hồ 8765/1234, sau đó thấy Hạ Kinh Y cùng một đám người.

“Cậu ta từ đâu xuất hiện vậy?” – Một người rất cao bên cạnh Hạ Kinh Y phát hiện ra Tiểu Hòa, lớn giọng kêu lên. Mọi người lúc này đều đồng loạt nhìn về phía cậu.

Tiểu Hòa ngậy người nhìn lại, nghi hoặc hỏi Hạ Kinh Y:

“Hạ đại ca?”

Hạ Kinh Y mỉm cười:

“Đã hoàn thành nhiệm vụ, ta đón cậu về.”

Nói xong lại chỉ những người bên cạnh:

“Đây đều là bằng hữu của ta, bọn họ đều đòi đi theo.” – Anh vẫn còn một câu chưa nói với Tiểu Hòa, sợ cậu xấu hổ. Thật ra mục đích của những người này là đến xem bạn gái bí mật của anh, không ngờ người anh đón lại là Tiểu Hòa, biểu cảm trên mặt mỗi người lúc này rất đa dạng.

“Lão Đại, không phải chứ. Có phải có vấn đề gì không?”

Hồng Hạnh ai oán mờ mịt, y cứ tưởng mình có cơ hội chinh phục người đẹp rồi chứ! Vừa nói y vừa liếc trộm Dã Thảo Mạn Đẳng dáng vóc thướt tha cao gầy ở bên cạnh, ánh mắt nàng không dấu nổi sự vui sướng.

“Hong Hạnh nói rất có lý, khẳng định huynh đã đem đầu phụ nhân đi rồi. Lão Đại, huynh mỗi tháng đều đi gặp cậu ta sao? Đệ không tin.” – Một người nữa phụ họa cho Hồng Hạnh.

Tiểu Hòa không để ý đến bọn họ, vui vẻ chạy tới cầm tay Hạ Kinh Y hỏi:

“Có thể rời khỏi đây rồi sao?”

Hạ Kinh Y nhìn cậu tươi cười, trong lòng anh vừa thoải mái lại vừa áy náy, cứ mặc cậu cầm tay:

“Ừ.”

Nhiệm vụ đã được hoàn thành, hòn đảo này không phải là địa điểm bí mật nữa, từ giờ ai cũng có thể đến.

“Vậy Tiểu Hồng đâu?” – Tiểu Hòa ngó nghiêng xung quanh.

“Về với mẹ rỗng rồi.”

Tiểu Hòa cup mắt xuống. Hạ Kinh Y biết cậu đang luyến tiếc:

“Sau này cậu đi cùng bọn ta.”

“Vâng.” – Tiểu Hòa gật đầu.

Thăm thính đảo một hồi, Kinh Dương hội cùng Tiểu Hòa mới chèo thuyền rời đi.

Trên đường về, Tiểu Hòa quen thêm rất nhiều người, trong đó cậu ấn tượng sâu nhất với ba hội phó là Hồng Hạnh, Dã Thảo Mạn Đẳng, Hải Nạp Bách Xuyên. Bọn họ cũng rất ngạc nhiên với Tiểu Hòa, cậu được hội trưởng xem trọng như vậy chắc chắn là một cao thủ ẩn danh. Nhưng sau khi thấy cấp bậc và kĩ năng của Tiểu Hòa, bọn họ thiếu điều ngã ngửa ra mặt đất.

Kinh Dương hội tọa lạc ở Hàng Châu, từ Thái Hồ có thể chèo thuyền đi tới. Hạ Kinh Y vừa xuống thuyền đã có việc phải giải quyết, trước khi đi anh dặn Hồng Hạnh dẫn Tiểu Hòa đi tham quan một vòng cho biết.

Đến khi Hạ Kinh Y trở về, Hồng Hạnh đang ngồi ung dung uống trà, anh hỏi:

“Tiểu Hòa đâu?”

“Đệ dẫn cậu ta đi một vòng, cậu ta mệt, ngủ rồi.”

Hạ Kinh Y gật đầu, đi vào bên trong.

“Huynh không hỏi đệ cậu ta ở đâu sao?” – Hồng Hạnh gọi với theo.

“Không cần, đang ở phòng ta.”

Hồng Hạnh cười gian:

“Lão Đại, huynh giám khẳng định không có gì?”

Tiểu Hòa không ngủ, cậu ngồi gờ đồ trên bàn. Vừa nhìn thấy Hạ Kinh Y, cậu vui vẻ nhảy xuống ghế:

“Hạ đại ca, Dã Thảo tỷ cho tôi thứ này, huynh giúp tôi gỡ ra có được không?”

Hạ Kinh Y nhìn vật trong tay cậu. Là cừu liên hoàn, anh vừa tháo nhanh vừa nói:

“Cậu cần nắm được một vài kỹ thuật.”

Tiểu Hòa nhìn không rõ, cậu mở to hai mắt:

“Huynh làm lại lần nữa đi!”

Hạ Kinh Y giảm tốc độ:

“Buổi tối đi, giờ đi ăn đã.”

“Được”. – Tiểu Hòa gật đầu.

Buổi chiều hôm nay Tiểu Hòa vô cùng vui vẻ. Đầu tiên Hạ Kinh Y dẫn cậu đi Tây Hồ câu cá, dưới sự chỉ dẫn của anh, cậu câu được một con cá chép rất to. Tiểu Hòa tự tay bỏ vào xô lớn, cao hứng mang đến một quán ăn. Hạ Kinh Y dặn chủ quán nấu cá chép thành món đặc sản của Tây Hồ: Cá chép chua ngọt

Tuy là Hạ Kinh Y trả tiền công cho chủ quán, nhưng cá chép là do cậu câu được, đồ ăn dọn lên, Tiểu Hòa nhiệt tình nói:

“Huynh cứ ăn tự nhiên, đừng khách khí.”

Hạ Kinh Y nở nụ cười:

“Được, ta không khách khí.”

...

“Chụp, chụp nhanh lên! Lão Đại cười kìa.”

“Ta chưa chụp được.”

“Các người im miệng hết đi.” – Dã Thảo Mạn Đẳng gào lên giận dữ.

Hạ Kinh Y và Tiểu Hòa nghe tiếng nhìn lại, thấy Dã Thảo Mạn cùng vài cô gái đứng nép ở cầu thang, trong đó còn có một người mà Tiểu Hòa quen biết – Diệp Thanh Thanh.

Diệp Thanh Thanh che miệng cười:

“Hội trường Hạ, người dưới trưởng huynh so với huynh đúng là bù trừ cho nhau.”

Dã Thảo cảm thấy hơi mất mặt, cúi đầu nói:

“Lão đại, Diệp tổ trưởng tìm huynh nên muội dẫn đến đây.”

Hạ Khinh Y đứng lên:

“Diệp tổ trưởng, xin chào!”

“Hạ hội trưởng!” – Diệp Thanh Thanh nhìn sang Tiểu Hòa:

“Tiểu đệ, lâu rồi không thấy, thật không ngờ đệ ở cùng với Hạ hội trưởng đây, còn tạo ra tin đồn...”

Nàng bỏ lửng câu nói, cười đầy ẩn ý. Tiểu Hòa đỏ mặt, đưa mắt nhìn Hạ Khinh Y.

“Ngồi xuống cả đi.” – Hạ Khinh Y nói:

“Diệp tổ trưởng đi đường vất vả, nếu không chê thì cùng ngồi xuống ăn với chúng ta đi.”

“Không vất vả, nhưng đúng là có mục đích nên ta mới tới. Hạ hội trưởng suy nghĩ về việc ta nói lần trước đến đâu rồi?”

Hạ Khinh Y nghiêm mặt, Tiểu Hòa biết họ đang bàn chuyện lớn nên ngoan ngoãn ngồi ăn, im lặng không lên tiếng.

Đã tới giờ phải thoát game, bọn họ còn đang bàn việc liên minh, đối với vấn đề này Tiểu Hòa không hiểu, cậu chào tạm biệt Hạ Khinh Y rồi logout.

Bước ra khỏi khoang thuyền, Tiểu Hòa lười biếng đi tắm rửa, tâm tình không mấy là vui vẻ. Lúc đầu nghĩ chỉ có cậu cùng Hạ Khinh Y, còn chưa trò chuyện được nhiều thì lại có nhiều người cùng kéo đến.

Tiểu Hòa vỗ mặt mình, tự nói:

“Đừng thế chứ! Hạ đại ca không phải của riêng Tiểu Hòa.”

Tiểu Hòa chơi ít, lại cấp thấp, nhưng được Hạ Khinh Y xem trọng, cậu cũng miễn nhiên trở thành một nhân vật có tầm ảnh hưởng trong bang hội. Một vài người chơi nữ lại rất thích cậu, một phần vì cậu xinh đẹp trắng trẻo, nhiều phần là vì cậu ở bên cạnh Hạ Khinh Y. Muốn thân thiết với anh, cách tốt nhất là làm thân với người ở bên anh trước đã.

Hạ Khinh Y rất bận, lần gần đây nhất Tiểu Hòa chơi game là lúc Khinh Dương hội cùng Hồng Anh tổ kết đồng minh. Tiểu Hòa gặp rất nhiều người, vừa mới login đã bị kéo lên xe ngựa, trong xe đều là cao thủ của Khinh Dương.

Hải Nạp Bách Xuyên nhìn Tiểu Hòa, ái ngại nói:

“Tiểu đệ cũng đi sao? Có phần nguy hiểm”

Hạ Khinh Y đáp:

“Ta bảo vệ!”

Tiểu Hòa: “Hạ đại ca, chúng ta đi đâu?”

“Động Bạch Cốt.”

Động Bạch Cốt! Tiểu Hòa vừa hưng phấn lại vừa khản trương. Tuy cậu không chơi nhiều lắm, nhưng đã từng nghe nói qua về động Bạch Cốt. Động Bạch Cốt có tất cả 7 tầng, quái tầng 7 sẽ rơi ra trang bị hiếm, 6 tầng dưới giết quái không được gì, mà không cẩn thận sẽ bị quái giết, biến thái ở chỗ sẽ bị rơi một trang bị trên người. Người chơi gọi động Bạch Cốt là Nơi thu hồi đồ của hệ thống.

Xe ngựa đi thẳng đến cửa động. Tiểu Hòa nhảy xuống xe, do ngồi lâu nên chân hơi tê, suýt thì ngã xuống. May là Hạ Khinh Y xuống sau đỡ kịp.

“Hạ hội trưởng!”

Diệp Thanh Thanh cùng Hồng Anh tổ chờ ở cửa động cất tiếng chào hỏi, ánh mắt Thanh Thanh nhìn tay Hạ Khinh Y đặt ở hông Tiểu Hòa, ánh lên dị sắc.

Động Bạch Cốt có 3 cửa. Mỗi cửa sẽ có các quái khác nhau. Khinh Dương hội lần trước đi cửa năm, lần này cũng vậy. Đây không phải lần đầu tiên họ vào phó bản này nên đánh rất nhanh, chẳng mấy chốc đã không còn một bóng quái. Hội viên nữ của Hồng Anh tổ nhân nhả đi ở phía sau, nhân nhả nói chuyện như là đi dạo.

Tiểu Hòa cũng mang tâm tình thoải mái, một cô nương xa lạ hỏi cậu:

“Tiểu Hòa là đệ đệ của Hạ hội trưởng à? Nhưng mà không giống huynh ấy chút nào, không soái bằng huynh ấy”

Tiểu Hòa đáp:

“Tôi đã điều chỉnh dung mạo xuống 150%, ngoài đời nhìn đẹp hơn một chút.”

“Ha ha ha.” – Hồng Hạnh ở bên cạnh nghe thấy liền cười:

“Đệ đừng chém gió, nghe hư cấu quá!”

Hạ Khinh Y đi trước cũng khẽ mỉm cười.

Tiểu Hòa buồn bực:

“Thật sự giảm 150% mà.”

Mấy cô gái cười cười:

“OK OK, bọn ta tin” – trên mặt lại không tin chút nào.

“Nghe nói Hạ hội trưởng là người tỉnh J?”

“Đúng vậy.” – Tiểu Hòa gật đầu.

“Hạ hội trưởng là sinh viên trường A?”

“Đúng!”

“Hạ hội trưởng thích ăn gì?”

“Chắc là mì.”

Tiểu Hòa không biết Hạ Khinh Y thích ăn gì, nhưng lúc anh ở cùng cậu đều luôn ăn mì. Có lẽ anh thích mì thật.

“Hạ hội trưởng cung Bạch Dương à? Tháng này sinh nhật?”

“Không rõ.”

Tiểu Hòa lắc đầu, nhìn vẻ mặt thất vọng của mọi người lại nhiệt tình nói:

“Tôi giúp mọi người hỏi.”

“Không cần đâu.”

“Thôi khỏi”

“Cũng không nhất thiết phải biết”

...

Mọi người đều nói không cần, nhưng cậu vẫn chạy đến trước mặt Hạ Khinh Y, hỏi:

“Hạ đại ca, sinh nhật huynh là trong tháng này?”

“Ừ.” – Hạ Khinh Y gật đầu.

“Bao giờ?”

“17.”

“Được rồi!”

“Đừng nói với ai”. – Hạ Khinh Y nói. Máy người đằng sau nghĩ mình nói rất nhỏ, nhưng anh ở đằng trước đều nghe thấy cả, anh cười cười:

“Sớm bị cậu mang đi bán thôi!”

Tiểu Hòa ngưng ngưng:

“Hạ đại ca, lần sau login đúng vào sinh nhật huynh, tôi tặng quà cho huynh. . . Ờ?”

Hạ Khinh Y đột ngột ôm cậu vào lòng, đỡ một nhát đao của Bạch Cốt quý:

“Cẩn thận, tầng 6 rồi.”

Từ tầng thứ tư đã có boss. Hải Nạp Bách Xuyên cùng Hồng Hạnh đánh boss tầng 4. Dã Thảo Mạn Đằng cùng Bồn Cô Nương Là Lão Nương của Hồng Anh giết boss tầng 5. Boss chết không nhả đồ.

Giết hết boss tầng 6, Hạ Kinh Y mới buông Tiểu Hòa ra.

Diệp Thanh Thanh cười nói:

“Nếu không phải hệ thống không cho nữ phần nam trang, ta đã nghĩ Tiểu Hòa đây là bạn gái ngoài đời của huynh rồi.”

Tiểu Hòa đỏ mặt, Hạ Kinh Y bình tĩnh nhắc nhở:

“Diệp tổ trưởng nên tập trung giết boss, Bạch Cốt hậu xuất hiện kia.”

Bạch Cốt hậu đội mũ miện lượn lờ trên mặt đất, Hạ Kinh Y cùng Diệp Thanh Thanh liên thủ xuất chiêu. Thiên La Triền Tụ cùng Phá Vân kiếm pháp phối hợp vô cùng hiệu quả, sức sát thương kinh người. Hạ Kinh Y với kiếm quang lạnh lùng, Diệp Thanh Thanh một thân bạch y lúc ẩn lúc hiện, tựa như cảnh thần tiên nơi trần thế, khiến người ta khó lòng rời mắt.

Bạch Cốt hậu đã ngã xuống, mọi người vẫn ngơ ngác nhìn màn kết hợp hoa mỹ vừa rồi.

Hải Nạp Bách Xuyên dơ ngón tay cái:

“Tuyệt vời. Kiếm pháp của Lão đại cùng Diệp tổ trưởng là do một cặp vợ chồng sáng tạo ra, cùng nhau xuất thủ quả nhiên đẹp động lòng người”

Hồng Hạnh sờ cằm:

“Vợ chồng hả?”

Người của Hồng Anh tổ cười vui vẻ, Diệp Thanh Thanh lại ngượng ngùng:

“Đừng nói bừa nữa” – nàng nhìn Hạ Kinh Y đầy thẹn thùng.

Tiểu Hòa cũng nói:

“Hạ đại ca, huynh với Diệp tổ trưởng rất ăn ý.”

Hạ Kinh Y nhìn cậu, rồi hướng Diệp Thanh Thanh:

“Lần trước tuy đánh qua tầng thứ 6, nhưng tổn thất lớn, lần này may có Diệp tổ trưởng giúp đỡ. Đa tạ!”

Diệp Thanh không còn đỏ mặt, gật đầu:

“Đừng khách sáo.”

Hạ Kinh Y dắt Tiểu Hòa xuống tầng dưới. Hồng Hạnh vẫn sờ cằm:

“Lão Đại thật không hiểu phong tình.”

6 tầng đầu đánh rất thuận lợi, mọi người cùng tiến thẳng đến tầng 7. Bạch Cốt đế ngã xuống rút ra hai vật phẩm. Kinh Dương hội cùng Hồng Anh tổ mỗi bên nhặt một thứ, tuy rằng cả hai đều là độ cực phẩm, nhưng mọi người không quá kích động.

Hồng Hạnh bực tức nói:

“Boss quá nghèo. MK, hệ thống quả trêu người.”

“Mẹ kiếp! Lệnh bài kiến thành bao giờ mới rồi!” – Hải Nạp Bách Xuyên cũng tức giận theo.

Tiểu Hòa đi ở phía sau, hỏi:

“Hạ đại ca, mọi người cần lệnh bài kiến thành sao?”

”Ừ.” – Hạ Kinh Y gật đầu.

“Tôi...” Tiểu Hòa định nói mình có, lại bỗng nghĩ ra vài ngày nữa là sinh nhật Hạ Kinh Y. Lúc ấy sẽ mang tặng anh lệnh bài. Cậu vui vẻ nói:

“Hạ đại ca, ngày sinh nhật huynh có ở đây không?”

“Chắc có.”

“Nhất định phải ở đây nhé, tôi tặng quà cho huynh!” – Nghi lại vẫn thấy không chắc lắm, cậu chìa ngón tay:

“Hứa nhé!”

Thói quen móc tay là của ông nội. Ông nội có Tiểu Hòa đáng yêu nên tính khí có phần vui trẻ, mỗi khi cần Tiểu Hòa hứa việc gì đó, ông nội luôn dùng cách này. Tiểu Hòa cảm thấy ông nội rất ầu trĩ, vậy mà lúc này cũng làm theo ông nội.

Tiểu Hòa cảm thấy hơi trẻ con, vội rút tay về, ngượng ngùng nhìn Hạ Kinh Y.

Hạ Kinh Y cười mỉm, nhìn ra xung quanh. Hồng Hạnh rất nhanh lắc đầu kịch liệt:

“Đệ không thấy gì cả. Đệ không nghe gì hết.”

Những người khác cũng giả bộ không biết. Hạ Kinh Y móc ngón tay với Tiểu Hòa:

“Ta hứa với cậu, nhất định sẽ đến.”

Đánh phỏ bản xong về lại Hàng Châu, Tiểu Hòa vui vẻ logout.

Ngày 17 tháng 4, sinh nhật Hạ Kinh Y, Tiểu Hòa login rồi đến thẳng Kinh Dương hội, nhưng Hạ Kinh Y không ở đó.

Một vài người ở Kinh Dương hội ngồi ở đại đường nói chuyện phiếm:

“Ta cược với vợ ta hôm nay lão Đại không login.”

“Hồng Hạnh, người đào đâu ra vợ!”

“Lão Đại tình cũ khó quên, khẳng định là đi an ủi mỹ nhân rồi.”

“Đùa. Nguyệt Tại Thủy Thiên là thằng ngốc, sao lại bỏ rơi mỹ nhân cơ chứ. Đúng là kẻ bội tình bạc nghĩa. Ta khinh!”

“Sao ta lại thấy người đang ghen tị với người ta vậy?”

“Dã Thảo mọii hết cơ hội rồi, lão Đại đã quay về bên cạnh giai nhân.”

“Huynh chết đi!” – Dã Thảo đá văng Hồng Hạnh.

Tiểu Hòa đứng ở bên nghe mọi người nói nửa ngày, rốt cuộc cũng hiểu đại khái. Đơn giản mà nói, chính là, ngày hôm qua Nguyệt Tại Thủy Thiên ở thực tế đã đính hôn...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ánh trăng Tây Hồ

“Ta cảm thấy Nguyệt Tại Thủy Thiên không xấu đến vậy. Hôn nhân ảo thường không bền vững mà.”

“Người quen à? Họ ngoài đời cũng là một đôi đấy. Lúc trước Thu Thủy Y Nhân vì hấn mà đá Lão Đại của chúng ta!”

“Nói vậy thì Thu Thủy thật đáng thương.”

“Người nói xem Lão Đại với Thu Thủy có thể quay lại hay không? Dù sao Lão Đại cũng vẫn độc thân.”

Tiểu Hòa im lặng nghe mọi người nói chuyện rồi gửi tin nhắn cho Hạ Kinh Y. Gần đây hệ thống mới thêm tính năng ẩn thân, rất có thể lúc này Hạ Kinh Y đang online nhưng để trạng thái ẩn.

Một lúc lâu không có tin nhắn lại, Tiểu Hòa liền logout. Cậu đi thẳng đến chỗ bà nội:

“Bà nội, con muốn đổi phần thưởng.”

Lần trước thi thử kết quả rất tốt, bà nội nói sẽ thưởng cho cậu điện thoại nếu cậu đỗ đại học.

“Muốn đổi gì nào?” – Bà nội vừa đan len vừa hỏi.

“Hôm nay con muốn chơi game đến 12h.” Tiểu Hòa nói xong lại bổ sung:

“Là 12h đêm ạ.”

Chơi đến 12h đêm, bên trong game là 2 ngày 2 đêm. 1 ngày 1 đêm đầu tiên trôi qua nhanh chóng, chớp mắt một cái đã là chạng vạng của ngày thứ hai. Hạ Kinh Y vẫn không trả lời, Phong Hồi Tuyết lại gửi tận hai tin nhắn:

“Tiểu Hòa, sao giờ này vẫn còn online? Ngủ đi, sắp thi rồi.”

Tiểu Hòa: “Đệ chờ Hạ đại ca, đệ đã hứa hôm nay sẽ tặng quà cho huynh ấy.”

Phong Hồi Tuyết: “Cậu khùng, chờ cái quái gì! Hôm nay ta đến trường học thấy hấn ta ở cùng chỗ với mỹ nhân rồi.”

Tiểu Hòa: “Ngày 17 vẫn chưa tàn. Đệ chờ huynh ấy.”

Mặt trời dần tắt, Tiểu Hòa cảm thấy buồn ngủ, cậu chớp mắt một chút ở đại sảnh.

Hồng Hạnh đưa Diệp Thanh Thanh từ ngoài vào:

“Diệp tổ trưởng, hội trưởng không có ở đây, tỷ có việc gì cứ nói với ta không lại mất công đến.”

“Chi là đi ngang qua!” – Diệp Thanh Thanh nói tiếp:

“Đã sớm đoán rằng Hạ huynh không có ở đây, nhưng lại có việc gấp cần thương lượng, ta chờ ở đây được rồi.”

Ánh mắt Thanh Thanh đảo một vòng, nhìn thấy Tiểu Hòa không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Hồng Hạnh cũng thấy, gã lay cậu:

“Sao vẫn ở đây? Lão Đại có lẽ không lên đâu.”

“Hong Hạnh đại ca?” – Tiểu Hòa dụi mắt:

“Ngày mai không lên được, muốn đợi huynh ấy thêm một lát.”

“Thôi, lại đây uống trà với mỡ đây cho tỉnh ngủ.”

“Vâng.”

Tiểu Hòa vừa ngáp vừa đứng lên, tranh thủ xem lại hộp thư đến, có một tin nhắn chưa đọc, là tin nhắn gửi đến trong lúc cậu còn say ngủ. Tiểu Hòa vội vàng mở tin nhắn.

Hạ Kinh Y: Cậu vẫn ở đó sao? Lặng lẽ đi ra, ta ở bên cầu, chờ cậu dưới tán liễu. Đừng nói với người khác.

Tiểu Hòa vội vàng nói:

“Đệ đi đây!”

Hồng Hạnh gọi với theo: “Ồ hay, sao lại bỏ mỡ đây một mình cô đơn uống trà vậy?”

Tiểu Hòa không đáp lại, chạy nhanh đến cây cầu.

Ánh trăng yếu ớt chẳng đủ xuyên xuống ba tấc nước, cảnh liễu mềm mại nhảy múa theo gió. Tiểu Hòa không có tâm tình ngắm cảnh đẹp Tây Hồ, cậu cất tiếng gọi:

“Hạ đại ca!”

Dưới tán liễu mờ mờ ảo ảo, Hạ Kinh Y quay đầu lại, lọt vào mắt anh là Tiểu Hòa đang vui vẻ chạy tới.

“Hạ đại ca, tôi đã nghĩ huynh sẽ không đến.” – Tiểu Hòa vừa nói vừa thở hổn hển.

“Ta tới muộn.”

Hôm nay anh an ủi Duẫn Thu xong liền quay về ký túc xá vào trò chơi ngay, vốn nghĩ Tiểu Hòa không còn trong game, không ngờ acc cậu vẫn sáng. Anh

gửi tin nhắn nhưng cậu không không trả lời.

Giọng anh có phần nặng nề, Tiểu Hòa ngẩng đầu nhìn anh:

“Hạ đại ca, huynh không vui sao?”

“Không.”

Ánh mắt lo lắng quan tâm của cậu khiến lòng anh mềm lại.

Tiểu Hòa hỏi thẳng:

“Huynh buồn là vì người kia à?”

“Không hoàn toàn do cô ấy.” – Hạ Khinh Y lắc đầu, xoa xoa đầu cậu:

“Đừng nói đến việc này nữa. Cậu không phải sẽ cùng ta mừng sinh nhật sao? Nấu mì trường thọ đi nào.”

“Được!” – Tiểu Hòa nhìn anh, gật đầu. Cậu nhìn trái nhìn phải:

“Không có chỗ nấu.”

“Lại đây.”

Ở bờ hồ có neo một chiếc thuyền nhỏ, chính là cái lần trước Hạ Khinh Y dùng để đi khỏi hoang đảo. Cảnh dương liễu xanh mượt rủ ở mạn thuyền. Tiểu Hòa nấu mì ở đuôi thuyền, Hạ Khinh Y thì ngồi ở đầu thuyền thổi sáo.

“Huynh biết thổi sáo sao?”

Hạ Khinh Y ngừng thổi:

“Trước đây học được từ một người hàng xóm.”

“Tôi trước đây có học qua dương cầm. Ông ngoại nói để tôi đàn là một thảm họa, không có lấy một chút thiên phú của ông. Nhưng bà ngoại nói là ông đàn cũng không tốt hơn tôi là mấy.” – Tiểu Hòa vừa cười vừa nói.

“Thổi sáo rất dễ, cậu thích ta sẽ dạy cho.” – Hạ Khinh Y mỉm cười.

“Thật sao, huynh chờ chút, học phí đây.”

Một bát mì trường thọ được đưa đến trước mặt Hạ Khinh Y. Chén xúr màu xanh, sợi mì màu trắng, nước súp nóng hổi, trên mì là vài cọng rau xanh đậm. Tiểu Hòa mặt mày rạng rỡ vui vẻ:

“Hạ đại ca, sinh nhật vui vẻ, quà của huynh này.”

Cậu đưa cho anh một hộp được gói rất cẩn thận.

“Chờ tôi logout mới mở nhé!”

Hạ Khinh Y bỗng cảm thấy sinh nhật hôm nay vô cùng đặc biệt, tâm trạng thoải mái như thế này cũng là lần đầu xuất hiện.

“Cảm ơn.”

Hạ Khinh Y đang định ăn mì thì Tiểu Hòa ngăn lại:

“Hạ đại ca, huynh chưa cầu nguyện.”

“Cầu nguyện?”

“Đúng thế, ngày sinh nhật mọi người đều cầu nguyện. Nơi này không bánh ngọt, vậy huynh cầu nguyện trước khi ăn mì đi.”

Hạ Khinh Y thoáng giật mình, anh nhìn ánh mắt chờ mong của cậu, nói vô thức:

“Hy vọng có người...” – anh chỉ nói một nửa rồi dừng lại. Nguyên vọng này đã có rất lâu về trước, khi anh còn là một đứa trẻ.

“Hy vọng có người cái gì?” – Tiểu Hòa tò mò.

Đôi mắt đen láy nhìn Hạ Khinh Y. Ánh trăng Tây Hồ soi vào mặt cậu, trong suốt như thủy tinh, mang chút vẻ mỏng lung mơ màng. Hạ Khinh Y nói tiếp:

“Hy vọng có người mãi mãi không xa cách, bên ta trọn kiếp không rời.”

Nói xong, mới biết nguyện vọng sâu nhất tận đáy lòng vẫn không hề thay đổi, chỉ là, vẫn xa không thể với tới.

Hồ nước bình yên gọn sóng. Tiểu Hòa cùng Hạ Khinh Y ngồi đối diện trên mạn thuyền, Tiểu Hòa vừa khỏa nước vừa ý kiến:

“Hạ đại ca nói quá nhỏ, ước nguyện phải nói lớn thì mới thành hiện thực.”

Hạ Khinh Y ngẩn ra, tuy anh không hay làm hành động lãng mạn không thực tế này, nhưng anh biết điều ước không thể nói ra, nếu nói ra sẽ không linh. Trước kia sinh nhật Duẩn Thu đều như vậy cả

Tiểu Hòa nói:

“Ông nội nói ước nguyện phải lớn tiếng nói ra thì ông trời mới nghe thấy, sau đó điều ước sẽ thành hiện thực.”

Nhìn Tiểu Hòa, Hạ Khinh Y hiểu ngay ý đồ của ông nội cậu. Nếu anh cũng có em trai đáng yêu như vậy, nhất định cũng sẽ lừa để nó nói ra điều ước.

“Vậy cậu muốn ước gì trong ngày sinh nhật?”

“Tôi ước ngủ dậy đầu óc sẽ hóa thông minh, làm được tất cả đề đại học.” Tiểu Hòa nói tiếp:

“Nhưng điều này khó thành quá, nguyện vọng của Hạ đại ca sẽ thành hiện thực thôi.”

“Vi sao?”

“Vi huynh là người tốt!”

Anh là người tốt? Hạ Khinh Y nghĩ vậy, tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Làm người, ai mà chẳng thích lời khen. Anh cười, nói:

“Ừ, nếu không ai giúp ta thực hiện tiểu ước thì Tiểu Hòa đến giúp ta đi.”

“Hả?” – Tiểu Hòa nhìn Hạ Khinh Y, như thế nào lại phải giúp anh?

“Ông nội Tiểu Hòa vẫn chưa nói điều này sao? Nếu nghe điều ước của người khác thì phải thực hiện giúp họ.”

Hạ Khinh Y nhả giọng đều đặn, giọng điệu vô cùng trầm ổn. Tiểu Hòa phải mất nửa ngày mới nghĩ ra anh đang đùa cậu, cậu nhảy dựng lên:

“Hạ đại ca, huynh mau đưa bát đây để tôi rửa, phải logout rồi.”

Đêm đã khuya, tâm trạng Diệp Thanh Thanh không mấy tốt lắm. Hạ Khinh Y không login, không trả lời tin nhắn của nàng, chẳng lẽ anh cùng Thu Thủy Y Nhân tái hợp lần nữa ư?

Không, như thế thật không có nghĩa khí.

Sâu trong rừng liễu vọng ra âm thanh quen thuộc. Nàng dừng bước, nhìn về phía xa xa. Thân ảnh phiêu diêu tuần dật của Hạ Khinh Y nhảy từ thuyền lên bờ. Anh online . Anh vươn tay, muốn đón ai sao?

Thu Thủy Y Nhân?

Diệp Thanh Thanh kích động nín thở, nhìn thấy người Hạ Khinh Y đón lên bờ là một người thiếu niên thì thở ra nhẹ nhõm. Nhưng khi nàng nhìn thấy vẻ mặt dưới ánh trăng của anh thì bỗng giật mình...

Hồng Anh tổ.

“Phu quân ta nói Thu Thủy Y Nhân đã rời khỏi Thủy Thiên các, có một phần tư người chơi rời theo cô ta, quan hệ cũng không tệ nhỉ. Lần này Nguyệt Tại Thủy Thiên cũng tổn thất khá lớn, rất nhiều người đoán Thu Thủy Y Nhân sẽ đến Kinh Dương hội.”

Người đang nói là một cao thủ của Hồng Anh tổ – Hoa Hoa Thảo Thảo. Phu quân của nàng là hội phó Thủy Thiên Các. Hai người ngoài hiện thực là một đôi, chia tay sau lại tái nhân duyên ở trò chơi. Lúc sau phát hiện công hội của cả hai là phe đối địch. Cả hai cũng không bỏ bang hội của mình, nếu kẻ ra cũng là một đoạn chuyện dài.

“Cô ta không nên gia nhập.” – Bồn Cô Nương Là Lão Nương nói.

“Nói không chừng lại cùng Hạ Khinh Y hợp lại.” – Hoa Hoa Thảo Thảo nói:

“Tỷ đừng quá coi trọng cốt cách đàn ông.”

Diệp Thanh Thanh tâm tình phiền muộn. Nàng từ nhỏ đã là một cô gái kiêu ngạo. Tài trí cũng hơn người, vào trò chơi lại bị nhan sắc của Thu Thủy làm cho lu mờ. Nàng không quen nhìn bộ dạng lạnh lùng của Thu Thủy lúc khinh thường người đang cố lấy lòng mình.

Thu Thủy Y Nhân nếu gia nhập Kinh Dương hội, Hồng Anh tổ lại cùng Kinh Dương hội kết đồng minh, như thế...

—
“Sai rồi, không phải như vậy, ngón tay này ấn xuống.”

“Đừng bỏ ngón này ra.”

Tiểu Hòa buông cây sáo xuống, đau khổ nói:

“Hạ đại ca, không phải huynh nói thổi sáo rất dễ sao?”

“Ừ.” Hạ Kinh Y đáp:

“Chắc tại cậu khác người.”

Hạ Kinh Y từ sáng sớm đã dạy Tiểu Hòa thổi sáo. Ở trong hội, Hồng Hạnh cười nhạo Tiểu Hòa thổi không tốt. Hạ Kinh Y liền đem cậu đến bên hồ. Cảnh sắc vừa đẹp lại vừa yên tĩnh.

“Hay là thế này đi.”

Hạ Kinh Y đứng sau Tiểu Hòa, vòng cánh tay ôm trọn lấy cậu, tay nắm tay dạy cậu thổi sáo. Tiểu Hòa không quen được người khác ôm như thế này, cơ thể cậu khẽ ngọ nguậy.

“Đừng động đây, làm theo chỉ dẫn của ta.”

Miền cường thổi xong một khúc, đầu óc Tiểu Hòa đã bay đến tận chân trời.

“Hạ đại ca, tay huynh lớn hơn tay tôi.”

Tiểu Hòa nắm tay Hạ Kinh Y, áp hai bàn tay vào nhau. Quả nhiên tay của Hạ đại ca so với tay mình lớn hơn rất nhiều.

Hai bàn tay gần nhau như thế, Hạ Kinh Y bỗng cảm thấy hơi thở có phần khó khăn. Lần đầu tiên nhận ra, bàn tay của Tiểu Hòa vô cùng đẹp đẽ.

Diệp Thanh Thanh theo chỉ dẫn của Hồng Hạnh đến bên hồ thì hình ảnh này đập vào mắt. Chàng trai tuấn mĩ ôm thiếu niên tuyệt sắc từ phía sau...

“Hạ hội trưởng thật có nhã hứng.”

Diệp Thanh Thanh lịch sự lên tiếng.

Hạ Kinh Y thu lại bàn tay, lui về phía sau nhìn Diệp Thanh Thanh.

“Diệp tổ trưởng!”

Tiểu Hòa nắm cây sáo:

“Hạ đại ca, tôi ra phía kia luyện tập.”

Hạ Kinh Y gật đầu:

“Đừng đi quá xa.”

Rồi nói với Diệp Thanh Thanh:

“Diệp tổ trưởng có việc gì?”

Diệp Thanh Thanh vào thẳng vấn đề:

“Là thế này. Có lời đồn Thu Thủy Y Nhân sẽ gia nhập Kinh Dương hội. Ta muốn hỏi huynh có đồng ý hay không?”

Hạ Kinh Y trầm mặc, nói:

“Nếu nàng yêu cầu nhập hội, ta sẽ đồng ý.”

Diệp Thanh Thanh lạnh lùng.

“Hạ hội trưởng thật rộng lượng.”

“Thu Thủy cấp bậc cao, kỹ năng đa dạng, ta không có lý do để từ chối. Không biết Diệp tổ trưởng lo lắng chuyện gì? Vì nàng ban đầu là người của Thủy Thiên Các?”

Hạ Kinh Y nói tiếp:

“Ta với Thu Thủy tuy là quen biết ngoài đời thực, nhưng tuyệt đối sẽ không thiên vị. Nàng nếu gia nhập cũng chỉ là hội viên bình thường, không nắm giữ chức vụ quan trọng. Diệp tổ trưởng không cần lo sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của chúng ta.”

Hạ Kinh Y đã nói như vậy, Diệp Thanh Thanh cũng không biết nói gì hơn.

Tiểu Hòa đang thổi sáo ở phía xa xa. Một khúc nhạc hay bị cậu hủy hoại hoàn toàn, tiếng sáo khiến cho Diệp Thanh Thanh càng rối bời hơn. Hạ Kinh Y trên mặt lại hơi mang nét cười, là đang nghe cậu thổi sáo. Diệp Thanh Thanh đột nhiên nói:

“Người cũ ở một chỗ, Hạ hội trưởng không sợ tình cũ khó quên sao?”

Hạ Kinh Y nhìn thẳng Diệp Thanh Thanh:

“Diệp tổ trưởng có ý gì?”

Lời muốn nói đã nói, Diệp Thanh Thanh mỉm cười:

“Ý ta là, Hạ hội trưởng đối với Tiểu Hòa thật tốt, thật không giống đối với đệ đệ chút nào.”

Ngày ấy ánh trăng Tây Hồ soi rõ gương mặt Hạ Kinh Y lúc đón Tiểu Hòa lên bờ đã để lại ấn tượng khó phai trong lòng Diệp Thanh Thanh. Hôm nay nói ra lời này, ba phần là hoài nghi, ba phần là hỏi dò, phần còn lại là không cam lòng. Nàng muốn biết, khoảnh khắc ấy anh đang nghĩ cái gì?

Hạ Kinh Y thần sắc lạnh nhạt.

Diệp Thanh Thanh vốn là người thông minh, nàng không hỏi nữa, cười nói:

“Xem ta đang nói vớ vẩn cái gì này, Hạ hội trưởng đừng để tâm nhé. Những lời trước huynh nói, ta an tâm rồi. Ta đi trước, không ở đây làm phiền huynh nữa.”

...

“Hạ đại ca, Diệp tỷ tỷ đi rồi sao?” – Tiểu Hòa chạy về, hỏi.

“Ừ.”

Hạ Kinh Y đứng nhìn cậu chằm chằm. Tiểu Hòa không hiểu sao anh lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy.

“Hạ đại ca, huynh nhìn tôi làm gì?”

“Tiểu Hòa sao lại mang Lệnh bài Kiến thành quý giá như thế tặng ta?”

“Ồ, việc này sao?” – Tiểu Hòa đáp:

“Bởi vì tôi không có vật gì quý, Hạ đại ca không phải cũng rất cần nó sao? Huynh làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Ánh mắt cậu đơn thuần, xóa đi thứ đang đè nặng trong lòng Hạ Kinh Y. Nhưng tại sao anh lại có chút thất vọng? Lúc Diệp Thanh Thanh nói câu kia, vì sao lại có chút chột dạ trong lòng?

Hồ nước ba tác gọn sóng, ánh mắt Hạ Kinh Y tối lại.

“Chúng ta đi ăn cơm.”

Cơm xong Tiểu Hòa chiếm lấy giường Hạ Kinh Y. Dạo này cậu toàn ngủ trưa ở trong này. Hạ Kinh Y sửa lại thiết kế phòn ngủ, Tiểu Hòa có thể trực tiếp có thể đi vào.

Hạ Kinh Y không có thói quen ngủ trưa, lúc này đang ngồi luyện công. Hôm nay, anh vô cùng mất tập trung. Lời nói của Diệp Thanh Thanh cứ quanh quẩn trong đầu.

“Hạ hội trường đối với Tiểu Hòa thật tốt, thật không giống đối với đệ đệ chút nào.”

Anh là người rất lạnh nhạt với người khác. Đối với Tiểu Hòa vô cùng trân trọng, chính bản thân anh cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng rất nhanh lại tìm được lời biện minh cho bản thân. Vì cậu chỉ là thiếu niên 16 tuổi, đơn thuần, trong sáng, lại rất tin tưởng anh. Anh đối với Tiểu Hòa giống như đối với một người em trai tốt.

Ánh mắt anh nhìn vào Tiểu Hòa đang say giấc trên giường.

Anh lại hoài nghi, bản thân đối với cậu phải chăng đã vượt qua giới hạn bằng hữu? Người trong hội trêu ghẹo Tiểu Hòa là Đại tẩu, bản thân anh không thấy tức giận cũng không có ý ngăn họ đừng nói.

Mà bản thân anh, vốn không thích kiểu đùa vui này.

Tiểu Hòa ngủ say, ôm chăn, chân thò ra bên ngoài, giống như là một đứa trẻ thơ dại.

Hạ Khinh Y đứng lên, đi đến gần giường.

Lông mi dài phủ cặp mắt sáng ngời, đôi môi như cánh hoa đào khẽ mở. Hạ Khinh Y không tự chủ được đặt tay lên môi cậu, Tiểu Hòa lại vô thức mím môi vào.

Khấp người Hạ Khinh Y như có dòng điện chạy qua, anh đã hóa đá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tiểu Hòa đi thi

Một tuần lại trôi qua, Tiểu Hòa login, đến thẳng Khinh Dương hội. Hồng Hạnh vừa thấy cậu đã nói:

“Lão Đại hôm nay có việc không online.” – rồi vỗ vai Tiểu Hòa:

“Hôm nay mỡ chơi với cậu.”

Nhìn mặt Tiểu Hòa đang vui vẻ trở nên ỉu xiu, Hồng Hạnh khó chịu nói:

“MK, mỡ đây có chỗ nào kém hơn Lão Đại?”

Sau đó Tiểu Hòa đáng thương bị Hồng Hạnh lôi đến Tây Hồ bắt cá. Vài giờ trôi qua, Tiểu Hòa tăng thêm vài cấp, nhưng cũng đã thăm thú địa phủ rất nhiều lần, cậu rất nhớ Hạ Khinh Y. Hạ Khinh Y cũng hay dẫn cậu đi luyện cấp như thế này, chẳng qua là thời gian hai người chơi đùa nhiều hơn thời gian chuyên tâm đánh quái, Hạ Khinh Y luôn chiều theo ý cậu.

Trước khi thoát game, Tiểu Hòa gửi một tin nhắn có phần bí ẩn cho Hạ Khinh Y:

Hạ đại ca, Hồng Hạnh bắt nạt tôi, huynh mau giúp tôi trả thù. Còn nữa tháng này tôi không chơi game.. Bà nội nói tôi chơi quá nhiều sẽ không vào được đại học A. Cho nên, tôi quyết định nghe lời. Bà nội cũng thật là, tôi còn chưa thi đã vẽ ra cảnh tôi trượt. Cuối tuần thứ ba tháng này sẽ thi, đi làm quen trường thi trước, tôi không thích thi ở ngoài. Hạ đại ca, lần trước huynh nói để tôi đặt tên cho thành mới, tôi vẫn chưa nghĩ ra..

Tại sao hôm nay huynh không chơi game?

Tôi đánh cá với Hồng Hạnh nhiều đến mức không còn muốn ăn cá nữa rồi.

Tiểu Hòa!

Tiểu Hòa không đi học, nhưng bố mẹ đều làm trong ngành giáo dục. Học bạ của Tiểu Hòa vì thế nằm trong trường Nhất Trung – một trường cấp ba trọng điểm. Lí Hồng đến lấy sổ báo danh cho con mới phát hiện điểm thi ở một trường khác. Cô nhìn danh sách học trò mình dạy, thật may có một người cũng thi tại trường này, lại còn là học trò cô tâm đắc – Hà Dục.

Hà Dục là lớp trưởng đồng thời cũng là một học sinh ưu tú, thành tích luôn nằm trong top 3. Mối quan hệ của cậu ta với giáo viên và bạn bè vô cùng tốt. Lí Hồng tuy rằng rất thích cậu ta nhưng lại cảm thấy việc nhờ vả cậu ta rất khó mở lời, nhưng nghĩ đến việc có cậu ta giúp đỡ Tiểu Hòa lại cảm thấy yên tâm, dù sao cô cũng không giúp được Tiểu Hòa trong trường thi.

Con cái, đúng là lo cho chúng thật chẳng dễ chút nào. Tiểu Hòa của cô lại xinh đẹp như vậy, cái gì xuất sắc quá cũng không tốt tí nào.

Phát xong giấy báo thi, Lí Hồng gọi Hà Dục ra ngoài, dặn cậu ta ngày mai đi thi gặp thí sinh tên Quý Tử Hòa thì giúp đỡ một chút.

Việc này khiến Hà Dục có phần ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, Hà Dục hỏi:

“Cậu ấy trông như thế nào? Em sợ không nhận ra.”

Lí Hồng cũng không biết miêu tả con mình thế nào, đành nói:

“Em nhìn ai đẹp nhất là được. Cô sẽ nói lại với nó.”

Hà Dục ngồi xe đến điểm thi từ sớm, cậu ta nhớ tới lời cô giáo nhờ vả, bắt đầu suy nghĩ. Chết thật, hôm qua không hỏi là nam hay nữ, nhưng mà đẹp nhất, có lẽ là một bạn nữ rồi.

Chưa tới giờ thi, thí sinh tụ tập trước cửa phòng thi của mình. Một phòng chỉ có hơn hai mươi người, nhìn qua là thấy cả. Hà Dục thấy một nữ sinh rất đẹp đứng gần mình, cậu ta tươi cười đến gần, lịch sự hỏi:

“Cậu chính là Quý Tử Hòa?”

Giọng điệu cậu ta như đã khẳng định. Mặt vẫn tươi cười, Hà Dục đang đoán cô gái này cùng với cô Lí có quan hệ gì, nữ sinh này đẹp quá, lát nữa phải hỏi xin số điện thoại mới được.

Cô gái lắc đầu:

“Minh không phải.”

Hà Dục có phần ngượng ngùng, nụ cười vẫn giữ trên môi, lập tức xin lỗi:

“Thật ngại, mình nhận sai người.”

Cô gái hơi cười:

“Không sao.”

Hà Dục có cảm tình với cô gái này. Một thiếu nữ vừa dịu dàng vừa xinh đẹp như này thật hiếm thấy. Hà Dục lại là người hướng ngoại, đang lúc rảnh rồi liền bắt chuyện tiếp:

“Minh có phần hơi hồi hộp, nếu làm bài không tốt thì mất hết ý chí thi vào trường mơ ước rồi.”

Cậu ta đang hồi hộp mới buồn cười, đây gọi là cao thủ của gái, nếu người ta hỏi đến thành tích của Hà Dục, cậu ta sẽ khiêm tốn tiết lộ, đa phần con gái đều thích nam sinh có thành tích học tập tốt.

Lúc này Hà Dục đã hoàn toàn quên mất lời nhờ của cô giáo chủ nhiệm.

Câu nói đánh trúng vào tâm lý của nữ sinh kia, cô gật đầu:

“Minh cũng rất hồi hộp.”

Hà Dục đang định nói vậy thì cùng nhau cố gắng, bỗng một âm thanh trong trẻo cất lên”

“Xin hỏi, bạn có phải Hà Dục không?”

Giọng nói hơi thấp, có phần ngờ vực không chắc chắn. Hà Dục vẫn có nét cười trên mặt, quay đầu lại nhìn. Nụ cười trên mặt cậu ta như đông lại. Vừa rồi trước mặt nữ sinh thì tỏ ra vô cùng phong độ, trước mặt nam sinh này thì lại dờ người, ánh mắt Hứa Dục như người bị hút mất hồn.

Tiểu Hòa đợi vài giây, cậu tròn mắt, chớp mi vài cái, lặp lại một lần nữa:

“Bạn là Hà Dục phải không?”

“Minh... mình... đây, bạn là Quý Tử Hòa?”

Hà Dục bừng tỉnh gập đầu. Cậu ta nhìn cặp mắt đen trắng phân minh lại trong suốt như nước hồ trước mặt, hô hấp như ngừng lại. Hà Dục đã hiểu lời của cô Lý, nếu cậu ta đã xuất hiện thì bạn nhìn ai cũng cảm thấy không đẹp nữa.

Vừa nhận ra bản thân hành động như thằng ngốc, Hà Dục cảm thấy ảo não. Từ nhỏ đến lớn cậu ta chưa từng có biểu hiện như vậy, lúc này cảm thấy thật mất mặt. Hà Dục nhìn quanh bốn phía, thấy mọi người đều nhìn về phía này, kể cả cô gái xinh đẹp lúc nãy, trong lòng nghĩ mình không phải người duy nhất bị đứng hình

“Vâng.” – Tiểu Hòa gập đầu rồi không nói nữa, cúi xuống nhìn chân mình.

Hà Dực chỉ nhìn tóc Tiểu Hòa mà đã run. Bình thường cậu ta ứng xử rất nhanh vậy mà lúc này không tìm thấy một câu để nói, trong đầu nhảy lại những suy nghĩ linh tinh. Đầu tiên nghĩ, lông mi cậu ta sao dài đến thế, rồi lại nghĩ, nếu bất miêu tả dung mạo cậu ta, mình khẳng định một chữ cũng không viết nổi...

Không khí phòng thi số 011 đặc biệt khác thường, vô cùng im lặng. Cũng đúng thôi, khi mà tất cả thí sinh đều quay đầu về một phía, rồi lại đơ người với nhau.

Giám thị ho khụ một cái, lớn giọng nói:

“Chăm chú làm bài đi, nhìn đồng nhìn tây cái gì? Chú ý thời gian.” – Rồi đi về hướng thí sinh kia, ngăn tầm mắt mọi người. May mắn thí sinh này ngồi trong góc, nếu không thật khó giải quyết. Ánh mắt nghiêm khắc của vị giám thị quét hết một vòng, sau đó cúi đầu, nhìn qua bài thi của thí sinh xinh đẹp. Chữ viết khá đẹp, nhưng so với dung mạo vẫn còn kém xa. Giám thị lại nhìn qua phần bài làm, giải quyết khá mạch lạc, xem ra không phải người chỉ có mĩ bên ngoài.

Hà Dực làm bài thi rất nhanh. Môn thi đầu tiên là Ngữ văn, là môn cậu ta học khá tốt, trong một giờ đã làm xong toàn bộ, sau đó cậu ta nhìn về phía Tiểu Hòa. Vị giám khảo vẫn đứng nguyên chỗ cậu.

Tiếng chuông vang hết giờ vang lên, nộp xong bài thi, Hà Dực nhào đến bàn Tiểu Hòa, giúp cậu cho đồ dùng vào cặp:

“Mau đi thôi.”

Hà Dực cảm thấy lát nữa cùng ra với mọi người tuyệt đối không phải ý kiến hay.

Lúc rời khỏi phòng học, Hà Dực nghe thấy một nữ sinh kêu:

“Đẹp thật đó, cậu ta học trường nào nhỉ?”

“Minh quên làm bài rồi!”

“Minh biết người đi cùng cậu ta, tên Hà Dực, học rất giỏi, là học sinh Nhất Trung.”

...

Ông nội, bà nội đưa Tiểu Hòa đi thi vẫn đứng chờ bên ngoài, nhìn cậu cùng một nam sinh xa lạ bước ra, bà nội cười nói:

“Cháu là Hà Dực phải không? Cảm ơn cháu đã giúp đỡ.”

Đôi bên trao đổi vài câu, hai người dẫn Tiểu Hòa rời đi. Tiểu Hòa không nói lời nào, lúc sắp về mới lên tiếng cảm ơn Hà Dực.

Hà Dực nói chỉ là chuyện nhỏ, cậu ta nhìn theo ba người rời đi, cảm thấy ngày hôm nay giống như là đang mơ vậy.

Hai ngày thi trôi qua, Hà Dực cùng với Tiểu Hòa nói chưa được mấy câu, dự tính gây dựng mối quan hệ của Hà Dực tan thành mây khói. Một là Tiểu Hòa là người ít nói, hai là Hà Dực cứ thấy Tiểu Hòa là trở thành người ngốc. Hà Dực bắt đầu nghĩ đến từ “đồng tính”, cậu ta lo lắng lên mạng tìm hiểu thông tin, chỉ khi nghĩ đến việc xxx vẫn tưởng tượng ra con gái mới thấy yên lòng.

Hà Dực vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ ý định, cậu ta mượn chứng minh thư của Tiểu Hòa xem thử. Tuy biết Tiểu Hòa đích thực là con trai, nhưng Hà Dực vẫn nhìn vào dòng ghi giới tính vài lần, hận không thể biến chữ “nam” thành “nữ”.

—

Mẹ là giáo viên cấp 3, Tiểu Hòa biết điểm thi từ rất sớm. Có kết quả ba môn, thành tích của Tiểu Hòa khá tốt, gia đình rất hài lòng về cậu, họ vốn nghĩ Tiểu Hòa không thích ứng được thi ở bên ngoài.

Lại nói đến nguyện vọng vào đại học. Hình thức thi mỗi năm biến đổi liên tục, năm ngoái là điền nguyện vọng sau khi thi, năm nay lại là điền trường trước khi bắt đầu kỳ thi chính thức. Vấn đề này không phải suy nghĩ nhiều, Tiểu Hòa chỉ điền một nguyện vọng duy nhất: Đại học A. Bà nội nói cậu nên điền một trường nữa cho chắc chắn cậu cũng không điền. Bố mẹ cậu cũng hết cách, dù sao Tiểu Hòa vẫn còn nhỏ, thi trượt thì sang năm lại thi tiếp. Ông nội cũng liên hệ với bạn học cũ, bảo nếu kém điểm điểm chuẩn vài điểm cũng sẽ được nhận vào.

Đầu đầu nhất vẫn là chọn ngành học. Bà ngoại nói nên học ngành ngoại ngữ, sau này để Tiểu Hòa làm ngành ngoại giao, đi giao tiếp khắp nơi làm rạng danh nước nhà. Ông ngoại lập tức phản đối, kể lại chuyện đại sứ quán bị đánh bom. Mọi người cũng nói không ổn, để Tiểu Hòa thường xuyên ra nước ngoài thật không an tâm. Sau một đêm thảo luận náo nhiệt, Tiểu Hòa mới điềm tĩnh nói:

“Con muốn học hóa sinh!”

Đó là ngành học của Hạ Khinh Y.

Mọi người sững sờ, ai cũng phản đối cả.

Bà nội nói:

“Ngành này lấy điểm rất cao, bà sợ cháu không đủ điểm.”

Mẹ nói:

“Học hóa sinh vất vả lắm, phải động não nhiều. Hay là con học khoa văn? Chấm chỉ một chút là được rồi!”

Ông ngoại nói:

“Tuyệt đối không nên, thử nghiệm phát nổ thì làm thế nào.”

Bà ngoại cũng nói theo:

“Đúng đó, còn có thể rò rỉ hóa chất độc hại.”

Tiểu Hòa buồn bực.

Người lớn lại nhìn tờ nguyện vọng tiếp tục thảo luận. Tiểu Hòa cảm thấy bản thân không quyết định được, thực sự cậu không biết bản thân hợp với ngành nào liền trở về phòng đọc sách. Tâm trạng bức bối, trong đầu nảy ra một ý, tại sao không hỏi Hạ Kinh Y nhỉ?

Vài tuần không có chơi, Mộng du giang hồ lại thay đổi mùa. Tiểu Hòa nhìn xem Hạ Kinh Y có online hay không, anh đang chơi, Tiểu Hòa gửi tin nhắn:

“Hạ đại ca, huynh đang ở trong hội à?”

Hạ Kinh Y: “Ừ, sao cậu đã chơi game rồi?”

Tiểu Hòa: “Tôi muốn nói chuyện với huynh!”

Hạ Kinh Y: “Ừ.”

Tiểu Hòa đi đến Kinh Dương hội, lại không ngờ gặp một người vừa bước ra.

Tiểu Hòa dụi mắt, nhìn lại cho thật kĩ. Phi Lục, sao lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không người

Hạ Kinh Y nhìn thời gian, đã qua một lúc lâu rồi mà Tiểu Hòa còn chưa đến. Anh định gửi tin nhắn nhưng lại thôi, đi một vòng quanh đại sảnh rồi bước đến phía cửa.

Còn chưa đi ra đến cửa, Hạ Kinh Y đã thấy bóng dáng Tiểu Hòa. Cậu quay lưng về phía anh, ngồi bó gối, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Nghe tiếng bước chân, Tiểu Hòa ngoảnh đầu lại:

“Hạ đại ca.”

Cậu nở nụ cười, trên mặt lại viết rõ “tôi đang không vui”. Hạ Kinh Y ngồi xuống cạnh cậu, hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Hòa rầu rĩ:

“Tôi đang đấu tranh tư tưởng, không biết có nên nói với huynh hay không.”

Hạ Kinh Y cười cười:

“Nói với ta chuyện gì? Kể tội Hồng Hạnh?”

“Hồng Hạnh đại ca rất tốt.” – Tiểu Hòa hơi do dự, cuối cùng vẫn nói:

“Hạ đại ca, Phi Lục là người xấu.”

Hạ Khinh Y phải mất một lúc mới nghĩ ra Phi Lục là ai:

“Nàng ta xấu thế nào?”

“Phi Lục từng đốt nhà của tôi, là nhà tranh mà Mộ Dung thúc để lại ấy, nàng ấy còn đập phá quán mì của tôi nữa.” – Tiểu Hòa càng nói càng ảm ức:

“Nàng ấy cũng vào hội sao?”

Tiểu Hòa nghiêng đầu hỏi Hạ Khinh Y, phát hiện sắc mặt anh không được tốt lắm. Tuy bình thường biểu cảm của Hạ Khinh Y cũng chẳng đa dạng, bình thường luôn là bộ mặt lạnh lùng, còn bây giờ... Tiểu Hòa không dám nói tiếp nữa, cậu giật nhẹ tay áo anh:

“Hạ đại ca?”

“Ta sẽ không cho nàng ta vào hội!”

“Thật sao?” – Tiểu Hòa vui vẻ hỏi.

“Ừ.”

Tiểu Hòa cười toe toét, nhanh chóng loại bỏ chuyện Phi Lục ra khỏi đầu.

“Hạ đại ca, tôi muốn điền nguyện vọng học ngành hóa sinh, tôi với huynh sẽ học chung một ngành.”

“Ngành hóa sinh? Cậu muốn học cùng ta sao?” – Hạ Khinh Y nhìn Tiểu Hòa đang tràn đầy hưng phấn:

“Tiểu Hòa, rất có thể ta không ở lại trường nữa.”

Tiểu Hòa ngậy ra, hỏi anh:

“Hả?”

“Có thể sẽ không học chung với Tiểu Hòa nữa.” – Hạ Khinh Y mỉm cười:

“Đi ăn cơm thôi.”

“Tại sao?” – Tiểu Hòa không chịu đi.

“Hạ đại ca tìm được một công việc rất tốt, bỏ qua thì thật đáng tiếc.”

Hạ Khinh Y nhìn cậu, đáy lòng gọn lên vài đợt sóng. Công việc kia tốt thật, nhưng anh quyết định nhận làm có bao nhiêu phần là vì bản thân? Hạ Khinh Y không rõ, anh chỉ biết việc nên làm nên ít gần gũi với người thiếu niên trước mặt...

Tiểu Hòa đăng xuất, ngăn người ôm sách. Bỏ mở cửa đi vào:

“Tiểu Hòa, hay là như vậy đi, nguyện vọng 1 điền ngành tài chính, nguyện vọng 2 là nghề kỹ sư làm vườn, con thấy sao?”

“Tùy mọi người thôi ạ.”

Tiểu Hòa cầm mặt vào sách, cậu không quan tâm nữa.

...

Tháng sáu, kỳ thi đại học trọng điểm chính thức bắt đầu. Lần này Tiểu Hòa thi ở trường mẹ dạy. Hà Dục thi cách cậu một phòng, cậu ta chạy qua chào hỏi, nói cũng thi đại học A.

Tiểu Hòa thi xong mẹ mới hỏi cậu làm bài như thế nào. Tiểu Hòa bảo cũng ổn, so với thi tốt nghiệp có lẽ còn ổn hơn.

Người nhà yên tâm rồi. Bà nội nói:

“Kể từ bây giờ con muốn chơi gì cũng được, bà nội không cấm nữa.”

“Vâng.”

Được nói lòng, Tiểu Hòa liền vào game. Cậu vừa online đã nhận được vài tin nhắn.

Phong Hồi Tuyết: “Tiểu đệ thi tốt không? Vào đại học A OK chứ?”

Tiểu Đình Đang: “Tỷ thi chán quá. Đề khó!”

Tiểu Hòa trả lời từng tin nhắn một. Hạ Kinh Y lúc này mới gửi tin

“Tiểu Hòa, đến ngoại lâu!”

“Được.” – Tiểu Hòa trả lời, có phần buồn bã vì không được học cùng Hạ Kinh Y. Rồi lại nghĩ sao phải buồn, trong trò chơi vẫn được theo anh đấy thôi!

Tiểu Hòa nhanh chóng tới ngoại lâu. Tiểu Hòa vốn nghĩ chỉ có Hạ Kinh Y, lên tầng hai thì thấy cả Phi Lộc, Thu Thủy Y Nhân, Hồng Hạnh cùng ngồi đó.

Tiểu Hòa đứng ở cầu thang, nhìn Hạ Kinh Y.

Phi Lộc cắn môi, đi đến chỗ, ánh mắt lảng ra chỗ khác, nói nhanh:

“Tiểu Hòa Lưu Thủy, xin lỗi, trước đây ta không nên làm vậy”

Tiểu Hòa ngạc nhiên, nói:

“Tôi có thể tha thứ, nhưng tỷ thật sự cảm thấy bản thân mình trước đây không đúng sao?”

Cậu nghĩ gì nói vậy, nhưng người khác lại nghĩ cậu đang cố tình gây khó dễ. Hồng Hạnh đập bàn:

“Tiểu Hòa thật cứng.”

Thu Thủy Y Nhân xấu hổ, nói với Hạ Kinh Y:

“Người cần xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi, anh cho Phi Lộc vào hội được chưa?”

Hạ Kinh Y nói:

“Chuyện vào hội trước đó tôi đã từ chối rồi.”

Thu Thủy Y Nhân không biết nói gì, Phi Lộc lại tức giận:

“Vậy sao còn bảo ta đi nhận lỗi?”

Hạ Kinh Y nhìn ả, cất giọng nhàn nhạt:

“Cô là con gái, ta không muốn làm khó cô, nếu cô muốn nhận lỗi thì tốt nhất nên thành tâm, nếu không muốn thì thôi, ta còn biện pháp khác.”

Phi Lộc hơi sợ, ả nhìn Thu Thủy Y Nhân.

Thu Thủy Y Nhân cũng muốn nói đỡ vài câu, Phi Lộc trước đây vẫn luôn theo nàng, nay lại vì nàng mà chịu nhục, nàng rất muốn phát áo rời khỏi, nhưng nghĩ đến Nguyệt Tại Thủy Thiên lại không cam lòng. Trả thù hấn ta trong hiện thực là bất khả thi, trong game còn có thể dựa vào Hạ Kinh Y. Nghĩ đến Nguyệt Tại Thủy Thiên, trong lòng Thu Thủy Y Nhân lại bùng lên lửa hận.

Nàng nhìn Hạ Kinh Y, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nguyệt Tại Thủy Thiên bỏ rơi nàng, nàng hận hấn, lúc trước nàng phản bội Hạ Kinh, anh chắc chắn hận nàng vô cùng. Hôm nay làm khó nàng vì một chuyện nhỏ như vậy, khẳng định là anh vẫn nhớ chuyện xưa.

Thu Thủy Y Nhân nghĩ thế, trong lòng dịu lại, có chút áy náy xen lẫn hổ thẹn, kèm theo tia vui mừng. Chuyện Phi Lộc nên dừng ở đây thôi, nàng nhẹ giọng nói:

“Anh sao lại kích động vì chuyện không đáng chứ? Từ bao giờ anh lại thích lo việc của người khác thế?”

Khẩu khí đã thay đổi đi ít nhiều, nàng cười hiền:

“Em thay mặt Phi Lộc xin lỗi Tiểu Hòa, có được không?”

Hạ Kinh Y nhìn Phi Lộc, Phi Lộc lại nhìn Thu Thủy Y Nhân, miễn cưỡng nói với Tiểu Hòa một lần nữa:

“Xin lỗi cậu.”

Tiểu Hòa thôi không làm khó ả nữa, cậu lắc đầu:

“Tôi không đêr bụng đâu.”

“Ăn cơm đi.”

Hạ Khinh Y nhìn Thu Thủy Y Nhân, dù sao cũng là người cũ, anh dịu giọng:

“Em rảnh thì gọi điện về nhà, di không liên lạc được với em, hôm qua di gọi cho tôi, em đừng để bà lo lắng.”

Nói xong đứng dậy đưa Tiểu Hòa xuống tầng. Thu Thủy Y Nhân ngẩn nhìn theo bóng anh, cảm xúc rất hỗn tạp.

Tiểu Hòa cùng Hồng Hạnh sau Hạ Khinh Y, Tiểu Hòa nói nhỏ với Hồng Hạnh:

“Hồng Hạnh ca, sao đê thấy Hạ đại ca không vui vậy?”

“Hỏi thừa, có ai gặp người yêu cũ lại vui về bao giờ không? Lão Đại gần đây rất lạ, cứ ngẩn người ra, chẳng biết là suy nghĩ cái gì nữa. Vừa rồi còn nổi nóng nữa.” – Hồng Hạnh gõ đầu cậu, nói tiếp:

“Là vì cậu cả đây!”

“Vì đê?”

“Tiểu Hòa!” – Hạ Khinh Y quay đầu lại gọi.

“Vâng.” – Tiểu Hòa đi song song với anh.

“Thi tốt không?”

“Tốt hơn so với lần trước.”

“Có tự tin vào đại học A không?”

“Tự tin.” – Tiểu Hòa gật đầu.

Hạ Khinh Y không nói nữa, trầm mặc nhìn cậu.

“Hạ đại ca?”

Tiểu Hòa nghi hoặc nhìn anh, cậu cảm thấy ánh mắt anh giống như là đang luyến tiếc không muốn rời, cậu đang đứng cạnh anh mà.

Hạ Khinh Y xoa đầu cậu:

“Tiểu Hòa, sau này ta rất bận, từ bây giờ cậu...” – ngập ngừng một chút rồi nói:

“Cậu đi theo Hồng Hạnh đi!”

Hồng Hạnh cười đều:

“Lão Đại, huynh muốn đê làm bảo mẫu sao?”

“Vâng.” Tiểu Hòa gật đầu.

Hạ Khinh Y mỉm cười, thu tay, nói với Hồng Hạnh mấy câu rồi rời đi. Tiểu Hòa bóng anh gần khắt, cảm thấy khó chịu, lại không rõ nguyên nhân.

Tựa như là, đột nhiên Tiểu Hòa và Hạ Khinh Y có thêm khoảng cách.

Anh đối xử với cậu vẫn rất tốt, vẫn hay đưa cậu đi ăn, vẫn dẫn cậu đi đánh quai. Nhưng mà, trực giác mách bảo, Hạ đại ca giống đang muốn rời xa cậu...

...

“Hạ đại ca, đi câu cá được không?” – Tiểu Hòa cao hứng.

“Tiểu Hòa, hôm nay Hạ đại ca gặp mặt vài người trong hội. Trang bị lần trước ta đưa dùng có tốt không?”

“Dùng rất tốt.”

“Vậy là được rồi.” – Anh xoa tóc cậu rồi xoay người rời đi.

“Hạ đại ca, dạy tôi thổi sáo đi!”

“Tiểu Hòa, hôm nay ta rất bận?”

“Còn ngày mai?” – Tiểu Hòa không bỏ cuộc.

Hạ Kinh Y tránh ánh mắt của cậu:

“Tiểu Hòa, Lạc Anh Hoa thổi sáo rất hay, cậu tìm nàng học đi.”

...

“Hạ đại ca!” – Tiểu Hòa vui vẻ gọi.

“Tiểu Hòa, có chuyện gì?” – Hạ Kinh Y ôn nh hỏi.

“Không có, chỉ là tự nhiên muốn gọi.” Tiểu Hòa nhìn Thu Thủy Y Nhân đứng phía sau anh, cúi đầu nói.

“Hong Hạnh đại ca, đệ rất đáng ghét đúng không?” – Tiểu Hòa hỏi trong lúc đánh quái.

“Nói vớ vẩn, cậu rất đáng yêu.” – Hồng Hạnh đáp.

“Vậy tại sao Hạ đại ca không để ý tới đệ nữa?”

“Sax!” – Hồng Hạnh vỗ vai Tiểu Hòa:

“Lão Đại là nam nhân trưởng thành sinh lý bình thường, gần gũi với người khác giới là chuyện đương nhiên, suốt ngày ở với cậu thì mới có vấn đề. MK, ngay người cái gì, còn không nhanh nhặt đồ!”

Tiểu Hòa đi nhặt vật phẩm quái rớt, trong lòng buồn bã. Một ngày nay cậu không gặp Hạ Kinh Y, anh cũng không nhắn tin cho cậu, cậu gửi tin cũng ít thấy hồi âm. Tuy không phải việc quan trọng, chỉ là nói cậu đang làm việc gì, anh không trả lời cũng là chuyện bình thường, nhưng Tiểu Hòa cảm thấy khó chịu.

Lúc còn trên đảo, đầu có gửi tin nhắn nhặt nhèo thế nào thì Hạ Kinh Y vẫn trả lời lại...

Nhìn kinh nghiệm đầy lên rất nhiều, Tiểu Hòa nói:

“Hong Hạnh đại ca, sau này huynh không cần đi với đệ nữa.”

Mỗi ngày đi với Hồng Hạnh đều nhận được rất nhiều kinh nghiệm miễn phí, Tiểu Hòa thấy thật là tốt, cũng hơi ngại. Trước kia cậu hay thấy Hồng Hạnh kêu gào lập tổ đội đánh quái, thì ra là muốn hưởng không điểm kinh nghiệm.

Hồng Hạnh gật gật:

“Được rồi, chỗ đây là tiện tay kéo cậu.”

Hồng Hạnh gần đây rất bận, gần đang phải chuẩn bị kiến thành, quả thật không có thời gian kéo Tiểu Hòa. Hồng Hạnh liền giao cậu cho người trong hội, nhưng người ta cũng bận rộn. Tiểu Hòa cấp thấp, không giúp được gì. Vì thế cách vài hôm lại đổi đội một lần, Tiểu Hòa cùng người này luyện cấp mấy ngày, ngày sau lại đổi người khác...

Tiểu Hòa chợt phát hiện ra, bản thân lại giống như trước đây, chỉ có một mình...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.